

Το 1976, ο Κ. Τριανταφύλλου εγγράφεται στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Τορίνο, από όπου και αποφοιτά το 1982. Εκεί πια, η εξέλιξη του «έργου» δεν χρειάζεται «από μηχανής Θεούς». Είναι προποφασισμένη... «*Οφείλω να ομολογήσω πως για κάποιο διάστημα σκεφτόμουν να ακολουθήσω την Καρδιολογία. Αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου να γράφει συνταγές και να δίνει φάρμακα. Έτσι, το 1983, έδωσα εξετάσεις και ξεκίνησα ειδικότητα στην Γενική Χειρουργική. Από τα 127 άτομα, ήμουν ανάμεσα στους τέσσερις που επέλεξε ο Καθηγητής Sergio Olivero να στελεχώσουν τα χειρουργεία του*». Ταυτόχρονα, ο Κ. Τριανταφύλλου εργάζεται ως κρατικός ιατρός στο νοσοκομείο του Pinerone, μια κομμάπολη 60.000 κατοίκων κοντά στο Τορίνο, ενώ ολοκληρώνει και το στρατιωτικό του στην Ελλάδα, κατόπιν ειδικής συμφωνίας με το Ιταλικό Πανεπιστήμιο. Το 1987, αποκτά την ειδικότητα της Χειρουργικής με βαθμό άριστα. Η προτροπή του Καθηγητή του να παραμείνει στην Ιταλία για την συνέχιση της ειδικότητας δεν τον δελεάζει... Η υπόσχεση της επιστροφής που δόθηκε πριν από χρόνια στην οικογένεια μοιάζει αδύνατο να καταπατηθεί.

Η Καρδιοχειρουργική Κλινική του «Ιπποκράτειου» Νοσοκομείου Αθηνών θα αποτελέσει το νέο «σκηνικό» του «έργου»... «*Ξεκίνησα το 1987, δίπλα στον Ε. Χλαπουτάκη, όπου και ολοκλήρωσα το 1991. Την ίδια χρονιά που ολοκλήρωσα και την Διατριβή μου. Κάνοντας το αγροτικό μου, κατέλαβα μια θέση αρχικά στο Νοσοκομείο Αφροδισίων Νοσημάτων, αλλά κατόπιν αποσπάστηκα στη Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική του «Ιπποκράτειου», κοντά στον Α. Βομβογιάννη, όπου και παρέμεινα έως και το 1993*». Η είσοδος του «Ωνασίου Κ.Κ.» με πρωταγωνιστικό ρόλο στο ελληνικό Καρδιοχειρουργικό τοπίο εξασφαλίζει στον Κ. Τριανταφύλλου μια καινούρια, πολλά υποσχόμενη εξέλιξη στην ολοκλήρωση του «δράματος»... Το 1993, εντάσσεται στο δυναμικό του Ιδρύματος, ως Επιμελητής Β', της Γ' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, που λειτουργεί υπό την διεύθυνση του Γ. Παλατιανού. «*Ξεκινήσαμε με τους Γ. Αστρά, Μ. Παναγιώτου και Σ. Πράπα και η δουλειά που γίνονταν ήταν υποδειγματική*». Τον Δεκέμβριο του 2005, η εκλογή του Κ. Τριανταφύλλου στη θέση του Λέκτορα Καρδιοχειρουργικής στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης μοιάζει να δημιουργεί ένα νέο αδιέξοδο στον «Πρωταγωνιστή». Όμως εκείνος, χωρίς δεύτερες σκέψεις, αρνείται. Τον Ιούνιο του 2007, η «κορύφωση» έρχεται με την ανάληψη της θέσης του Διευθυντή της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του «Ιπποκράτειου» Νοσοκομείου Αθηνών. «*Όταν ήρθα εδώ, δεν κρύβω πως απογοητεύτηκα. Ακόμη και ο χώρος ήταν τόσο κακός για να μπορείς να υποστηρίξεις μια Καρδιοχειρουργική Κλινική. Η υλικοτεχνική υποδομή ελλιπής, σε αντίθεση με την στελέχωση που κρίνονταν ικανοποιητική. Δώσαμε έναν τίτινο αγώνα για να ανακαινιστεί ο χώρος, να πάρουμε δυο χειρουργικές αίθουσες, μια από τις οποίες είναι έτοιμη να δεχτεί και υβριδικό χειρουργείο*».

◀ Στο χειρουργείο του «Ω.Κ.Κ.» το 1997. Ανέναντι από τον Κ. Τριανταφύλλου (αριστερά), ο ειδικευόμενος τη περίοδο εκείνη, Αθ. Αθανασίου που διαπρέπει σήμερα στο Ηνωμένο Βασίλειο

▶ Ο Κ. Τριανταφύλλου (δεξιά) με τους Ιακ. Παντελιάδη, Σ. Πράπα και Γαβριήλ Κασουτζή το 2004

Η τελευταία πράξη δεν έχει γραφτεί... Όμως ο Κ. Τριανταφύλλου γνωρίζει καλά πως το «τέλος» δεν χρειάζεται να εμπεριέχει κανέναν είδος «λύτρωση». Απλά, θα ικανοποιήσει τόσο τον ίδιο, όσο και τον «θεατή». «*Ανθρωποι που έχουν εργαστεί στη ζωή τους, που έχουν πιστέψει και ακολουθήσει έναν δρόμο με σταθερότητα και επιμονή, που έχουν γίνει μέλη ομάδας, αλλά στάθηκαν και σε ηγετικές θέσεις, δεν φοβούνται το μέλλον. Είμαι υπέρμαχος των αλλαγών και των νέων δεδομένων στην επιστήμη και προσπαθώ, όσο μπορώ, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι διευθύνω μια κλινική δημόσιου νοσοκομείου, να υποστηρίξω την χρήση νέων τεχνολογιών, όπως τα robotics. Και ακριβώς επειδή έχω υπάρξει και μέλος ομάδας, υποστηρίξω την συνεργασία Καρδιολόγων και Καρδιοχειρουργών, ως κοινές συνιστώσες ενός «βέλους», προς όφελος μιας «σταχευμένης» θεραπείας. Θέλω, φεύγοντας, να πω ότι έβαλα και εγώ το λιθαράκι μου για να προχωρήσει η ειδικότητα στη χώρα μας, ένα βήμα πιο κάτω. Αυτή θα είναι η ανταμοιβή μου*». Μια ιδιαίτερα συνθησιμένη ιταλική θυμολογία –αγαπημένη του Κ. Τριανταφύλλου– αναφέρει: «*Volere è potere – Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει και ο τρόπος*». Ο Κ. Τριανταφύλλου έχει την θέληση και ελπίζει να βρει τον τρόπο. Με ή χωρίς την βοήθεια ενός «από μηχανής Θεού»...

Νικόλαος Σφύρας

Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο»

Στην «Πλάτωνος Πολιτεία», ο φιλόσοφος ξεκαθαρίζει με νόημα: «Δε θα επιλέξει εσάς κάποιος δαίμονας, αλλά εσείς θα τον επιλέξετε... Η ευθύνη ανήκει σ' αυτόν που κάνει την επιλογή...». Στην περίπτωση του Νικόλαου Σφύρα, ο «δαίμονας» και ο ίδιος επέλεξαν ο ένας τον άλλο. Όντας μέλος μιας οικογένειας που αποτελείται από δώδεκα ιατρούς, ο ιατρικός «δαίμονας» επιλέγεται από τον Ν. Σφύρα, χωρίς δεύτερη σκέψη, αλλά με πλήρη επίγνωση του μεγέθους της ευθύνης που φέρει αυτή η επιλογή. «Η εισαγωγή μου στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, το 1966, θεωρούνταν από όλη την οικογένεια δεδομένη. Όπως δεδομένη θεωρούνταν και η αποφοίτησή μου, ακριβώς στην εξετία. Κατόπιν, ακολούθησε η στρατιωτική μου θητεία και το 1976, υπηρέτησα ως αγροτικός ιατρός στο νοσοκομείο του Βόλου».

Στη διάρκεια της φοίτησής του, γίνεται και η επιλογή ενός ακόμη «δαίμονα». Της Χειρουργικής. «Με είχε γοητεύσει πολύ νωρίς και ήμουν αποφασισμένος να ακολουθήσω αυτή την ειδικότητα. Το 1977, ξεκίνησα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», δίπλα στον σπουδαίο δάσκαλο Ε. Παπαϊωάννου. Το 1980, εντάχθηκα στην κλινική της Θωρακοχειρουργικής, με διευθυντή τον Α. Κονταξή, άλλη τεράστια μορφή της ελληνικής Χειρουργικής και κατόπιν στην κλινική του Γ. Τόλη, που λειτουργούσε υπό την διεύθυνση του Χ. Σταθάτου. Εκεί, αφοσιώθηκα πια στην Καρδιοχειρουργική». Ο Ν. Σφύρας παραμένει στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», ως εσωτερικός βοηθός της ομάδας του Άλκη Μιχάλη, ο οποίος έχει αναλάβει από το 1984 τα νήια, έως και το 1985, με την εφαρμογή του ΕΣΥ. «Εντάχθηκα τότε στην ομάδα του Γ. Τόλη, στο «Υγεία», ως βοηθός του, μαζί με τον Γ. Αστρά. Ήταν δύσκολα χρόνια, αλλά ο Γ. Τόλης ήταν τρομερά εργατικός και πειθαρχημένος και τα κατάφερε. Τα καταφέραμε. Και το 1990, επιχειρήσαμε και την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς».

Η παραμονή του στο Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία» διαρκεί μια δεκαετία, καθώς το 1997, ο Ν. Σφύρας ξεκινά με τον Κ. Αναγνωστόπουλο την δραστηριότητα του Καρδιοχειρουργικού Τμήματος στο Θεραπευτήριο «Ευρωκλινική». «Ήταν μεγάλη εμπειρία τα χρόνια δίπλα στον Κ. Αναγνωστόπουλο. Σπουδαίο σχολείο. Όταν το 1999, έγινε η προκήρυξη για τη θέση στο «Ιπποκράτειο», ήμουν πια σίγουρος πως είχα συλλέξει τη γνώση και την εμπειρία για να προσφέρω στο δημόσιο σύστημα Υγείας».

Το 1999, ο Ν. Σφύρας εντάσσεται ως Επιμελητής στην Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική του «Ιπποκράτειου» Νοσοκομείου Αθηνών, που λειτουργεί υπό την Διεύθυνση του Ε. Χλαπουτάκη. Σήμερα, ο ίδιος, ως Αναπληρωτής Διευθυντής, και ο «δαίμονάς» του είναι πια δυο καλοί φίλοι. «Έχω θυσιάσει πολλά πράγματα κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων, αλλά δεν μετανιώνω. Είχα την τύχη να ζήσω την εξέλιξη της ελληνικής Καρδιοχειρουργικής, δίπλα σε σπουδαίους επιστήμονες, που άλλαξαν το τοπίο, φέρνοντας την ειδικότητα στο προσκήνιο. Με στενοχωρεί που το κράτος δεν στηρίζει τις δημόσιες κλινικές, όπου θα μπορούσαμε να παράγουμε σημαντικό έργο. Ελπίζω, μέχρι την αποχώρησή μου, η Κλινική μας που φέρει μια λαμπρή ιστορία, να μπορέσει να λάμψει και πάλι».

«Είχα την τύχη να ζήσω την εξέλιξη της ελληνικής Καρδιοχειρουργικής, δίπλα σε σπουδαίους επιστήμονες, που άλλαξαν το τοπίο, φέρνοντας την ειδικότητα στο προσκήνιο. Με στενοχωρεί που το κράτος δεν στηρίζει τις δημόσιες κλινικές, όπου θα μπορούσαμε να παράγουμε σημαντικό έργο.»

Δημήτριος Λυμπεριάδης

591

Επιμελητής Α' Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο»

Η ελεγχόμενη φαντασία, έγραφε ο Τ. Λόμπσαν Ράμπα, αυτή που γνωρίζει να δημιουργεί σκεπτομορφές, είναι η ισχυρότερη δύναμη πάνω στη γη και νικά πάντα στη μάχη με τη θέρση. Οτιδήποτε φανταζόμαστε αβίαστα πως μπορούμε να κάνουμε, μπορούμε όντως να το υλοποιήσουμε, ανεξάρτητα από το πόσο δύσκολο ή και απίθανο μπορεί να μας λείπει η λογική μας πως είναι...

Αυτό που αβίαστα φαντάζεται πως μπορεί να κάνει ο Δημήτριος Λυμπεριάδης, μικρό παιδί ακόμη, είναι να γίνει μια μέρα γιατρός...

«Στην οικογένειά μου δεν υπήρχε «ιστορικό» γιατρών. Όμως εγώ, κατά ένα παράξενο λόγο, από μικρό παιδί, έλεγα πως μια μέρα θα γίνω γιατρός. Θεωρώ ότι γεννήθηκα γιατρός, αυτό ήθελα να κάνω στη ζωή μου. Οι παιδικοί μου φίλοι από τη Ν. Σμύρνη όπου μεγάλωσα, θυμούνται ακόμη με πόση επιμονή και πάθος έλεγα τη λέξη «γιατρός». Η Ιατρική λοιπόν ήταν απόφαση ζωής. Το ίδιο και η Καρδιοχειρουργική...».

Αυτό που αβίαστα φαντάζεται, όσο δύσκολο ή και απίθανο μπορεί να λένε οι άλλοι πως είναι, έρχεται η ώρα να το υλοποιήσει...

Το 1977, μόλις 17 χρονών, φεύγει για την Ρουμανία, όπου φοιτά στην Ιατρική Σχολή «Cluj Napoca». Με την ολοκλήρωση των σπουδών του, όλα μοιάζουν να έχουν πάρει το δρόμο τους...

Ο Δ. Λυμπεριάδης ξεκινά την ειδικότητά του στην Γενική Χειρουργική το 1987, στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας, δίπλα στον Ν. Πουλιαντζά, όπου και παραμένει έως το 1990, ενώ το 1992 εντάσσεται στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Αθηνών «Ιπποκράτειο» δίπλα στον Ε. Χλαπουτάκη, για να ολοκληρώσει την ειδικότητά του στην Καρδιοχειρουργική το 1995. Με την ανάληψη τίτλου ειδικότητας συνεργάζεται με τον Μιχάλη Κανταρτζή στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», ενώ την διετία 1997-1998 μετεκπαιδευτεί έμμισθος στο Νοσοκομείο «Bad Oeynhausen» της Γερμανίας. «Έφυγα για τη Γερμανία με μια βαλίτσα στο χέρι. Δεν ήξερα κανέναν και τίποτα. Ρώτησα και μου είπαν ότι το συγκεκριμένο είναι ένα σπουδαίο Καρδιοχειρουργικό κέντρο με σημαντικούς Καθηγητές. Και έτσι ήταν. Εγώ το αποκαλούσα η «Μέκκα της Καρδιοχειρουργικής». Πραγματοποιούνταν εκεί περί τις 24 επεμβάσεις καρδιάς ημερησίως και 150 μεταμοσχεύσεις καρδιάς ετησίως.

Συνέλεξα μοναδικές χειρουργικές εμπειρίες εκείνο το διάστημα, όσο δύσκολα, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι δεν γνώριζα και την γερμανική γλώσσα...». Η επιστροφή του Δ. Λυμπεριάδη στην Ελλάδα σημαίνει και την επιστροφή στην ομάδα του Μ. Κανταρτζή για ένα περίπου χρόνο, έως το 1999, όταν και αναλαμβάνει τη θέση του Επιμελητή Β' στη νεοσύστατη Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Παπαγεωργίου» Θεσσαλονίκης. «Δούλεψα σκληρά για να στηθεί αυτή η κλινική, η οποία σήμερα έχει εξαιρετικά αποτελέσματα. Όμως στη Θεσσαλονίκη ένιωθα «ξένος»...

Μακριά από το σπίτι μου και την μεγάλη μου αγάπη που ήταν το «Ιπποκράτειο». Έτσι, όταν προκηρύχθηκε θέση υπέβαλα αμέσως τα χαρτιά μου...». Μετρημένος και προσγειωμένος, έχοντας επιβεβαιώσει πως η ελεγχόμενη φαντασία είναι όντως η ισχυρότερη δύναμη πάνω στη γη, ο Δ. Λυμπεριάδης οραματίζεται ένα λαμπρό Καρδιοχειρουργικό μέλλον, βασισμένο σε συναδέλφους απόλυτα αφοσιωμένους... «Η Καρδιοχειρουργική απαιτεί δυο πράγματα: καλό training και ασίγαση διάθεση για προσφορά. Να είσαι δίπλα στον άρρωστο συνέχεια, χωρίς ωράριο, χωρίς ενδοιασμούς. Τότε μόνο μπορείς να ελπίζεις ότι θα πετύχεις...». Ίσως για ακόμη μια φορά, η φαντασία του να αποδειχθεί εξίσου δυνατή...

«Η Καρδιοχειρουργική απαιτεί δυο πράγματα: καλό training και ασίγαση διάθεση για προσφορά. Να είσαι δίπλα στον άρρωστο συνέχεια, χωρίς ωράριο, χωρίς ενδοιασμούς. Τότε μόνο μπορείς να ελπίζεις ότι θα πετύχεις...»

Βασίλειος Βογιατζόγλου

Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο»

Ο Βασίλειος Βογιατζόγλου σε ένα ευχάριστο στιγμιότυπο με όλα τα ιστορικά στελέχη του «Ιπποκράτειου» (Γ. Ανδριτσάκης, Ι. Πασιωάννου, Ανδρ. Βομβογιάννης και Εμ. Χλαπουτάκης)

Ο Ακαδημαϊκός Γ. Κασσιμάτης στο βιβλίο του «Μαθήματα Κοινωνικού Δικαίου και Κοινωνικής Πολιτικής» επιχειρεί έναν ορισμό του Δικαίου: «Δίκαιον είναι σύνολον θεσμών που αναγνωρίζονται από την κοινωνικὴν συνείδησιν ως απαραίτητοι, καθ' ὃ δύναμειν να συνθέσουν τας αξιώσεις της ανθρωπίνης φύσεως, τα δόγματα του πολιτισμοῦ καὶ τα συμφέροντα των ατόμων και των ομάδων προς ἄρισιν των αντιθέσεων της κοινωνικῆς ζωῆς...». Ο Βασίλειος Βογιατζόγλου υποστήριξε πολλές φορές στη ζωή του το δίκαιο που επέβαλλε η συνείδησή του, προστατεύοντας «δόγματα» και «συμφέροντα» συνανθρώπων του, ακόμη και αν η απόφασή του αυτή ήταν αντίθετη με την «κοινωνική ζωή» της εποχής. «Μεγάλωσα σε πολύ δύσκολα χρόνια. Ο πατέρας μου ήρθε στην Αθήνα από τον διωγμό της Σμύρνης και χρειάστηκε να προσπαθήσει πολύ για να σταθεί στα πόδια του. Είχα πάντα μια τρυφερή αγάπη για τον συνάνθρωπο. Αυτή με οδήγησε στην Ιατρική...».

Το 1966, τελειώνοντας το εξατάξιο Γυμνάσιο, ο Β. Βογιατζόγλου εισάγεται στην Ιατρική Σχολή Αθηνών. Ένα χρόνο αργότερα, ένας ιδιότυπος «σκοταδισμός» επιβάλλεται στη χώρα. «Αν και η Ιατρική Σχολή δεν επηρεάστηκε ιδιαίτερα από το γενικότερο κλίμα, αισθανόμουν να πνίγομαι. Τότε, ένιωθα ακόμη πιο έντονα την ανάγκη να αλλάξω τον κόσμο, να υπερασπιστώ το δίκαιο αν κάποιος προσπαθήσει να το καταπατήσει. Και αυτό έκανα. Βρέθηκα, λοιπόν, να τελειώνω το 1975, με καθυστέρηση, λόγω της απόφασής μου να «φυτρώσω» κάπου που δεν έπρεπε...».

Σε αυτή την ανεξάρτητη δημιουργική ικανότητα του ανθρώπου, όμως, να ξεπερνά τους κανόνες και να οραματίζεται ένα διαφορετικό μέλλον, στηρίζεται η υπέρτατη αρχή της προόδου. Χωρίς στιγμή να μετανιώνει για τις αποφάσεις του και αι βλέπει το χρόνο να μετράει εναντίον του, το 1977, ο Β. Βογιατζόγλου ξεκινά την ειδικευσή του στη Γενική Χειρουργική στη Β' Προπαιδευτική Κλινική του Νοσοκομείου «Λαϊκό», δίπλα στον Γ. Σκαλκέα. «Ο άνθρωπος αυτός υπήρξε για μένα όχι απλά μέντορας, αλλά εκείνος που αποκατέστησε στην ψυχή μου την έννοια του δικαίου. Τελειώνοντας την ειδικότητά μου, το 1979, με βοήθησε να φύγω στην Αγγλία, στο University Hospital of Southampton, όπου δίπλα στον Καθηγητή Mac Millan, εκπαιδεύτηκα στην Θωρακο-Καρδιοχειρουργική».

Η επιστροφή στην Ελλάδα και η αρχική συνεργασία με το «Λαϊκό» Νοσοκομείο για την δημιουργία Καρδιοχειρουργικής Κλινικής δεν ευοδώνεται. Το 1983, ο Β. Βογιατζόγλου λαμβάνει κατόπιν κρίσεως τη θέση του Επιμελητή Β' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του «Ιπποκράτειου» Νοσοκομείου, δίπλα στον Γ. Ανδριτσάκη. Το ανήσυχο πνεύμα του δεν επαναπαύεται. Το 1989 ταξιδεύει για το Maastricht, όπου εκπαιδεύεται σε νέες τεχνικές στην ομάδα του Καθηγητή Wellness.

Με την επιστροφή του, ένα χρόνο αργότερα, μέχρι και σήμερα παραμένει «πιστός» στο «Ιπποκράτειο» Νοσοκομείο. «Θα ήθελα να είναι διαφορετικά τα πράγματα στο δημόσιο τομέα Υγείας. Πρώτη φορά στη ζωή μου, δυστυχώς, νιώθω πως δεν μπορώ να κάνω κάτι για να αλλάξω την κατάσταση. Γι' αυτό και όταν η πίεση αυξάνεται, φεύγω για το κτήμα μου. Η γη είναι το καταφύγιό μου... Και τα παιδιά μου, η ισσοροπία μου...».

«Είχα πάντα μια τρυφερή αγάπη για τον συνάνθρωπο. Αυτή με οδήγησε στην Ιατρική...»

Ηλίας Κουερίνης

593

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο»

«Δεν ανήκω στους γιατρούς με ιατρικές «καταβολές»... Δεν προέρχομαι από ιατρική οικογένεια... Για μένα, η Ιατρική αποτελούσε το επιστέγασμα ή την επιβεβαίωση ότι υπήρξα ένας άριστος μαθητής... Δεν θα ιαχυριστώ πως είχα κάποιο ιδιαίτερο πάθος να γίνω γιατρός... Από την στιγμή, βέβαια, που απέκτησα το πτυχίο μου, η Ιατρική με κατέκτησε και την κατέκτησα...»

«Από πολύ νωρίς, επέδειξα σαφή προσανατολισμό προς τις χειρουργικές ειδικότητες... Αφού, λοιπόν, έκανα το πρώτο βήμα και αποφάσισα τη Χειρουργική, σκέφτηκα –Γιατί όχι κάτι ακόμη πιο δύσκολο;... Γιατί όχι, μια ειδικότητα με υψηλές απαιτήσεις;... Έτσι προέκυψε η Καρδιοχειρουργική... Χωρίς την ύπαρξη κάποιου μέντορα ή άλλου παράγοντα προσανατολισμού...»

«Ακολουθούσα πάντα την οδό των μείζονων αντιστάσεων... Για αυτό επέλεξα να υπηρετήσω στις Ειδικές Δυνάμεις... Γιατί αγαπάω την πατρίδα μου, μου αρέσει η πειθαρχία και απεχθάνομαι τα μεσοβέζικα πράγματα... Αν κάνεις κάτι, κάνε το καλά, κάνε το μέχρι το τέλος, όσο πιο δυνατά, όσο πιο καλά μπορείς... Με αυτό τον τρόπο ασκώ και την ειδικότητά μου... »

«Η θέση μου στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο» προέκυψε μετά από την παραίτησή μου από τη θέση του Επιμελητή στο Νοσοκομείο Παίδων «Αγ. Σοφία»... Έβλεπα ότι το περιβάλλον ήταν ατελέσφορο και έπρεπε να πάρω μια απόφαση... Δεν υπήρχε χώρος εξέλιξης, δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με τη σκέψη ότι παίρνω ένα μισθό και τελειώσα εδώ... Όλοι με αποκαλούσαν τρελό τότε, για την απόφασή μου να παραιτηθώ... Αλλά κανείς δεν μπόρεσε να μου αλλάξει γνώμη... Οφείλω, βέβαια, να τονίσω πως αν και ατυχής σε επίπεδο συνεργασίας, η εμπειρία που απέκτησα στο εν λόγω ίδρυμα ήταν εξαιρετικά σπουδαία... Η Παιδοκαρδιοχειρουργική παραμένει ακόμη και σήμερα ένας μεγάλος πόθος...»

«Στην Αγγλία, όπου βρέθηκα για μετεκπαίδευση στα Νοσοκομεία «Teaching Hospital» στο Sheffield, «Alder Hay» στο Liverpool και «Royal Hospital» στο Sussex, έπαιρνα τριπλάσιο μισθό με προοπτική μόνιμου συμβολαίου... Ωστόσο, επέλεξα να επιστρέψω... Χωρίς δεύτερη σκέψη...»

«Από τη θέση του Επιμελητή Α΄ που κατέχω τώρα, προσπαθώ να δώσω στους ειδικευόμενους το καλύτερο δυνατό... Με τη βοήθεια του Διευθυντή της κλινικής μας, Κ. Τριανταφύλλου, και το σύστημα που έχουμε σχεδιάσει, θεωρώ πως έχουμε καταστήσει το Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο» ως το καλύτερο ίδρυμα Καρδιοχειρουργικής εκπαίδευσης στην Ελλάδα... Με τη δική μου προτροπή, πραγματοποιούνται καθημερινά δυο χειρουργεία, στα οποία οι εκπαιδευόμενοι έχουν μείζονες χειρουργικούς χρόνους... Αυτός ο «ευνοϊκισμός» που υπήρχε από τους παλαιότερους προς τη δική μου γενιά, οφείλει να σταματήσει... Τον εισέπραξα κι εγώ και τώρα φροντίζω να αλλάξω αυτή τη νοοτροπία...»

«Ελεύθερος χρόνος υπάρχει μόνο στα χαρτιά... Το μυαλό δεν ησυχάζει ποτέ... Αν και άγαμος, γεμίζω το χρόνο μου συνεχώς... Για μένα, οι λέξεις «βαριέμαι» και «φοβάμαι» δεν υπάρχουν στο λεξιλόγιό μου... Δεν τις γνωρίζω...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή Αθηνών, 1986-1994
- Στρατιωτική θητεία, Ειδικές Δυνάμεις, 1995-1996
- Υπηρεσία Υπαίθρου, Νομός Ευρυτανίας, 1996-1997
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, «Ιπποκράτειο» Νοσοκομείο Αθηνών, 1997-2000
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2000-2005
- Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Αθηνών, 2005
- Επιμελητής Β΄, Παιδοκαρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσοκομείο Παίδων «Αγ. Σοφία», 2007-2010
- Επιμελητής Α΄, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 2010-σήμερα... »

Το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» στην εποχή του Ε.Σ.Υ.

Αλλαγές στη δομή και το ανθρώπινο δυναμικό προκάλεσε η σύσταση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, διαμορφώνοντας νέες συνθήκες και νέες ισορροπίες στην λειτουργία του Καρδιοχειρουργικού Τομέα του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός». Ως σημαντικότερη εξέλιξη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η δημιουργία δύο Καρδιοχειρουργικών Κλινικών, ήτοι της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, με Διευθυντή τον Καθηγητή Φώτη Παναγόπουλο, ο οποίος μετακινήθηκε από το παράρτημα της Β' Προπαιδευτικής Χειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Σωτηρία» υπό τον Καθηγητή Γρηγόριο Σκαλνέα, καθώς και της Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, με Διευθυντή τον Χρήστο Λόλα, ο οποίος μετακινήθηκε από το Νοσοκομείο «Αρεταίειο», όπου συνεργάζονταν με την Πανεπιστημιακή Κλινική του Καθηγητή Κωνσταντίνου Τούντα. Επιμελητής Α' ορίστηκε στην Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική ο Γεώργιος Τζώφας, με Επιμελητές Β' τους Ευστράτιο Αποστολάκη και Αντώνιο Τασόικα, ενώ στη Β' σε θέση Επιμελητή Α' παρέμεινε ο Δημήτριος Κάκαβος, με Επιμελητές Β' τους Κωνσταντίνο Μπόλο και Χρήστο Χαρίτο.

Το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΧ ΚΛΙΝΙΚΗΣ ΤΟΥ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»

Γ. Τόλης

Χρ. Σταθάτος

Η ομάδα του Πανεπιστημίου "Loma-Lida" των Η.Π.Α. πραγματοποίησε δύο επισκέψεις στον «Ευαγγελισμό», το 1968 και 1969. Από δεξιά προς αριστερά: Α. Κονταξής, Π. Ζαφειρακόπουλος, Χ. Σταθάτος, Wareham και Huger

Ο Γ. Τόλης, ιδρυτής και Δ/ντής της ΚΡΧ Κλινικής του «Ευαγγελισμού» την περίοδο προ του Ε.Σ.Υ., κατά την διάρκεια εγχείρησης. Στιγμιότυπο του 1972

Ο Καθ. Φ. Παναγόπουλος, Δ/ντης της Α' ΚΡΧ του Ε.Σ.Υ., σε στιγμιότυπο του 2004

Ο Χρ. Λόλας, Δ/ντης της Β' ΚΡΧ του Ε.Σ.Υ., σε στιγμιότυπο του 2007, με τους «7 σοφούς» της Καρδιοχειρουργικής

▶
Γεώργιος Τόλης
Ιδρυτής της Κλινικής
και Διευθυντής
την περίοδο 1971-1984

▶
Άλκης Μιχάλης
Διευθυντής της Κλινικής
την περίοδο 1984-1985

Αλλαγές και εξελίξεις προέκυψαν εκ νέου το 1991, όταν ο Καθηγητής Φ. Παναγιώπουλος αποχώρησε από το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» για να βρεθεί και πάλι στο Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ» της Θεσσαλονίκης, όπου και υπηρέτησε από το 1974 έως το 1981, υπό την καθοδήγηση και διεύθυνση του Καθηγητή Δημήτριου Λαζαρίδη. Η εξέλιξη αυτή είχε ως αποτέλεσμα ο Γ. Τζίφας να σκεφθεί καθήκοντα διευθυντή της κλινικής για ένα έτος, καθώς στη συνέχεια αποχώρησε και ο ίδιος για να εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα. Οι δύο κλινικές λειτουργήσαν έκτοτε, δηλαδή από το 1992 και για πάντα συναπτά έτη, υπό την καθοδήγηση και διεύθυνση του Χ. Λόλα. Η Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική λειτουργήσε και πάλι ανεξάρτητα από το 1996, όταν την διεύθυνση της ανέλαβε ο Δ. Κάκαβος. Στην ίδια κλινική, θέση Επιμελητή Α' κατέλαβε ο Κ. Μπόλος, μετακινούμενος από τη Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, ενώ ως Επιμελητές Β' επιλέχθηκαν οι Α. Τσοσίκας και Παναγιώτης Δεδεπλής. Τον Δ. Κάκαβο διαδέχτηκε, το 2004, ο Κ. Μπόλος, καθώς ο πρώτος συνταξιοδοτήθηκε. Στην Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, το 1996, η μετακίνηση των Δ. Κάκαβου και Κ. Μπόλου, έφερε την αναβάθμιση του Χ. Χαρίτου σε Επιμελητή Α', ενώ τις θέσεις Επιμελητών Β' κατέλαβαν οι Μιχάλης Αργυρίου και Ιωάννης Κοκοτσάκης. Στη διαδικασία διαδοχής, ο Χρήστος Χαρίτος αναβοηθήσασε σε Διευθυντή της εν λόγω κλινικής το 2004, με την αποχώρηση του Χ. Λόλα.

▶
**Ο Γ. Τζίφας, διευθυντεύων
της Α' ΚΡΧ Κλινικής
του «Ευαγγελισμού»
την περίοδο 1991-1992**

◀
**Ο Δημήτριος Κάκαβος,
Δ/ντής της Α' ΚΡΧ Κλινικής
του «Ευαγγελισμού»
την περίοδο 1996-2004.
Στο στιγμιότυπο με τον
Καθ. Ιωάννη Νανά,
συνεργάτη του «Ευαγγελισμού»
στο πρόγραμμα μεταμοσχεύσεων**

Στις δύο Καρδιοχειρουργικές Κλινικές του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» εκπαιδεύτηκε μια σειρά Καρδιοχειρουργών, οι οποίοι κατά αλφαβητική σειρά ήταν: Δημήτριος Αγγουράς, Επίκουρος Καθηγητής Καρδιοχειρουργικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Ελένη Ανδρουτσουπούλου, συνεργάτης στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Αθηνών», Νικόλαος Αντωνίου, Επιμελητής Β' της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, Ευστράτιος Αποστολάκης, Τακτικός Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Μιχάλης Αργυρίου, Διευθυντής της Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», Γεώργιος Αστέρας, Αναπληρωτής Διευθυντής της Γ' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής στο «Ονόασιο Κ.Κ.», Κωνσταντίνος Βουτετσάκης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ευρωκλινική», Άρης Δαρούσης, Παναγιώτης Δεδεπλής, Επιμελητής Α' της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», Θεόδωρος Ευστρατιάδης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», Χρήστος Ζώρας, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιασώ», Νικόλαος Θεάκος, Επίκουρος Επιμελητής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», Γεώργιος Καλαβρουζιώτης και Αντώνιος Καλικοκύρης, Επιμελητές της Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου Παίδων «Άγία Σοφία», Στέφανος Καλκατζής, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», Παναγιώτης Καλόγρης, Επιμελητής Α' στο «Ονόασιο Κ.Κ.», Γεώργιος Καπρίνης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», Ευστράτιος Καλλέτσας, Λέκτορας της Πανεπιστημιακής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Πατρών, Γεώργιος Κοντογιάννης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Μετροπολίτης», Κωνσταντίνος Κοντραφούρης, Επιμελητής στο «Ονόασιο Κ.Κ.», Χριστόφορος Κωτούλας, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιασώ» και Επιμελητής της Θωρακοχειρουργικής Κλινικής του 401 Στρατιωτικού Νοσοκομείου, Γεώργιος Λαζόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής Καρδιοχειρουργικής του Πανεπιστημίου Κρήτης, Κωνσταντίνος Μαρκάκης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Βασίλειος Λεπενός, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού» Δημήτριος Μικροσύλης, Αναπληρωτής Καθηγητής Καρδιοχειρουργικής του «Δημοκρίτειου» Πανεπιστημίου Θράκης, Πέτρος Μίκος, τέως συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και νυν Συντονιστής Διευθυντής της Θωρακοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «ΚΑΤ».

◀
Θεσσαλονίκη 2012.
1) Μ. Αργυρίου
2) Δ. Αγγουράς
3) Π. Δεδεπλής
4) Μ. Παναγιώτου,
τέως ειδικεύομενος του
«Ευαγγελισμού»,
με συναδέλφους τους
στη διάρκεια του Πανελληνίου
Συνεδρίου της Ε.Ε.Χ.Θ.Κ.Α.

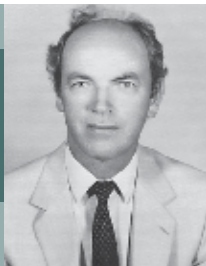
Φώτης Παναγόπουλος
Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 1985 - 1991

Χρήστος Λόλας
Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 1985 - 2004

Δημήτριος Κάκαβος
Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 1996 - 2007

Διευθυντές δημοσίων και ιδιωτικών ομάδων που ειδικεύθηκαν
στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Στράτος Αποστολάκης

Μιχάλης Αργυρίου

Χριστόφορος Κωτούλας

Γιώργος Λαζόπουλος

Μάζεν Χούρι

Πέτρος Σφρακάκης

Ιωάννης Χλωρογιάννης

Ματθαίος Παναγιώτου

Άρης Ντεβέγια και Αλέξανδρος Ντέμης, συνεργάτες του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Κωνσταντίνος Παζουρός, Επικουρικός Επιμελητής της Πανεπιστημιακής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής των Ιωαννίνων, Βίκτωρας Παναγιωτακόπουλος, Επιμελητής Α' της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου», Ματθαίος Παναγιώτου, Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Εμμανουήλ Παπαδάκης, Επιμελητής στο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Λεωνίδας Παπασάουρη, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Μάριος Πατρόνης, ιδιώτης στην Αγγλία, Δημήτριος Πρωτόγερος, Επιμελητής Α' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσηλευτηρίου «Ερρίκος Ντυνάν», Κωνσταντίνος Σπλιτωτόπουλος, Fellow στον Καναδά, Πέτρος Σφρακάκης, Διευθυντής προγράμματος μεταμοσχεύσεων στο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Νικόλαος Σφύρας, Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ιπποκράτειο», Παναγιώτης Σχορτστανίτης, Επικουρικός Επιμελητής στο Νοσοκομείο «Σισμανόγλειο», Ιωάννης Τσίμπουλης, Λέκτορας της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Σωτήριος Τσαγκάρης, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ευρωκλινική», Αντώνιος Τσούκας, Διευθυντής της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», Βασίλειος Φίλιας, συνεργάτης του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Σωτηρία Φραγκουδάκη, Επιμελήτρια Α' της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Σωκράτης Φραγκογιάννης, Επιμελητής Α' στο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Νικόλαος Χακίμ, συνεργάτης της Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσηλευτηρίου «Μπέττα», Χρήστος Χαρίτας, Συντονιστής Διευθυντής της Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», Ιωάννης Χλωρογιάννης, Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Νοσηλευτηρίου «Ευρωκλινικής» και Μάζεν Χούρι, Διευθυντής της Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής στο «Ωνάσειο Κ.Κ.». Πρόσφατα ολοκλήρωσαν την ειδικότητά τους στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» οι Κωνσταντίνος Βάλας, Αντώνιος Κεμπάκης, Αναγόνη Καλιοπούλου, Ιωάννης Μαμιδάκης, Ιωάννης Νενεκίδης, Βασίλειος Πάτρης, Σταμάτα Πισπιρίγκου, Δημήτριος Τρεψιζμελής, Μιχάλης Τσαμσούλης και Παντελής Τσιπός.

Γενεύη 2007.
Μ. Αργυρίου,
Σ. Πράπας,
Β. Κωτσάς,
Μ. Παναγιώτου

← Ο Ίων Μπελίνης,
στο μέσον,
Δ/ντής της ΘΡΧ Κλινικής,
με τους
Σωτήρη Μωραίτη,
Αντώνιο Λουτσιόη,
Παναγιώτη Δεδεβλία
και Δημήτριο Μυλωνάκη

Κωνσταντίνος Μπόλος
Συντονιστής - Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 2004 - 2013

Χρήστος Χαρίτος
Συντονιστής - Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 2007 - σήμερα

ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ 1985 - 2011
(Από το αρχείο του Χ. Χαρίτου)

Τεχνικοί Εξωσωματικής

Στράτος Αναγνώστου

Μαρία Τζίμα

Πολυξένη Χελιδώνη

Στο τέλος του 2012, η σύνθεση των δύο κλινικών, μετά τις αναδιοργανώσεις των στελεχών, έχει ως ακολούθως:

A' Καρδιοχειρουργική Κλινική
Κωνσταντίνος Μπόλος, Συντονιστής-Διευθυντής, Αντώνης Τσούκας, Διευθυντής, Παναγιώτης Δεδελιάς, Επιμελητής Α' και Βίκτωρ Παναγιωτακόπουλος, Επιμελητής Α', σε απόσπαση. Ειδικευόμενοι είναι οι Ηλίας Ιακωβίδης, Θεόδωρος Μαυροζήσης, Χρήστος Ηλίας, Αντώνης Ρουσσάκης και Μαρία-Στυλιανή Κολοκοτρώνη.

B' Καρδιοχειρουργική Κλινική
Χρήστος Χαρίτος, Συντονιστής-Διευθυντής, Μιχάλης Αργυρίου, Διευθυντής, Ιωάννης Κοκοτάκης, Επιμελητής Α'. Ειδικευόμενοι είναι οι Σωτήριος Κατσαρίδης, Δημήτριος Τασσόπουλος, Χάρης Γεωργίου και Κ. Σουλτάνης.

Αναισθησιολογικά οι δύο κλινικές καλύπτονται περιοδικά από τα στελέχη των Αναισθησιολογικών Κλινικών του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός». Τεχνικοί εξωσωματικής κυκλοφορίας είναι οι Ευστράτιος Αναγνώστου, Μαρία Τζίμα και Πολυξένη Χελιδώνη, οι οποίοι καλύπτουν τις ανάγκες και των δύο κλινικών.

Επί του πιαστρίου:
Ο Κ. Μπόλος συνταξιοδοτήθηκε
στο τέλος του 2013

Βίκτωρας
Παναγιωτακόπουλος

Ιωάννης
Κοκοτάκης

Οι Αντ. Τσούκας (1) και Παν. Δεδελιάς (2) με μέλη του νοσηλευτικού προσωπικού

Κωνσταντίνος Μπόλος

• Συντονιστής - Διευθυντής Ε.Σ.Υ.,
Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» (2004 - 2013)

Σύμφωνα με τον μύθο του σπηλαίου, που φέρεται να χρησιμοποιούσε συχνά στις διδασκαλίες του ο Πλάτωνας, ο άνθρωπος γεννιέται σ' ένα σπήλαιο σκοτεινό, μέσα στο οποίο δύσκολα μπορεί να κινηθεί, πόσο μάλλον να καταφέρει να ελευθερωθεί. Το σκοτάδι του λυτρώνει μονάχα μια φωτιά που σιγκακίει πίσω του, μα δεν μπορεί να τον βοηθήσει να δει καθαρά... Μηροστά του προβάλλονται μόνο σκιές... Του εαυτού του, των ανθρώπων γύρω του, των πραγμάτων και των εννοιών... Η σπηλιά δεν είναι άλλη από τη μοίρα... Από το πεπρωμένο που κανείς άνθρωπος θεωρείται πως δεν μπορεί να ξεφύγει... Ο εγκλεισμός σε αυτή δεν σημαίνει παρά την ανθρώπινη υποταγή στο αναπόφευκτο, στην πεποίθηση ότι δεν μπορεί να ελευθερωθεί προς το φως... Όμως αυτό σύμφωνα με τον Πλάτωνα είναι ψευδές. Ο κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να αποκαλύψει τη διαφορά ανάμεσα στην μοίρα και στην ευκαιρία, ανάμεσα στην αναγκαιότητα και την επιλογή...

Τη διαφορά ανάμεσα στην μοίρα και την ευκαιρία, ο Κ. Κωνσταντίνος Μπόλος την αποκαλύπτει σε πολύ νεαρή ηλικία. Μαθητής του Δημοτικού ακόμη, σ' ένα μονοθέσιο σχολείο των Γόνων Λάρισας, βλέπει στο «σκοτάδι» της ανέχειας το «φώς» της δυνατότητας... «Το γεγονός ότι όλα τα παιδιά του Δημοτικού κάναμε μαζί μάθημα, το είδα σαν μια τεράστια δυνατότητα να αποκτήσω γνώσεις. Από την τετάρτη τάξη γνώριζα ολόκληρη την ιστορία της επανάστασης. Όλα κι όλα, τριάντα παιδιά. Και ένας σπουδαίος δάσκαλος...». Στα χρόνια της εφηβείας, γύρω στο 1960, ο Κ. Μπόλος αποκαλύπτει τη δυνατότητα ανάμεσα στην αναγκαιότητα και την επιλογή... «Είχα αποφασίσει πολύ νωρίς ότι θα γίνω γιατρός. Ο πατέρας μου ήταν κτηνοτρόφος και τα καλοκαίρια μετακομίζαμε με την οικογένεια στα Γρεβενά, για τη βοσκή των ζώων. Εκεί έβλεπα στις γιορτές και τις εκδηλώσεις, το σεβασμό προς το πρόσωπο του γιατρού και τις τιμές που του απέδιδαν και γοητευόμουν. Όταν, λοιπόν, ο πατέρας έσφαζε ζώα για να τα πουλήσει, τον παρακολουθούσα. Επαιρνα το σκυλάκι τους, το στομάχι, την καρδιά τους και τα μελετούσα. Αργότερα, αναζήτησα τα βιβλία του Α. Κροή και διάβαζα με τις ώρες Ανατομία...».

Κείμενο: Νάνου Χρησιτίδη

Το 1966, τα «δεσμά» της «σκοτεινής σπηλιάς» έχουν σπάσει. Ο Κ. Μπόλος απολαμβάνει πια το φως της «ελευθερίας», ως πρωτοετής φοιτητής της Ιατρικής Σχολής του «Αριστοτέλειου» Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εκεί η ζωή του αποδεικνύει πως μπορεί να είναι πολύ γενναϊόδωρη με τους ανθρώπους που προκαλούν τη μοίρα τους... «Κατά τη διάρκεια της φοίτησής μου στην Ιατρική, έτυχε να γνωρίσω τον ασέιμηστο Αθανάσιο Οικονομόπουλο, ο οποίος ήταν Διευθυντής της Θωρακοχειρουργικής Κλινικής στο Κέντρο Νοσημάτων Θώρακος Βορείου Ελλάδος, νυν Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου». Ήταν το 1969, όταν για πρώτη φορά στη ζωή μου παρακολούθησα επέμβαση ανοικτής καρδιάς, μια αντικατάσταση βαλβίδας. Μεγάλη μορφή της ελληνικής Θωρακοχειρουργικής, ένας άνθρωπος σε μια εποχή που τέτοιες τεχνικές έμοιαζαν εξωπραγματικές, προχωρούσε σε αντικατάσταση τμήματος του οισοφάγου με παχύ έντερο. Σε εκείνον τον λαμπρό «τεχνίτη» της Χειρουργικής οφείλω την απόφασή μου να ασχοληθώ με την Καρδιοχειρουργική...».

Λίγα χρόνια αργότερα, η ζωή γίνεται ακόμη πιο γενναϊόδωρη μαζί του... Ολοκληρώνοντας την ειδίκευσή του στην Γενική Χειρουργική δίπλα στον Α. Οικονομόπουλο, εντάσσεται ως ειδικευόμενος Καρδιοχειρουργός σε μια από τις σπουδαιότερες κλινικές της εποχής. Στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», δίπλα στον Γεώργιο Τόλη. «Θεωρώ τον Γ. Τόλη, «γενάρχη» της ελληνικής Καρδιοχειρουργικής. Εκείνος οργάνωσε, συστηματοποίησε την ειδικότητα στην χώρα, εκείνος, με την σύμπραξη του Α. Μιχάλη που μόλις είχε επιστρέψει από την Αμερική, πραγματοποίησε τις πρώτες αορτοστεφανιαίες παρακάμψεις, αλλάζοντας τα μέχρι τότε δεδομένα που ήθελαν τους ασθενείς να οδεύουν στο εξωτερικό για αναζήτηση αντίστοιχης παρέμβασης...».

Το πεπρωμένο του έχει πια αντιμετωπιστεί. Ήδη από το 1985, αποτελεί μέλος της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» η οποία λειτουργεί υπό την διεύθυνση του Χρήστου Λόλα, καθώς έχει ενταχθεί στο Ε.Σ.Υ.. Η υπέρβαση από το αναπόφευκτο στο δυνατό έχει επιτευχθεί. Λίγο πριν την τελική «δοκιμασία», ο Κ. Μπόλος αναζητά να εφοδιαστεί με τα στοιχεία εκείνα που χρόνια τώρα οδηγούν την πορεία του προς το στόχο. Τη γνώση και την εμπειρία. «Εχοντας ήδη κατανοήσει πόσο δύσκολη και πόσο απαιτητική είναι η ειδικότητα της Καρδιοχειρουργικής, αποφάσισα να φύγω για μετακπαίδευση στο εξωτερικό, ώστε να μπορέσω να αποκτήσω περισσότερες γνώσεις και να εξοικειωθώ και με αντικείμενα που δεν γνώριζα. Επέλεξα το Μεταμοσχευτικό Κέντρο Καρδιάς στο Παρίσι, εκεί που ο C. Cabrol πραγματοποίησε την πρώτη επιτυχή μεταμόσχευση καρδιάς στην Ευρώπη. Θήτευσα για μια διετία στο πλευρό του σπουδαίου Α. Carpentier, πρωτοπόρου Χειρουργού, σε ένα νοσοκομείο όπου πραγματοποιούνταν περί τις 210 μεταμοσχεύσεις καρδιάς το χρόνο. Αποκόμισα πολλά από την παραμονή μου εκεί...».

Με την επιστροφή του από τη Γαλλία, το 1990, ο Κ. Μπόλος συμμετέχει στην πρώτη επιτυχή μεταμόσχευση καρδιάς που λαμβάνει χώρα στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» από τον Χ. Λόλα. «Καταφέραμε αυτό που έμοιαζε ακατόρθωτο. Προσφέραμε ελπίδα σε ανθρώπους που είχαν εγκαταλείψει την προσπάθεια, ζωντανέψαμε το όνειρο. Δυστυχώς, οι μεταμοσχεύσεις δεν προχώρησαν στο εν λόγω ίδρυμα, όπως πολύ εύλογα θα περίμενε κανείς. Υπήρξαν πολλά εμπόδια, πολλά συμφέροντα...».

Κάθε αναζήτηση, υποστηρίζει ένας σύγχρονος φιλόσοφος, ξεκινά με την τύχη του πρωτότη. Και τελειώνει με μια δύσκολη «δοκιμασία». Αυτή του νικητή. Στην αναζήτηση της εξόδου από την «σπηλιά» του μύθου, ο Κ. Μπόλος στάθηκε αναμφισβήτητα τυχερός. Το 2004, καλείται πια να δώσει την τελική «δοκιμασία», αναλαμβάνοντας τη θέση του Διευθυντή της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός». Της κλινικής στην οποία ανδρώθηκε και ωρίμασε ως άνθρωπος και ως επιστήμονας, της κλινικής στην οποία γεύτηκε κάποιες από τις σημαντικότερες επιτυχίες της καριέρας ως μέλος ιστορικών ομάδων. Στην τελική «δοκιμασία», νιώθει πως θα μπορούσε να προσφέρει περισσότερα... «Ο «Ευαγγελισμός» πολεμήθηκε από την αρχή. Σκεδόν σαράντα ολόκληρα χρόνια τώρα και δεν κατάφεραν οι εκάστοτε διοικήσεις να παρέχουν μια δεύτερη αίθουσα χειρουργείου στις ομάδες των κλινικών. Σήμερα, ο ιδιωτικός τομέας εμφανίζει υπερτροφία ομάδων, ενώ ο δημόσιος τομέας υποβαθμίζεται διαρκώς. Κι όμως. Στα δημόσια νοσοκομεία γίνεται η εκπαίδευση των νέων Καρδιοχειρουργών. Εδώ παράγεται έρευνα. Προσπαθώ όσο μπορώ να αλλάξω την κρατούσα κατάσταση...».

Μόνο ένα πράγμα κάνει αδύνατη την πραγματοποίηση ενός ονείρου: ο φόβος της αποτυχίας. Και ο Κ. Μπόλος δεν κρατά στην ψυχή του τέτοιο φόβο. Από τα λιβάδια της Λάρισας και τα φαράγγια Γρεβενών όπου μεγάλωσε έμαθε να επιμένει και να υπομένει, να αφιερώνεται και να αναγνωρίζει, να περιμένει και να ελπίζει. Με όποιο κόστος. «Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν υπέφερε όταν αποφάσισε να αναζητήσει και να κληγγήσει τα όνειρά του. Χρειάζεται επιμονή, υπομονή και καρδιά. Όταν όμως έρθει η στιγμή που θα συναντηθείς με το όνειρο, τότε είσαι πια ευτυχιμένος. Γιατί εκεί που είναι το όνειρο, εκεί η καρδιά κτυπά από ευτυχία...».

«Σήμερα, ο ιδιωτικός τομέας εμφανίζει υπερτροφία ομάδων, ενώ ο δημόσιος τομέας υποβαθμίζεται διαρκώς».

Π. Δεδελιάς, Κ. Μπόλος και Στρ. Αποστολάκης

600 Αντώνιος Τσοούκας

Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

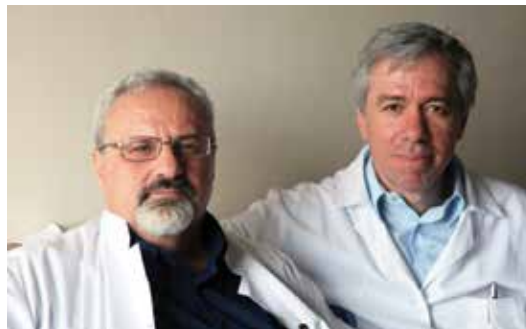
«Υπάρχει πόνος»... Αυτή είναι η πρώτη «ευγενής αλήθεια»... Αλήθεια που ο Αντώνιος Τσοούκας γνωρίζει στην τρυφερή ηλικία των 15 ετών... «Θα χαρακτήριζα τα παιδικά μου χρόνια ήρεμα και ευτυχημένα. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ηράκλειο Αττικής, εκεί πήγα σχολείο, εκεί έκανα τους πρώτους φίλους. Ήταν ωραία χρόνια, αγνά... Δυστυχώς, το 1970 -ήμουν μαθητής της τρίτης Γυμνασίου τότε-, ο πατέρας μου είχε ένα σοβαρό αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Έπρεπε να μείνει καθηλωμένος σε κλινική για περίπου ένα χρόνο. Ήταν πραγματικά μια πολύ οδυνηρή εμπειρία που στιγμάτισε τη ζωή μου...».

«Υπάρχει η αιτία, η πηγή του πόνου»... Έτσι ορίζεται η δεύτερη «ευγενής αλήθεια»... Η οδύνη που προκαλεί στην ψυχή του Α. Τσοούκα το δυστύχημα του πατέρα του, έχει ένα σκοπό... Να του δείξει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει στη ζωή του... Να τον κάνει να «δει» για πρώτη φορά ποιο θα είναι το μέλλον του... «Βλέποντας τον πατέρα μου καθηλωμένο, αποφάσισα πως θα αφιέρωνα τη ζωή μου στην Ιατρική και πιο συγκεκριμένα στην Ορθοπαιδική. Έβαλα, λοιπόν, στόχο και ξεκίνησα το διάβασμα. Δεν δυσκολεύτηκα και πολύ, οφείλω να πω. Πέρασα τις εξετάσεις και εισήχθηκα στην Ιατρική Σχολή Αθηνών με πολύ καλή σειρά. Ολοκλήρωσα τις σπουδές μου σε έξι χρόνια ακριβώς, λαμβάνοντας υποτροφίες καθ' όλη τη διάρκεια των φοιτητικών μου σπουδών...».

«Υπάρχει η παύση του πόνου»... Η τρίτη «ευγενής αλήθεια» ζητά από τον άνθρωπο να ενεργήσει στοχαστικά, να απαλλαγεί από σταθερές, παγιωμένες απόψεις και προκαταλήψεις, να επιδείξει ένα ειδικό είδος προθυμίας, έτσι ώστε να μελετήσει, να εξερευνηήσει και να «διαβάσει» πίσω από το «φανερό»...

Μια από τις θεμελιώδεις βουδιστικές διδασκαλίες, που εμφανίζεται συχνά στα αρχαιότερα θρησκευτικά κείμενα, αναφέρεται στις «τέσσερις ευγενείς αλήθειες», τις αλήθειες που ορίζουν την ύπαρξή μας και μας παρέχουν την δυνατότητα να οδηγηθούμε στην «φώτιση». Υπό την ευρεία έννοια, αυτές οι τέσσερις αλήθειες σχετίζονται με τη φύση, την προέλευση και την ατραπό που οδηγεί στην απελευθέρωση από την οδύνη, την απελευθέρωση από τον πόνο που στοιχειώνει ενίοτε τη ζωή μας και της στερεί την χαρά της ηρεμίας και της πλήρωσης...

«Λέω, ο Θεός είχε για μένα αυτά τα σχέδια και αυτά υποστηρίζω. Και πια είμαι ήρεμος...».

Ο Αντώνιος Τσοούκας με τον Παναγιώτη Δεδελία

Παναγιώτης Δεδεπλίας ⁶⁰¹

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Αυτή η «αλήθεια» ευθύνεται για την εμπλοκή του Α. Τσούκα με την Καρδιοχειρουργική... «Έχοντας αυτή την «εμμονή» με την Ορθοπαιδική, ξεκίνησα αμέσως μετά το πέρας των σπουδών μου ειδικεύση στη Γενική Χειρουργική, στο Νοσοκομείο «Αρεταίειο». Διέκοψα, όμως, για να υπηρετήσω την στρατιωτική μου θητεία, όταν εντελώς μοιραία δέχτηκα απόσπαση στο Ν.Ι.Μ.Τ.Σ., όπου και είχα την ευκαιρία να συνεχίσω την ειδικευσή μου. Το διάστημα εκείνο, ο Γεώργιος Σανουδός είχε ξεκινήσει Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα στο ίδρυμα και χρειάζονταν βοήθεια. Ρωτήθηκα αν θέλω να ενταχθώ στην κλινική του και το έκανα. Χωρίς να σκεφτώ ιδιαίτερα πολύ, αποδεχόμενος πως όλα συμβαίνουν για κάποιο λόγο, κατέληξα πως το μέλλον μου ανήκει στην Καρδιοχειρουργική...». Τα χρόνια που ακολουθούν βρίσκουν τον Α. Τσούκα στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», να ειδικεύεται στο πλευρό των κορυφαίων της εποχής: Α. Κονταξή, Φώτιου Παναγόπουλου και Χρήστου Λόλα.

«Υπάρχει το μονοπάτι έξω από τον πόνο»... Το μονοπάτι που υπόσχεται ηρεμία, πλήρωση και φώτιση... Τη φώτιση εκείνη που εζηγεί πως στην πορεία της ζωής ο πόνος που βιώθηκε είχε λόγο ύπαρξης, τη φώτιση που επιβεβαιώνει πως οι επιλογές που έγιναν ήταν ορθές, τη φώτιση που ευγνωμονεί για τα όσα κερδήθηκαν ή όχι στο δρόμο... «Έχω αφιερώσει τη ζωή μου σε αυτή την κλινική και δηλώνω πως δεν το μετάνιωσα. Καμιά φορά σκέφτομαι πως έπρεπε να είχα φύγει για το εξωτερικό, ώστε να μετεκπαιδευτώ και να βελτιωθώ στην ειδικότητα. Δεν βρέθηκα έξω από την χώρα, παρά μόνο για κάποιες 3μηνες επισκέψεις σε Καρδιοχειρουργικά Κέντρα της Αγγλίας, όπου φρόντιζα να ενημερωθώ για νέες τεχνικές. Δεν κατάφερα, όμως, να φύγω για έξι μήνες, ένα χρόνο, ή παραπάνω, όπως έκαναν άλλοι συνάδελφοι. Πιστεύω πως η μετεκπαίδευση στο εξωτερικό δίνει στον Χειρουργό αυτοπεποίθηση, τον βοηθάει στην ψυχολογία του και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Χωρίς να πιστεύω, βέβαια, ότι στην Ελλάδα η εκπαίδευση δεν είναι επαρκής. Απλά, είναι θέμα ψυχολογίας. Δεν τα κατάφερα... Κάθε φορά που ετοιμαζόμουν να φύγω, κάτι συνέβαινε... Πότε οικογενειακό θέμα, πότε κοινωνικοί λόγοι... Τώρα πια έπασα να το σκέφτομαι... Έτσι λέω, ο Θεός είχε για μένα αυτά τα σχέδια και αυτά υποστηρίζω. Και πια είμαι ήρεμος...».

Για να καταφέρει κανείς να κατακτήσει τις «τέσσερις ευγενείς αλήθειες», όπως αυτές εκφράστηκαν από τον Βούδα, απαιτείται, σύμφωνα με τη διδασκαλία, ο «μαθητής» να κατέχει ορθή αντίληψη, ορθή πρόθεση, ορθή συμπεριφορά και ορθή δράση, ορθή προσπάθεια και ορθούς πόρους ζωής, ορθή σκέψη και ορθή συγκέντρωση. Να υπομείνει επίπονες εμπειρίες και οριακές καταστάσεις, να αποφεύγει να αναλώσει τον εαυτό του σε ακραίες ή υλικές απολώσεις, να στοχάζεται και να ευγνωμονεί για τα κερτιμένα και τις «απώλειες». Ο Αντώνιος Τσούκας βρίσκεται αδιαμφισβήτητα στο σωστό «μονοπάτι»...

«...Πήχτωσε το βράδυ. Λιγότεψε κι ο αχός απ' τα κυπαρίσσια. Ανάψανε οι λαμπάδες τ' ουρανού. Όλα ήταν γάλα. Γάλα, λουλάκι και σπίθες. Το ποτάμι μουρμούριζε μες στον ύπνο του κρυφά παραμιλητά. Το παιδί κείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκε, ολόκληρο το βράδυ. Εγραφε το πιο μικρό, το πιο μεγάλο του παραμύθι. Την αυγή ξεκίνησε. Ήταν παρηγορημένο. Είχε καταφέρει όλη τη νύχτα να μετρήσει τ' άστρα. Να τα μετρήσει όλα, σιγά-σιγά, ένα-ένα... Όλα. Και τα βρήκε σωστά...».

«Η χρήση βλαστοκυττάρων υπόσχεται να λύσει προβλήματα στην καρδιακή ανεπάρκεια, ενώ οι νέες συσκευές καρδιακής υποστήριξης μπορούν να προσφέρουν λύση για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Η βελτίωση της ποιότητας ζωής των ασθενών, θα είναι αλματώδης. Είμαι αισιόδοξος για το μέλλον...».

2001 - 2013

602 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001 - 2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Κάτω από τον έναστρο ουρανό της Μάνδρας Αττικής, εκεί που ο καθημερινός αγώνας για επιβίωση έχει το χρώμα της ελπίδας, ένα νεαρό αγόρι, ο Παναγιώτης Δεδελιάς, σαν το Μέλιο του Μ. Λουντέμη μετράει τ' άστρα όπως μετράει τα όνειρά του, με αγωνία, προσδοκίες και αγάπη για τη ζωή. «Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, αυτό που έλεγα ήταν πως θέλω να γίνω γιατρός. Η πρώτη εμπνευση ήρθε από έναν Παιδίατρο της περιοχής, που είχε αφιερώσει στη θεραπεία των παιδιών της Μάνδρας και της Ελευσίνας, σε μια δύσκολη περίοδο, που δεν υπήρχαν πολλοί γιατροί στην περιοχή. Η δεύτερη από τον διάσημο C. Barnard. Τον είχα δει στην τηλεόραση ενός γείτονα –οκτώ χρονών ήμουν τότε- να μιλάει για την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς. Την ίδια στιγμή αποφάσισα να γίνω Καρδιοχειρουργός. Την απόφασή μου αυτή την ανακοίνωσα ακόμη και στις εκθέσεις του Δημοτικού...».

Τ' άστρα φωτίζουν αυτή την απόφαση. Το 1979, ο Π. Δεδελιάς εισάγεται στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης. «Ήταν χρόνια ανέμελα και ξενισατα, παρά το πολύ διάβασμα, χρόνια που χαρακτηρίζονται από έντονους φοιτητικούς αγώνες. Με πιο σημαντικό αγώνα, αυτό της κατάκτησης της ιατρικής γνώσης...». Το 1987, μετά και την ολοκλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων, ο Π. Δεδελιάς αναζητά έναν νέο... «έναστρο ουρανό». Ξεκινά την ειδίκευσή του στη Γενική Χειρουργική στην αντίστοιχη κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», δίπλα στον Διευθυντή Π. Γιαννόπουλο. Μια αυγή, τρία χρόνια αργότερα, «παρηγορημένος» και έτοιμος, αρχίζει να γράφει το δικό του «παραμύθι» στην Καρδιοχειρουργική... «Ο Χειρουργός E. Χατζηγιαννάκης στον «Ευαγγελισμό» δραστηριοποιούνταν στον τομέα των μεταμοσχεύσεων. Εκείνος καθοδήγησε την συνέχιση της εκπαίδευσής μου στην Αγγλία, όπου αρχικά βρέθηκα για λίγο δίπλα στον Sir M. Yacoub. Αργότερα, υπήρξα μαθητής του R. J. Donnelly, που θεωρούνταν μεγάλος Ευρωπαίος πρωτοπόρος Καρδιοχειρουργός, του W. Weir, του B. Fabri, στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου του Liverpool...».

Ioánnina, 2010

Με την οικογένειά του

Στο Ιράν

Με τον Κ. Πλάστη
στο Συνέδριο WSCTS, Κως, 2008

Εκείνος, όμως, διεκδικεί τις «λαμπάδες» ενός συγκεκριμένου «ουρανού»... Μετά από δυο χρόνια εκπαίδευσης στην Αγγλία, ο Π. Δεδελιάς επιστρέφει στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Αυτή τη φορά ως ειδικευόμενος στην Καρδιοχειρουργική Κλινική, τη διεύθυνση της οποίας έχει ο Χρήστος Λόλας. «Είχα την τύχη και την τιμή να συνεργαστώ και να υπηρετήσω έναν απουδαίο Καρδιοχειρουργό. Και φυσικά, εκείνο το διάστημα είχα την τύχη να γνωρίσω και τον άνθρωπο που κάποτε θαύμασα στην τηλεόραση...

Τον άνθρωπο που με «έκανε» Καρδιοχειρουργό... Τον C. Barnard, ο οποίος επισκέφτηκε την κλινική, όταν ο Χ. Λόλας πραγματοποίησε την πρώτη επιτυχή μεταμόσχευση καρδιάς στην Ελλάδα...».

Έκτοτε και μέχρι σήμερα, ο Π. Δεδελιάς συνεχίζει να «μετρά» και να «τα βρίσκει σωστά»... Με ένα μικρό διάλλειμα ενός έτους για μετεκπαίδευση στην Αγγλία το 1996 και τρία χρόνια συνεργασίας με την ομάδα του Δ. Νίκα στο Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», συνεχίζει να γράφει το «μεγάλο του παραμύθι» στην Καρδιοχειρουργική στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». «Οι Έλληνες συνάδελφοι έχουν τις καλύτερες των προοπτικών, καθώς πια τα κέντρα ειδικότητας προσφέρουν άριστη κατάρτιση, τόσο σε θεωρητικό όσο και σε τεχνικό επίπεδο. Και η επιστήμη έχει εξίσου λαμπρό μέλλον. Η χρήση βλαστοκυττάρων υπόσχεται να λύσει προβλήματα στην καρδιακή ανεπάρκεια, ενώ οι νέες συσκευές καρδιακής υποστήριξης μπορούν να προσφέρουν λύση για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Η βελτίωση της ποιότητας ζωής των ασθενών, θα είναι αλματώδης. Είμαι αισιόδοξος για το μέλλον...». Με έντονο το αίσθημα της συναδελφικότητας, με επίκεντρο την προαγωγή της επιστήμης χωρίς κανένα προσωπικό όφελος και με μοναδική έννοια την προσφορά θεραπείας στον πάσχοντα, ο Παναγιώτης Δεδελιάς κοιτάζει την ανθρωπότητα με «ξέσκεπο μάτι», γι' αυτό κι εκείνη τον αγαπά. Ελπίζει με την ίδια παιδικότητα του Μελίου, διεκδικεί με το ίδιο πάθος του Μελίου, προσδοκά με την ίδια αγάπη όπως και τότε που ονειρεύονταν σαν τον Μέλιο κάτω από τον έναστρο ουρανό της Μάνδρας...

Βικτωρ Παναγιωτακόπουλος

603

Επιμελήτης Α' Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» (Απόσπαση από το Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» Θεσσαλονίκης)

Σαν άλλος ήρωας του Ιουλίου Βέρν, σαν άλλος Φιλέας Φογκ, ξεκινά την πορεία της ζωής του, ο Βίκτορας Παναγιωτακόπουλος. Χωρίς να υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο «στοίχημα» ή κάποια «ανταμοιβή» να τον περιμένει στο τέλος της διαδρομής. Άλλωστε, η απόφαση δεν είναι δική του... *«Γεννήθηκα το 1969 στο Μόντρεαλ του Καναδά και έκτοτε έζησα σε διάφορες χώρες με την οικογένειά μου, η οποία μετακόμιζε για επαγγελματικούς λόγους...»*. Τα σχολικά του χρόνια ζει στη Γερμανία, όπου μαθητεύει σε ελληνικά σχολεία. Η Ιατρική έρχεται ως έμπνευση μέσα από ένα σημαντικό πρόσωπο... *«Δεν είχα κάποιον γιατρό στην οικογένεια, ώστε να πω ότι λειτούργησε ως πρότυπο. Είχα όμως κάποια προβλήματα με την υγεία μου σαν παιδί και με βοήθησε ένας γιατρός. Με επηρέασε αισθητά. Ήταν ευγενέστατος, καλός γιατρός και ζεστός άνθρωπος...»*. Η Εισοδός του στην Ιατρική δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ο ίδιος όμως τη μετατρέπει στο πρώτο σημαντικό στοίχημα της ζωής του...

«Έκανα αιτήσεις σε πολλά ιδρύματα της Γερμανίας, όπου το σύστημα είναι διαφορετικό, καθώς δεν υπάρχουν εισαγωγικές εξετάσεις... Έγινα τελικά αποδεκτός στο Πανεπιστήμιο του Ausburg, αλλά ξαφνικά αποφάσισα ότι ήθελα στη ζωή μου μια «βόση»... Μια και μόνη πατρίδα...».

Το 1986 επιστρέφει στην Ελλάδα και εισάγεται στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών. Ο άνεμος βέβαια δεν είναι ούριος... *«Πέρασαν χρόνια μέχρι να συνειδητοποιήσω τι γίνεται. Ήταν δύσκολα χρόνια γιατί ήμουν μόνος εδώ, οι γονείς μου είχαν μείνει στο εξωτερικό...»*. Όταν το στοίχημα κερδίζεται, όταν οι σπουδές ολοκληρώνονται, η ζωή του Β. Παναγιωτακόπουλου μοιάζει πιο εύκολη... Λίγο καιρό αργότερα ξεκινά την ειδίκευσή του στη Γενική Χειρουργική, στο Γενικό Νοσοκομείο Καλαμάτας, ενώ ακολουθεί το Νοσοκομείο «Σωτηρία», όπου παραμένει τη διετία 1998-2000. Η εμπλοκή του με την Καρδιοχειρουργική γίνεται μέσα από αναπάντεχες δυσκολίες, που μοιάζει αδύναμος να αντιμετωπίσει... *«Δεν θα έλεγα ότι ήταν εύκολες οι καταστάσεις που με οδήγησαν στην Καρδιοχειρουργική. Ήθελα να παραμείνω στη Γενική Χειρουργική, αλλά οι συνθήκες δεν το επέτρεψαν. Η Καρδιοχειρουργική βέβαια είναι δημιουργική χειρουργική, όχι αφαιρετική. Διορθώνεις, δεν καταστρέφεις...»*. Η επιλογή του αυτή δεν θα τον απογοητεύσει... Λίγο καιρό αργότερα, βρίσκεται στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» ως ειδικευόμενος στην κλινική του Χρήστου Λόλα... *«Ήμουν πολύ τυχερός. Θήτευσια δίπλα σε σπουδαίους συναδέλφους, τον Χρήστο Λόλα, τον κλάρδο» όπως συνήθίζω να τον αποκαλώ, τον Χ. Χαρίτο, τον Μ. Αργυρίου. Το πνεύμα τους με επηρέασε πολύ. Μου άνοιξαν τα μάτια, μου έδειξαν τον τρόπο να σκεφείς σωστή Καρδιοχειρουργική...»*. Με τη λήψη της ειδικότητας το 2003, δυο ακόμη άνδρες αφαιρούνται την χειρουργική υπόσταση του Β. Παναγιωτακόπουλου. ΟΙ Κ. Αναγνωστάδουλος και Σ. Συμινελάκης, με τους οποίους συνεργάζεται για ένα εξάμηνο περίπου στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων.

Ταυτόχρονα, για μικρά διαστήματα, επισκέπτεται χώρες του εξωτερικού, από όπου αντλεί «χειρουργικό υλικό», το οποίο προσπαθεί να προσαρμόσει στην ελληνική πραγματικότητα. Σε ένα από τα ταξίδια του γνωρίζει τον διάσημο Αργεντινό Καρδιοχειρουργό Federico Benetti, ο οποίος τον γοητεύει... *«Εντυπωσιάστηκα από την απλότητα που έβλεπε την Καρδιοχειρουργική, μέσα στην πολυπλοκότητα της. Τόσο η εμπλοκή του Dr Benetti όσο και του Σ. Πράπα με τη χρήση βλαστοκυττάρων, οι οποίοι και έχουν συνεργαστεί απ' όσο μπορώ να γνωρίζω, έχουν ανοίξει έναν νέο ορίζοντα για μένα. Με ενδιαφέρει πολύ το θέμα, διαβάζω και προσπαθώ να βρω τρόπους εφαρμογής...»*. Κάθε νέα εμπειρία και γνώση, κάθε όραμα και προοπτική περιμένουν από τον Β. Παναγιωτακόπουλο να βρουν πεδίο εφαρμογής στην καθημερινή άσκηση της Καρδιοχειρουργικής, όπρη και συμβαίνει το 2004, όταν καταλαμβάνει θέση Επιμελήτη Β' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» Θεσσαλονίκης. Θέση στην οποία θα παραμείνει έως το 2005, όταν και αποσπάται στην Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Αθηνών «Ευαγγελισμός», όπου και βρίσκεται σήμερα. Νέος ακόμη και με αστείρευτη επιθυμία για πρόοδο ελπίζει και «ποντάρει» σε ένα ακόμη «στοίχημα»... *«Η ελληνική Καρδιοχειρουργική βρίσκεται σε διαδικασία αναδιοργάνωσης. Πρέπει να αλλάξουν μερικά πράγματα - οι συνθήκες με τις οποίες δουλεύουμε, οι σχέσεις μας με τις άλλες ειδικότητες, το σύστημα εκπαίδευσης και άλλα πολλά. Πρέπει να δοθούν ευκαιρίες στα νέα παιδιά για να μπορέσουμε να υπάρξουμε ως δυνατοί ανταγωνιστές στο μέλλον...»*.

2001 - 2013

604^η Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001-2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Χρήστος

- Συντονιστής - Διευθυντής Ε.Σ.Υ.,
Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» (2007-σήμερα)

Χαρίτος

Σπάνια συμβαίνει ένας άνθρωπος, έγραφε σ' ένα γράμμα του προς την Lisa Heise ο ποιητής Ράινερ Ρίλκε, να κατανοήσει βαθύτερα και σοβαρότερα τον εαυτό του σε μια περίοδο της ζωής του που είναι γεμάτη χαρά και εκπλήρωση. Σε τέτοιες στιγμές, οι περισσότεροι άνθρωποι απορρίπτουν τα εξαγόμενα της προηγούμενης δύσκολης περιόδου ως βαρύθυμες πλάνες, ρίχνονται στην εκτυφλωτική λάμψη της ευτυχίας, όπου ξεχνούν και απαρνούνται το περίγραμμα της εσωτερικής τους πραγματικότητας. Οι δυσκολίες, συνεχίζουν, αν τις υποφέρουμε σωστά, μας υποδεικνύουν το ειδικό βάρος της ζωής και μας διδάσκουν το μέτρο των δυνάμεών μας. Δυνάμεις στις οποίες μπορούμε από 'κει και πέρα να υπολογίζουμε και στις στιγμές της ευτυχίας και της ευδαιμονίας...

Τα πρώτα χρόνια στη ζωή του Χρήστου Χαρίτου, οι δύσκολες περίοδοι ήταν πολλές. Η λάμψη της ευτυχίας δεν έφτανε μέχρι εκείνον ώστε ενδεχομένως να καταφέρει να τον «τυφλώσει». Η εσωτερική του πραγματικότητα δεν κινδύνεψε από πιθανή αλλοίωση του περιγράμματός της... «Γεννήθηκα το 1955 στη Χίο και εκεί έζησα τα παιδικά και εφηβικά μου χρόνια. Δύσκολα χρόνια... Ο πατέρας, ναυτικός, έλειπε συνέχεια. Η μητέρα είχε επωμιστεί όλα τα «βάρη» της οικογένειας. Είχα ένα σοβαρό ατύχημα μικρός, το οποίο με έφερε σε επαφή για πρώτη φορά με το νοσοκομείο, τους γιατρούς, την Ιατρική... Αυτό το ατύχημα ήταν η αιτία να επιλέξω από πολύ νωρίς το μελλοντικό μου επάγγελμα. Για να περάσω, βέβαια, στην Ιατρική δεν στάθηκε επίσης εύκολη υπόθεση. Εκείνα τα χρόνια στη Χίο δεν είχαμε τη δυνατότητα να δίνουμε εξετάσεις για την είσοδό μας στο Πανεπιστήμιο και έπρεπε να κατεβαίνουμε στην Αθήνα. Μεγάλη ταλαιπωρία...».

Κείμενο: Νάνου Χρησιτίδη

«Πίστευα και πιστεύω στην Ελληνική Καρδιοχειρουργική. Αυτό, όμως, που μπορώ να διαβεβαιώσω τον οιοδήποτε είναι πως η καθημερινότητα είναι πολύ δύσκολη στα δημόσια νοσοκομεία.»

Η είσοδός του στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, το 1973, δεν τον κάνει να απορρίψει τα εξαγόμενα της προηγούμενης δύσκολης περιόδου. Οι δυσκολίες, παρουσίες πάντα, σαν προσωπικό στόιχημα για να μπορέσει να μάθει από νωρίς το ειδικό βάρος της ζωής, αλλά και να διδαχθεί το μέτρο των δυνάμεών του... «Τα φοιτητικά χρόνια ήταν επίσης πολύ δύσκολα. Με τα γεγονότα της Κύπρου και την επιστράτευση, το νησί μας μετατράπηκε σε ένα απέραντο στρατόπεδο επί μεγάλο διάστημα. Παντού ναρκοπέδια, παντού ενέδρες, παντού στρατιώτες... Επιστρέψαμε από την Αθήνα στη Χίο και δεν μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε το σπίτι μας τη νύχτα, γιατί υπήρχε υποχρεωτική συσκότιση. Τελειώναμε με τις παρακολουθήσεις και τις εξετάσεις και επιστρέψαμε στο νησί για να συμπαρασταθούμε στους δικούς μας. Οι περίοδοι «αναπαύσεως», όπως συνηθίζουμε να τις αποκαλούμε, από τα μαθήματα, ήταν για εμάς περίοδοι δοκιμασίας. Και αυτό κράτησε μέχρι και του τελείουσα του Πανεπιστημίου...».

Το 1979, η αποφοίτησή του τον γεμίζει αυτή τη φορά χαρά και ευτυχία. Έχοντας μάθει να υποφέρει τις δυσκολίες σωστά, έχοντας κατανοήσει βαθύτερα και σοβαρότερα τον εαυτό του, συνεχίζει προσανατολισμένος και μετριοπαθής να κυνηγά την πραγματώση των όσων ονειρεύτηκε... «Το 1980 ξεκίνησα να υπηρετώ την στρατιωτική μου θητεία. Είχα την τύχη να αποασαστώ τότε στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Ν.Ι.Μ.Τ.Σ., όπου ο Γεώργιος Σανούδος έκανε μια πραγματικά αξιοπρεπή προσπάθεια για τα δεδομένα της εποχής. Αυτή μου η διετής απόσπαση, καθώς και η εμπειρία που είχα αποκομίσει ως φοιτητής συμμετέχοντας στο Πειραματικό Εργαστήριο του Νοσοκομείου «Αλεξάνδρα» σε ερευνητικά πρωτόκολλα που αφορούσαν στην καρδιά, έφεραν και την απόφασή μου να επιλέξω ως ειδικότητα την Καρδιοχειρουργική. Άλλωστε, αν με ρωτήσετε, από παιδί Χειρουργός ήθελα να γίνω. Χωρίς δεύτερη επιλογή...». Τα επόμενα τρία χρόνια, ο Χ. Χαρίτος βρίσκεται ως ειδικευόμενος Γενικός Χειρουργός στην αντίστοιχη κλινική του Νοσοκομείου «Μεταξά» στον Πειραιά, δίπλα στον Χειρουργό Β. Γεωργιούλη. Το 1985, εντάσσεται στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός» που λειτουργεί υπό την διεύθυνση του Χρήστου Λόδα, για να ολοκληρώσει την ειδίκευσή του, όπερ και συμβαίνει το 1990, τον ίδιο χρόνο που καταλαμβάνει, κατόπιν προκήρυξης, θέση Επιμελητή Β' στην Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική του ιδρύματος. Την χρονιά που η λάμψη της ευτυχίας σχεδόν τον προκαλεί...

Να σκώνεσαι χαρούμενος την μέρα που είναι να δουλέψεις, έγραφε ο Ρίλκε. Κι αν πάλι δεν μπορείς, τι σε εμποδίζει; Σου φράσσει κάποια δυσκολία το δρόμο; Γιατί σε πειράζει το δύσκολο; Επειδή μπορεί να σε σκοτώσει. Άρα είναι φοβερό και πανίσχυρο. Τότε μονάχα γνωρίζεις γι' αυτό. Και τι ξέρεις για το εύκολο; Τίποτε. Το εύκολο δεν το θυμάστε καθόλου. Άρα, ακόμη και αν σου επιτρεπόταν να επιλέξεις, δεν θα έπρεπε ουσιαστικά να διαλέξεις το δύσκολο; Δεν νιώθεις πόσο συγγενές σου είναι;...

Το «εύκολο» δεν το θυμάται ο Χ. Χαρίτος. Την «συγγενιά» του, όμως, με το «δύσκολο» δεν τον αφήνει η ζωή να την ξεχάσει ποτέ... «Μια στιγμή, μια και μοναδική στιγμή, σκέφτηκα να τα παρατήσω... Ήταν μια νεαρή κοπέλα, δεν ήταν παραπάνω από 25 χρονών, η οποία μόλις είχε γεννήσει και εμφανίσει οξύ διαχωρισμό της σορτής. Ήμουν μαζί της κατά τη διάρκεια της διακομιδής και προσαθούσα να τοποθετήσω καθετήρες, ώστε να εισαχθεί εσπευσμένα στο χειρουργείο. –Θα σε πονέσω λίγο, της είπα, αλλά πρέπει, για να μπορέσεις να χειρουργηθείς και να γίνεις καλά. –Μην στενοχωριέστε γιατρέ, μου απάντησε. Αυτός θα είναι ο τελευταίος μου πόνος. Ήξερε ότι δεν θα βγει από το χειρουργείο. Το διαισθάνθηκε. Και δεν βγήκε... Αυτή την κοπέλα δεν θα την ξεχάσω ποτέ...».

Η ίδια η ζωή είναι το «δύσκολο»... Αλλά, αυτό που η ζωή του διδάξε από μικρό παιδί περιλαμβάνεται σε μια και μόνη πρόταση: Καθήκον είναι να αγαπάς το δύσκολο. Να είσαι εκεί, όταν αυτό σε χρειάζεται... «Δουλεύω από την αρχή της καριέρας μου σε ένα δημόσιο νοσοκομείο. Δεν έφυγα στο εξωτερικό παρά μόνο για ένα εξάμηνο, όπου βρέθηκα στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Utah των Η.Π.Α., με εκπαιδευτική άδεια. Δεν σκέφτηκα ποτέ πως η εκπαίδευσή μου θα ήταν καλύτερη κάπου εκτός Ελλάδος. Πίστευα και πιστεύω στην ελληνική Καρδιοχειρουργική. Αυτό, όμως, που μπορώ να διαβεβαιώσω τον οιοδήποτε είναι πως η καθημερινότητα είναι πολύ δύσκολη στα δημόσια νοσοκομεία. Υπάρχουν πράγματα που στο νοσοκομείο μας δεν έχουν αλλάξει για δεκαετίες. Παλεύεις να τα αλλάξεις, αλλά δεν βλέπεις βούληση και προθυμία από κανέναν αρμόδιο που θα μπορούσε να βοηθήσει στην πολυπόθητη αλλαγή. Το μόνο που καταφέραμε είναι να βελτιώσουμε την κατάσταση στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, όπου από πέντε πρωτόγονα κρεβάτια, έχουμε πια οκτώ, πλήρως εξοπλισμένα. Εμείς κάνουμε, έτσι και με αυτές τις συνθήκες το καθήκον μας. Κάποιοι άλλοι γιατί δεν το κάνουν;...».

Η σοφία της ζωής συνίσταται για κάποιους στην αναμονή. Και ο Χρ. Χαρίτος είχε μάθει να περιμένει. Με τη σωστή διάθεση, με διαύγεια και καθαρότητα. Χωρίς ποτέ το περιγράμμα της εσωτερικής του πραγματικότητας να ξεστράτσει. Αν αναμένει επιβράβευση; Μα, η επιβράβευσή του συνίσταται στο ότι εκείνος έμαθε καλά να αντέχει στα δύσκολα... Και να περιμένει, χωρίς κίνδυνο να «τυφλωθεί», τις στιγμές της ευτυχίας και της ευδαιμονίας...

Μιχάλης Αργυρίου

Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Η αγγλική λέξη «rock» μεταφράζεται στα ελληνικά ως «λικνίζω», ως «ταλαντεύω». Για κάποιους το άκουσμά της φέρνει στο μυαλό «λικνίσματα» που προκαλούν ρυθμικό ήχο που συνοδεύονται από εμπνευσμένη στιχουργική, «ταλαντώσεις» που προκαλούν εικόνες που αναδύονται σαν φάσμα από τα βόθρα της βραχυπρόθεσμης ή μη μνήμης. Για κάποιους άλλους, το άκουσμά της σημαίνει πολλά περισσότερα. Σημαίνει επανάσταση, όχι μαχόμενος ακολουθώντας τις κινήσεις κάποιου άλλου αλλά χαράζοντας ο ίδιος την πορεία στην προσωπική «λεωφόρο», σημαίνει ελευθερία και πέρασμα από την κοινοτυπία στην ευρηματικότητα, σημαίνει διάθεση να αναγεννηθείς από τις στάχτες σου και να επιμένεις να φλερτάρεις με τη ζωή, χωρίς να εξαρτάσαι. Έχοντας προσδοκίες από τον εαυτό σου και μόνο...

Ασυμβίβαστος μα και ταυτόχρονα ρομαντικός, ταλμηρός μα και ταυτόχρονα πιστός σε αξιακούς κώδικες, ευθύς μα και ταυτόχρονα πολυδιάστατος. Μια ροκ προσωπικότητα που εκλαμβάνει τη ζωή ως αιτία και όχι ως αποτέλεσμα. Γεννιέται το 1960 στην Αθήνα, μεγαλώνει ως παιδί στις αλάνες της Δράμας, ανδρώνεται ως έφηβος στα σοκάκια της Θεσσαλονίκης. Δεν είναι σαν τα «άλλα» παιδιά, δεν έχει απάντηση στην ερώτηση «τι θα γίνεις, σαν μεγαλώσεις;», αποκρυπτογραφεί τη στιγμή και ενσταλάζεται μέσα της για να της αντιπαρατεθεί ύστερα. «Δεν ήξερα τι θέλω να κάνω μεγαλώνοντας. Τι επάγγελμα να ακολουθήσω. Κάτι έπρεπε να σπουδάσω, βέβαια, αλλά δεν είχα «οίστρο», όπως θυμάμαι άλλους της ηλικίας μου. Δεν μου κινούσε κάτι το ενδιαφέρον...». Στην τελευταία τάξη του σχολείου, παίρνει την απόφαση. Για κάποιο λόγο, αυτή η ροκ προσωπικότητα, η προσωπικότητα του Μιχάλη Αργυρίου συνδέεται ξαφνικά με την Ιατρική. Το 1978, κατόπιν δικής του πρωτοβουλίας, εγγράφεται στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου στη Ρουμανία. Ολοκληρώνει τον κύκλο σπουδών του στην εξεστία και επιστρέφει στην Ελλάδα, όπου το 1985 υπηρετεί την στρατιωτική του θητεία ως Οπλίτης Ιατρός στο ΚΙΧΝΕ της Αλεξανδρούπολης, υπό τον Χειρουργό Π. Παναγιωτακόπουλο, ο οποίος γοητεύει την ασυμβίβαστη προσωπικότητά του, εμπνέοντας τον να ασχοληθεί με την Χειρουργική. Το 1987, δυο χρόνια αργότερα, εντάσσεται ως ειδικευμένος Χειρουργός στην Χειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», στην ομάδα του Π. Γιαννόπουλου.

Το ίδιο «ασυμβίβαστα» και «επαναστατικά» εμπλέκεται και με την Καρδιοχειρουργική... Χωρίς προφανή λόγο, χωρίς απάντηση στην ερώτηση «γιατί Καρδιοχειρουργός;»... Αρχικά, ξεκινά την ειδικεισή του στην Θωρακοχειρουργική Κλινική του Ν. Έξαρχου στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» και μετέπειτα στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Χρήστου Λόλα στο ίδιο ίδρυμα. Η πνευματική του επάρκεια, όμως, δεν του επιτρέπει μετριότητες. Ειδικευμένος πια Καρδιοχειρουργός, αποφασίζει να μεταβεί στην Γαλλία, για μετεκπαίδευση. «Η μετεκπαίδευσή μου αφορούσε στην Παιδοκαρδιοχειρουργική, Έμεινα στο Νοσοκομείο «Marie Lannelongue» του Παρισιού... για περίπου ένα χρόνο, κοντά στον Καθηγητή Jean Yves Neveux ... Μου άρεσε η Παιδοκαρδιοχειρουργική...». Η επιστροφή του σημαίνει και την έναρξη της συνεργασίας του με την ομάδα του Στρατή Παττακού στο Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία», όπου και παραμένει για ένα χρόνο. Το 1995 καταλαμβάνει τη θέση του Επιμελητή Β' στο Παιδιατρικό Νοσοκομείο «Αγ. Σοφία», υπό τον Μιχάλη Μησινώρη. Στοχευμένος και διορατικός, αναγνωρίζοντας τις δυσκολίες στο εν λόγω τμήμα παραιτείται ένα χρόνο αργότερα και επιστρέφει στην ομάδα του Χ. Λόλα αποδεχόμενος θέση Επιμελητή Β' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός».

«Αυτό που ξέρω είναι πως αυτό που κάνω μου αρέσει. Χωρίς «πρέπει»...».

Ιωάννης Κοκοτσάκης

607

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Με την ίδια επαναστατική διάθεση, χαράζοντας ο ίδιος την προσωπική του «λεωφόρο», με το ίδιο ελεύθερο πνεύμα και την ίδια ροκ προσωπικότητα με εκείνη που είχε ως παιδί, συνεχίζει να «φλερτάρει» με την Καρδιοχειρουργική, χωρίς να εξαρτάται. Από τη θέση πια του Διευθυντή Ε.Σ.Υ. και πάντα έχοντας προσδοκίες από τον εαυτό του και μόνο... «Η Καρδιοχειρουργική στην Ελλάδα βρίσκεται σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο. Υπάρχουν πολλοί καλοί Καρδιοχειρουργοί και γίνεται εξίσου καλή δουλειά σε όλα τα κέντρα, όπως γίνεται και στο εξωτερικό. Υπάρχει, όμως, υπερπληθώρα Καρδιοχειρουργών και δυστυχώς υπερκατανάλωση παροχής υπηρεσιών, η οποία είναι καθοδηγούμενη... Δεν ξέρω ειλικρινά πως μπορούν να ξεπεραστούν αυτά τα προβλήματα...». Όταν ρωτάται τι «πρέπει» να γίνει για να αλλάξει η κατάσταση, ο ίδιος έχει την σοφία να μην δίνει απάντηση. Όταν ρωτάται για το αν μετάνιωσε που βρίσκεται σε αυτή τη θέση και αν «έπρεπε» να είχε επιλέξει κάτι άλλο στη ζωή του, ο ίδιος απαντά αποστομωτικά. «Πιθανώς, να τα άλλαξα όλα αν άρχιζα από την αρχή. Από την άλλη, μου αρέσει αυτό που επέλεξα. Έχει άμεσα αποτελέσματα. Δεν ξέρω αν κάποια άλλη δουλειά ή κάποια άλλη ειδικότητα θα μου χάριζε αυτή την αποτελεσματικότητα. Με ενοχλούν άλλωστε τα μακροχρόνια πλάνα... Πάντα με ενοχλούσαν... Οπότε, πιθανόν να επέλεγα πάλι το ίδιο... Αυτό που ξέρω είναι πως αυτό που κάνω μου αρέσει. Χωρίς «πρέπει»...». Τα «πρέπει», έγραφε ο Μ. Καραγάτσης μέσω του ήρωά του Γιούγκερμαν, είναι ο πιο άδειος λόγος μέσα στην απέραντη κενολογία της ανθρώπινης γλώσσας. Ευτυχώς, ο Μιχάλης Αργυρίου επιμένει να «συνθέτει» τη ροκ «μελωδία» της ζωής του και να την «τραγουδάει»...

◀ Ο Μιχάλης Αργυρίου στο 1ο Συνέδριο της ΕΑΒ, 2004

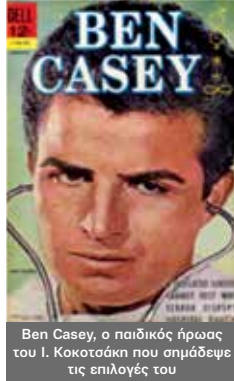
▶ Με τον Στρατή Παττάκο, της ομάδας του οποίου αποτέλεσε μέλος, για μικρό διάστημα

«Αν είχαμε δύο ζωές, θα ζούσαμε την πρώτη μας ζωή σαν πρόβα, σαν δοκιμή, για να μάθουμε να ζήσουμε όπως θα θέλαμε τη δεύτερη... Δυστυχώς, στο «θέατρο» της ζωής, αυτό δεν είναι δυνατό... Αυτό το «θέατρο» μπορούμε να το παίξουμε μόνο μια φορά, χωρίς πρόβα, χωρίς δοκιμή. Γι' αυτό, πρέπει να το παίξουμε όσο γίνεται καλύτερα... Εμείς γράφουμε το σενάριο που μας αξίζει. Εμείς φτιάχνουμε τα σκηνικά που μας αρέσουν. Εμείς επιλέγουμε τους ηθοποιούς. Εμείς είμαστε οι πρωταγωνιστές και ταυτόχρονα οι θεατές. Στο τέλος εμείς θα το απολαύσουμε. Εμείς θα το χειροκροτήσουμε ή δε θα το χειροκροτήσουμε...»...

Αν αυτή η σκέψη του συγγραφέα Δ. Μπουραντά είναι αληθινή, τότε οι επιλογές μας είναι το «θέατρο» της ζωής μας... Αν αυτή η σκέψη είναι σωστή, τότε το «σενάριο» που επιλέγει να «γράψει» ο «συγγραφέας» Ιωάννης Κοκοτσάκης, μικρό παιδί ακόμη, αποδεικνύει πως το «θέατρο» της ζωής του ξεκινά με τις καλύτερες των προϋποθέσεων...

«Φοιτούσα σε ιδιωτικό σχολείο και γενικά θεωρούμουν καλός μαθητής. Ήμουν στην πέμπτη Δημοτικού, θυμάμαι, το 1969, όταν ο παππούς έφερε στο σπίτι μας στο Παγκράτι μια τηλεόραση, ως δώρο για τις επιδόσεις μου. Κάθε απόγευμα, αφού τελείωνα τα μαθήματά μου, παρακολουθούσα μια αμερικανική τηλεοπτική σειρά με τίτλο «Ben Casey», όπου ο πρωταγωνιστής υποδύοταν έναν Νευροχειρουργό που έδινε καθημερινές μάχες για τους ασθενείς του. Ζούσα μαζί του το θαύμα... Η Ιατρική έγινε για μένα στόχος ζωής...».

Το 1976 αρχίζουν να στήνονται τα «σκηνικά» της «πρώτης πράξης»... Ο «πρωταγωνιστής» φορά το απαραίτητο «κοστούμι». Τη λευκή ποδιά του πρωτοετή φοιτητή της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Στα χρόνια που ακολουθούν, το «σενάριο» συνεχίζει να γράφεται δημιουργικά... «Στα τελευταία φοιτητικά χρόνια, διάφοροι χειρουργοί με τους οποίους ερχόμασταν σε επαφή, μου εμφύσησαν την ιδέα να φύγω για ειδικότητα στην Αμερική. Έβλεπα τις προοπτικές και ενθουσιαζόμουν. Θυμώμουν την σειρά που έβλεπα μικρός και ήξερα πως μπορούσα να ζήσω κι εγώ σαν τον πρωταγωνιστή. Την πρώτη φορά που έδωσα εξετάσεις, το 1983, δεν ήμουν προετοιμασμένος και δεν τα κατάφερα. Ήταν, βέβαια, μια ευκαιρία να τακτοποιήσω τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, καθώς και το αγροτικό...».

Το 1991, τα «σκηνικά» στήνονται εκ νέου, για να υποστηρίξουν την «δεύτερη πράξη»... Ο Ι. Κοκοτσάκης, έχοντας ολοκληρώσει πλήρη ειδικότητα Γενικής Χειρουργικής στο «Λαϊκό» Νοσοκομείο δίπλα στον Καθηγητή Π. Μπάλα, βρίσκεται στο Huston των Η.Π.Α.. «Αρχικά και για ένα χρόνο βρέθηκα στο «MD Anderson», το μεγαλύτερο αντικαρκινικό νοσοκομείο του κόσμου, ως ειδικευόμενος στην Χειρουργική Ογκολογία, διότι δεν μπορούσα να βρω θέση. Αργότερα, βρήκα θέση στο «Texas Heart Institute», όπου και πραγματοποιήσα την πλήρη εκπαίδευσή μου στην Καρδιοχειρουργική...». Τρία χρόνια αργότερα, ένας σπουδαίος «πρωταγωνιστής» εμφανίζεται σε ρόλο «guest star» στο «θέατρο» της ζωής του Ι. Κοκοτσάκη. Πρόκειται για τον Δημήτρη Μπουλαφέντη... «Έμεινα μαζί του για 10 περίπου μήνες. Συνέλεξα δίπλα του μοναδικές εμπειρίες. Ο Δ. Μπουλαφέντης ήταν μια μεγάλη μορφή της παγκόσμιας Καρδιοχειρουργικής...».

Η επιστροφή του στην Ελλάδα, το 1997, γίνεται γιατί ένας άλλος «πρωταγωνιστής» του «θέατρου» της ζωής του, ένας άνθρωπος που ο Ι. Κοκοτσάκης έδωσε ως «συγγραφέας» κύριο ρόλο, επιμένει... «Ήθελα να μείνω στην Αμερική. Υπήρχαν βέβαια δυσκολίες, αλλά αυτές με γοήτευαν. Εκείνη την εποχή, άρχισε να εξελίσσεται η σύγχρονη Καρδιοχειρουργική με αλματώδη πρόοδο. Η σύζυγός μου, όμως, επέμενε να γυρίσουμε στην Ελλάδα. Αναισθησιολόγος εκείνη, θεωρούσε πως θα ζούσαμε μια ήρεμη ζωή εδώ... Δεν μετανιώνω γι' αυτή την απόφαση...». Η επάνοδος στην πατρίδα συνδέεται με την έναρξη της συνεργασίας του με το Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία», στο οποίο ο Ι. Κοκοτσάκης παραμένει για μια διετία, συνεργαζόμενος με τον Δ. Μπουλαφέντη, ο οποίος αποφασιίζει επίσης να επιστρέψει.

Το 1999 πια, η «τρίτη πράξη» και η σημαντικότερη του «θέατρου» της ζωής του Ι. Κοκοτσάκη ξεκινά... Το «σκηνικό» έχει την μορφή του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός»... Εκείνος αναλαμβάνει το «ρόλο» του Επιμελητή στην Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική... «Στον «Ευαγγελισμό» ωρίμασα ως Χειρουργός και ως προσωπικότητα. Αν και δεν είναι εύκολη η καθημερινότητα σε ένα δημόσιο νοσοκομείο, δεν μετανιώνω για την απόφασή μου να δουλέψω εδώ. Προσπαθούμε όλοι σε ανάλογες θέσεις για το καλύτερο. Και πραγματικά χαίρομαι που η ελληνική Καρδιοχειρουργική έχει πια θεαματικά αποτελέσματα, εφάμιλλα με όλες τις «ανεπτυγμένες» χώρες του κόσμου...».

«Αν είχαμε δυο ζωές, θα ζούσαμε την πρώτη μας ζωή σαν πρόβα, σαν δοκιμή, για να μάθουμε πως θα ζούσαμε την δεύτερη... Δυστυχώς, στο «θέατρο» της ζωής μας μπορούμε να παίξουμε μόνο μια φορά, χωρίς πρόβα, χωρίς δοκιμή...». Ο «πρωταγωνιστής» Ι. Κοκοτσάκης συνέγραψε ένα «σενάριο», μοίρασε «ρόλους», δημιούργησε τα «σκηνικά», επέλεξε τους «συμπρωταγωνιστές». Δεν χρειάζεται δεύτερη ζωή για να ζήσει. Απολαμβάνει αυτά και το χειροκρότημα της επιτυχίας...

Ο Ι. Κοκοτσάκης με τη σύζυγό του, Αναισθησιολόγο Ιατρό

Σ. Πράπας, Ι. Κοκοτσάκης

Ίων Μπελλένης

- Τέως Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Θωρακοχειρουργική Κλινική Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» (2000-2012)

Ο Ίων Μπελλένης γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή της πόλης του το 1963. Την ίδια χρονιά εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από όπου αποφοίτησε το 1969. Τον Σεπτέμβριο του 1970 μετέβη στο «Rush Green Hospital» στο Romford της Αγγλίας, όπου αρχικά εργάστηκε ως εσωτερικός βοηθός στην Γενική Χειρουργική για ένα εξάμηνο και στη συνέχεια στη Γενική Παθολογία και Λοιμώδη Νοσήματα για ίσο χρονικό διάστημα. Τον Μάρτιο του 1971, στο ίδιο ίδρυμα, ξεκίνησε την ετήσια σε διάρκεια ειδικευσή του στην Γενική Χειρουργική και στην Αγγειοχειρουργική. Αμέσως μετά ακολουθεί η ειδικευσή του στη Χειρουργική Θώρακος, Καρδιάς και Αγγείων, στο «Harefield Hospital» του Middlesex, δίπλα στον Καθηγητή Μ. Yasoub. Παραμένοντας στο «Harefield Hospitals», ασχολήθηκε για ένα εξάμηνο με περιστατικά Γενικής Χειρουργικής και Αγγειοχειρουργικής. Από τον Μάρτιο του 1974 εργάστηκε ως Επιμελητής Γενικής Χειρουργικής στο «Mount Vernon Hospital» του Middlesex για δύο μήνες και στη συνέχεια επέστρεψε στο Romford για να εργαστεί ως Επιμελητής στη Θωρακο-Αγγειο-Χειρουργική, στο «Oldchurch Hospital», για δύομισι χρόνια.

Το Νοέμβριο του 1976, απέκτησε την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος αλλά και τον τίτλο του Διδάκτορος του Πανεπιστημίου Αθηνών. Επέστρεψε στην Ελλάδα και στο νησί της Χίου, όπου εργάστηκε ως Επιμελητής στο «Σκυλίτσειο Γενικό Νοσοκομείο», για ένα χρόνο. Το 1977 απέκτησε τον τίτλο ειδικότητας Γενικής Χειρουργικής, ενώ στις αρχές του 1978 μετέβη στην Αθήνα και στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», όπου, για περίπου δύο χρόνια κατέλαβε θέση Επιμελητή Γενικής Χειρουργικής. Στη συνέχεια, εκπαιδεύτηκε στο πλευρό των Χ. Σταθάτου, Α. Κονταξή και Γ. Τόλη στη Θωρακο-αγγειο-καρδιοχειρουργική. Με την απόκτηση του τίτλου ειδικότητας Χειρουργικής Θώρακος, Καρδιάς και αγγείων, εργάστηκε στην κλινική του Α. Κονταξή ως Επιμελητής Α' για τρία χρόνια. Από το 1986 και για τα επόμενα δώδεκα χρόνια εργάστηκε στο πλευρό του Ν. Έξαρχου. Το 1992 κατέλαβε θέση του άμισθου συμβούλου Θωρακοχειρουργικής στο «Ευγενίδειο Θεραπευτήριο» του Πανεπιστημίου Αθηνών, θέση που διατηρεί μέχρι σήμερα. Το 1998 ανέλαβε τη θέση του Αναπληρωτή Διευθυντή στη Χειρουργική Κλινική του «Ευαγγελισμού» και ένα χρόνο αργότερα τη θέση του Διευθυντή, που διατήρησε μέχρι το 2012.

Από το 1999 έως το 2001 διετέλεσε Αντιπρόεδρος της **Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργικής Θώρακος, Καρδιάς και Αγγείων**, καταλαμβάνοντας την θέση του Προέδρου τη διετία 2001-2003. Το 2001 και για ένα έτος, εξελέγη Αντιπρόεδρος του **ESTS** (Ευρωπαϊκή Εταιρεία Χειρουργικής Θώρακος) και Πρόεδρος τη διετία 2002-2003. Είναι μέλος πολλών επιστημονικών εταιρειών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Στη διάρκεια της καριέρας του εκπαιδύσε σειρά Χειρουργών Θώρακος που σταδιοδρομούν στις μέρες μας στον Ελλαδικό χώρο.

Ιπποκράτειος Άλις, Κως 2008

Καλλιόπη Αθανασιάδη

Επιμελήτρια Α΄ Ε.Σ.Υ., Χειρουργός Θώρακος, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Γεννήθηκε στην Αθήνα το Δεκέμβριο του 1964. Αποφοίτησε από τη Γερμανική Σχολή Αθηνών και στη συνέχεια φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Εξειδικεύθηκε στη Γενική Χειρουργική στο Π.Γ.Ν. Νίκαιας-Πειραιά υπό τον Καθ. Γ. Ανδρουλάκη το χρονικό διάστημα 1991-1994 και στη Χειρουργική Θώρακος-Καρδιάς στο Π.Γ.Ν.Αθηνών «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» με διευθυντές τον Δρ. Ν. Εξαρχο και Δρ. Χρ. Λόλα το χρονικό διάστημα 1995-1999. Ελαβε τον τίτλο της ειδικότητας της Χειρουργικής Θώρακος το Μάιο του 1999. Εξειδικεύθηκε σε κέντρα του εξωτερικού, όπως το Νοσοκομείο Grosshansdorf, Zentrum fuer Pneumologie und Thoraxchirurgie με Δ/ντή τον Dr. med. D. Branschoid, στο Αμβούργο Γερμανίας (1998), στη Χειρουργική Θώρακος, στην Κλινική Χειρουργικής Θώρακος Νοσοκομείου "Hotel Dieu" του Πανεπιστημίου του Μόντρεαλ του Καναδά με Δ/ντή τον Καθ. A. Duranceau στη Χειρουργική του Οισοφάγου (1999) και στην Πανεπιστημιακή Κλινική Χειρουργικής Θώρακος-Καρδιάς-Αγγείων της Medizinische Hochschule του Αννόβερου με Δ/ντή τον Καθ. A. Haverich στη Χειρουργική της Αορτής και των Μεταμοσχεύσεων Πνευμόνων (1999-2000).

Μετά την εκπλήρωση της υπηρεσίας υπαίθρου στο Κέντρο Υγείας Κρανιδίου και στο Θωρακοχειρουργικό Τμήμα του Π.Γ.Ν.Νίκαιας-Πειραιά, το 2002 γίνεται Επιμελήτρια Β΄ ΕΣΥ στο Π.Γ.Ν.Νοσημάτων Θώρακος «ΣΩΤΗΡΙΑ». Το 2004 μετά από πρόσκληση του Καθ. A. Haverich μεταβαίνει στην Πανεπιστημιακή Κλινική Χειρουργικής Θώρακος-Καρδιάς-Αγγείων της Medizinische Hochschule του Αννόβερου για να οργανώσει το Θωρακοχειρουργικό Τμήμα, του οποίου παραμένει υπεύθυνη μέχρι το 2007, όπου και τελειώνει τη διατριβή επί υφηγεσία με τίτλο: «Διαστερνική, Διαπερικαρδιακή Σύγκλιση Βρογχοπλευρικού Συριγγίου μετά από Πνευμονεκτομή». Το 2007 διορίζεται επιμελήτρια Α΄ ΕΣΥ στο Π.Γ.Ν. Νίκαιας-Πειραιά και το 2009 στο Π.Γ.Ν.Αθηνών «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ». Το 2013 γίνεται υπεύθυνη του Θωρακοχειρουργικού Τμήματος μέχρι τη συνένωση αυτού με τα Καρδιοχειρουργικά Τμήματα το 2014.

Συμμετοχή στο Δ.Σ. της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργών Θώρακος-Καρδιάς-Αγγείων το 1998-2000 ως μέλος και το 2012-2014 ως αντιπρόεδρος. Διετέλεσε επίσης υπεύθυνη της Θωρακοχειρουργικής Ομάδας στην Ελληνική Πνευμονολογική Εταιρεία, αλλά και Πρόεδρος Δεοντολογίας της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργών Θώρακος – Καρδιάς-Αγγείων. Ενεργή συμμετοχή σε ευρωπαϊκές Εταιρείες ως Regent της Ελλάδας (1999-2003) και μέλος του Δ.Σ. (2001-2007) στην European Society of Thoracic Surgeons, μέλος της Thoracic Committee της European Association of Cardiothoracic Surgery (2000-2003 και 2008-2011).

Συνιδρυτής του Ευρωπαϊκού Σχολείου (EACTS Academy) το 2000, συντονιστής του Θωρακοχειρουργικού Course (2000-2009) και Δ/ντής του μέχρι σήμερα. Εξετάστρια στις Ευρωπαϊκές εξετάσεις. Διοργανώτρια ελληνικών και ευρωπαϊκών συνεδρίων καθώς και του πρώτου οργανωμένου workshop Θωρακοσκοπικής Χειρουργικής στην Ελλάδα υπό την αιγίδα της EACTS Academy. Έχει πάνω από 300 εργασίες και 100 Διαλέξεις σε ελληνικά και διεθνή συνέδρια, συμμετοχή στη συγγραφή άνω των 20 ελληνικών και ξενόγλωσσων βιβλίων και 90 Δημοσιεύσεις. Είναι Reviewer σε 8 ξενόγλωσσα ιατρικά περιοδικά, αλλά και μέλος του Editorial Board 3 ξενόγλωσσων περιοδικών. Είναι μέλος διάφορων επιστημονικών ομάδων, όπως τα «EACTS THYMIC GROUP», «EACTS PLEURAL DISEASES», «ESTS STRUCTURE OF THORACIC SURGERY GROUP» και «EACTS CHEST WALL GROUP». Ιδρυτικό μέλος της «Ιατρικής Παρέμβασης» και μέλος πολλών χειρουργικών εταιρειών ελληνικών και διεθνών. Μιλεί 7 ξένες γλώσσες.

Κείμενο: Κ. Αθανασιάδη

Χαράλαμπος Ζήσης

611

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Χειρουργός Θώρακος, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»

Γεννήθηκε στο Βόλο το 1967. Φοίτησε στην Ιατρική Αθηνών (1985-91). Μετά την υποχρεωτική υπηρεσία υπαίθρου (Ελάτη Τρικάλων) και τη στρατιωτική του θητεία (1993-1994) ειδικεύθηκε στη Χειρουργική Θώρακος (1994-2002).

Εργάστηκε στον ιδιωτικό τομέα (Ιατρικό Αθηνών) και μετεκπαιδεύτηκε σε Παρίσι και Μασσαλία, όπου κατείχε έμμισθη θέση Επιμελητού μεταμοσχεύσεων. Επιμελητής στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός από το 2003, όπου εξακολουθεί να εργάζεται. Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών (2005) με θωρακοχειρουργικό αντικείμενο διατριβής (επιθηλιακοί όγκοι θύμου αδένου). Κάτοχος του Ευρωπαϊκού Διπλώματος Θωρακοχειρουργικής κατόπιν επιτυχών εξετάσεων (2006).

Στην παρούσα φάση οι διεθνείς δημοσιεύσεις του υπερβαίνουν τις 50, οι ετεροαναφορές τις 160 και οι θωρακοχειρουργικές επεμβάσεις μέσης και μεγάλης βαρύτητας που εκτελεί κατ'έτος είναι περισσότερες από 150. Δασκάλους του στη χειρουργική θώρακος (εγχειρητικής, ανθρωπιάς, ήθους, επιστημοσύνης) από διαφορετική σκοπιά τον καθένα θεωρεί τους Τζαμπραήλ Νταχάμπρε, Ίωνα Μπελένη και Θ. Δόσιο.

Κείμενο: Χ. Ζήσης

Portfolio
Νοσοκομείου
«Ευαγγελισμός»

Το Νοσοκομείο «ΝΙΜΤΣ»
 στην εποχή του Ε.Σ.Υ.

Το Νοσοκομείο «ΝΙΜΤΣ»

Αν και η σύσταση του Ε.Σ.Υ. θεωρείται –όπως έχει επανειλημμένως τονιστεί– μια από τις μεγαλύτερες τομές που πραγματοποιήθηκαν ποτέ στον χώρο της Υγείας, οι αποφάσεις που αφορούσαν στην Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα των νοσοκομείων της χώρας αποδεικνύονται, μερικές φορές, ατυχείς. Μια τέτοια απόφαση, η οποία στην πορεία βέβαια αναιρέθηκε, σχεζόταν με την παύση λειτουργίας της Χειρουργικής Κλινικής Θώρακος, Καρδιάς & Αγγείων του Νοσοκομείου «Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.», καθώς ο Διευθυντής της εν λόγω κλινικής, Γεώργιος Σανούδος, επιλέχθηκε να διευθύνει την Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ποσειδών». Η απόφαση επαναρνήθηκε λειτουργίας της έλαβε χώρα μόλις λίγους μήνες αργότερα, κατόπιν απόφασης του τότε υπουργού Υγείας, Γεωργίου Γεννηματά, ο οποίος ζήτησε από τον Γ. Σανούδο να επιστρέψει στο Νοσοκομείο «Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.». Στις 12 Φεβρουαρίου 1986, η Χειρουργική Κλινική Θώρακος, Καρδιάς & Αγγείων επαναρδραστηριοποιήθηκε, ενώ στο τέλος της ίδιας χρονιάς, συστάθηκε η αντιστοιχη κλινική του Ε.Σ.Υ., την οποία στελέχωσαν οι Γ. Σανούδος ως Διευθυντής, Νικόλαος Τσαγάνος ως Επιμελητής Α', Αθανάσιος Κότσαλος ως Επιμελητής Β' και ως συνεργάτης ο Στρατιωτικός Χειρουργός Παναγιώτης Δροσινόπουλος από το 1987, καθώς και ο Γεώργιος Μόσχος, Αναισθησιολόγος. Παράλληλα, συστάθηκαν θέσεις ειδικευομένων, στις οποίες υπηρέτησαν και έλαβαν ειδικότητα, κατά σειρά οι Λούης Λουκά, Νικόλαος Μικαλόπουλος, Νικόλαος Καλημέρης, Κωνσταντίνος Σταράς, Βασίλειος Κόλλιας, Δημήτριος Υφαντόπουλος, Νικόλαος Χαρούλης και Γεώργιος Κανιτάσης.

ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΙ ΘΡΑΪΚΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
Ύψηφης Γεωργίου Σανούδος

Τοῦ κ. ΓΩΡΧΗ ΧΑΛΑΡΗ, Πρόεδρου Κοινότητας Θήρας

Είναι φυσικό, κάθε άνθρωπος να αισθάνεται μὴν ιδιαίτερα χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια ὅταν ἴσται τοῦ ἄμεσου περιβάλλοντός του, σημειῶνουν σημαντικὴ «ἀνοδο» καὶ ἐξέλιξη.
 Ἡ Σαντορῖνη ἀνέκαθεν εἶχε νὰ ἐπιβείξει πλῆθος τέτοιων «σοσοδειμμένων» καὶ «ἀνεβασμένων» πρόσωπων, ὁ ἕλεος τοῦ τοῦ εἶναι τοῦ κανονικοῦ ἄνθρωπου καὶ μόνον ἡ ἀναφορά του θὰ δημιουργοῦσε πρόβλημα γώρου στὴ φιλοξενούσα ἐρημερία.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅς μοῦ ἐπηρεαπεῖ νὰ ἀναφερθῶ καὶ νὰ σὲ παραουάσω ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «μεγάλους» μας, ποὺ ἡ πρόσφατη γνωριμία μου μαζί του μὲ ἔκανε νὰ νιώσω τόση ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν ιδιαίτερη περὶβρα μου καὶ τὴν καταγωγή μου.
 Πρόκειται γιὰ τὸν Καρδιοχειρουργοῦ Ὑψηφῆ τοῦ Πατιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιο Σανούδο.

Καταγόμενος ἐπὶ τὸν Οἶα (Ἐπίνα Μεριά), πέρας τὰ παιδικὰ του χρόνια στὴ Σαντορῖνη, διατηρῶντας ἕντονος ἀκόμα στὴ μνήμη του τὴς ἀνέμελλες, πρόσχαρες εἰκόνας τῶν παιδικῶν χρόνων στὸ νησί. Σπούδασε Ἴατρικὴ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἐνῶ παράλληλα ἦταν διορισμένος στὴ Χειρουργικὴ Κλινικὴ τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρυμάτος Μετοχικῶ Ἰατρικοῦ Στρατοῦ (ΝΙΜΤΣ), συμμετέχοντας στὴς πειραματικὲς ἐργασίες τοῦ Ἰδρυμάτος, μὲ διευθυντὴ τὸν ἀνληψημένο μεγάλο μας πατριώτη Ἰωάννη Κυριακὸ, Ἰβρῆ τοῦ Νοσοκομείου. Μετὰ τὸ Παιτιστήμιο καὶ τὴν ἐξεικονιστὴ του στὴ Γενικὴ Χειρουργικὴ ἀναχώρησε μὲ ὑποτροφία τοῦ ΝΙ

χρόνια ἐξειδικεύθηκε στὴν χειρουργικὴ τοῦ Θώρακος, τῶν Ἀγγείων καὶ στὴν Καρδιολογικὴ. Ἡ διακρίση του αὐτοῦ πρὸ πάντων τομῶν ἦταν τέτοια ὥστε ἐνὶ θρησκόντων ἀκόμα στὴν ἡμερικὴ κηφίρα μὲ τὸ εἰκόνο δημοτίο «Ἀλμπερτ Λέβου», βραβεῖο, ποὺ ἀπονεμήθηκε τότε γιὰ πρώτη φορὰ.
 Ἐπιτερόντονος στὴν Ἑλλάδα τὸ 1972 ἴθρκει καὶ ὀργανώνει τὸ τμήμα τῆς Χειρουργικῆς Καρδιάς, Θώρακος καὶ Ἀγγείων καὶ ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσή του μὲ ποικιλίες καὶ πολλαπλὲς δραστηριότητες μέχρι σήμερα. Σήμερα ὁ κ. Σανούδος εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀγγειολογικῆς Ἐταιρείας καὶ «επιστάτης» πρόεδρος γιὰ τὸ 1980.

Ἐκεῖνο ἄμωσ ποὺ εἶχε ἰδιαίτερη σημασία καὶ ἀξίζει νὰ ἀναφερθῆ εἶναι τὰ ἀσθένεια, ποὺ τρέφει γιὰ τὰ προβλήματα καὶ τὸ μέλλον τῆς Σαντορῖνης.
 Εἶχε τὴν ἐκκρίση στὴν διάσκεψη τῆς γνωριμίας μας νὰ συζητήσω μαζί του τὰ ἰδιαίτερα προβλήματα τοῦ ἀπασχολοῦν σήμερα τὸ νησί, ἐιδικότερα μάλιστα τὴν Ὑπερταστικὴ Περὶβραση.

Μὲ διαβεβαίωσε καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε τὴν ἀμερίστη συμπαράσταση του ὅ, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συμβάλει καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ διεθεσῶ ὁ ἕλεος τοῦς πατριῶτες τὴν ἰδιαίτερη ἐδωραριστὴ σὴ του ὄν μπορεῖ νὰ συνδράμει στὴν ἐπίλυση κάποιου προβλήματος τοῦς τοῦς σχετικὸ μὲ τὴν εἰδικότητά του.

Τὸν εὐχαριόταρα καὶ τὸν διαβεβαίωσε μὲ τὴν σὴν μὲν γιὰ τὴν ἀγάπη ἔλεος μου καὶ εὐχίθηκα μὴν ἀποτύχει, πρὸ σὴν

Από δημοσίευμα της περιόδου

Γ. Σανούδος. Ένας διακεκριμένος επιστήμονας με καταγωγή από την Σαντορῖνη

Γεώργιος Σανούδος
 Ίδρυτής της κλινικής
 και Διευθυντής
 την περίοδο 1971 - 2005

Νικόλαος Τσαγανός
 Επιμελητής Α'
 την περίοδο 1975 - 2005

Απονομή τιμητικού παπύρου
 από τον Σ. Πράπα (2011)

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ
 ΘΩΡΑΚΟΣ - ΚΑΡΔΙΑΣ - ΑΓΓΕΙΩΝ

Πρόεδρος: Γ. Σανούδος
 Αντιπρόεδρος: Π. Παναγιώτουλος
 Γεν. Γραμματέας: Μ. Δουζίνας
 Ταμίας: Κ. Τσιολάκης
 Μέλος: Ι. Μπελένης

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Σας καλωσορίζω στο Α Πανελλήνιο Συνέδριο της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργικής Θώρακος, Καρδιάς και Αγγείων, που γίνεται στην Αθήνα.

Σ' αυτό το Συνέδριο συμμετέχουν και άλλες Εταιρείες, που έχουν επισημασθεί με κοινό στόχο την καινοτομία της σύγχρονης μαστικής των παθήσεων του καρδιαγγειακού συστήματος και των ανεγμώνων.

Αποτελεί ενταγμένη γεγονός, ότι η αμετάκλητη ανάπτυξη της Θωρακικής και Καρδιαγγειακής Χειρουργικής στην πατρίδα μας καθόλου δεν την ελαφρύνει, και επιπλέον την αποδοχή πρόβλεψη πως από κοινού με την εξέλιξη των μεθόδων έγκαιρης διάγνωσης, η υστερητική αγωγή και κτήσης την πρόληψη, σύντομα θα αρχίσει η καθολική πορεία της νοσηρότητας, όπως συμβαίνει αλλού.

Σε αυτή την ηρωική Πανελλήνια εκδήλωση της Εταιρείας αναδεικνύεται η ανεκτίμητος ηρόδος, που απορροιστικά ανασταίτε το κέρμα φρενί των αθεών μας προς το εξωτερικό, προσφέρει την Ελλάδα και την αυτονομοποίηση στον Ελλάδα αδηγή και βοήθεια την εθνική οικονομία.

Ο εντυπωσιακός αριθμός των ενδιαφερόμενων γνησίων, που ήταν ηρωτική αδύνατο να αναμεταληφθεί στο ηρωικό μας συνέδριο, αποτελεί ευχάριστη είδηση για την επιστημονική επιηρησία των ανεγρότων, που αίσχυνε με την επιλογή της, στην παρουσίαση των επόδων της Θωρακικής και Καρδιαγγειακής Χειρουργικής και την ανεγνήνηση ανασφον ενδοσκόπησης, για την ανακλήρη ασυμφων και την εκκαίνηση αίων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΣΑΝΟΥΔΟΣ
 Πρόεδρος του Συνεδρίου

Ο χαιρετισμός του Προέδρου της Ε.Ε.Χ.Θ.Κ.Α., Γιώργου Σανούδου, προς τους συνέδρους του πρώτου Πανελληνίου Συνεδρίου

Εκθάραρος απόψεις του Γ. Σανούδου για τη λειτουργία του «Ω.Κ.Κ.», Από δημοσίευμα του 1993

Στα χρόνια που ακολούθησαν, η κίνηση της κλινικής άγγιξε το μέγιστο των δυνατοτήτων της, μη μπορώντας σε κάποιες περιπτώσεις να ανταποκριθεί στην προσέλευση ασθενών. Παρά τις προσπάθειες που έγιναν για να επιτευχθεί επέκταση των χώρων λειτουργίας της, δυστυχώς αυτά δεν κατέστη δυνατά. Το 2001, μάλιστα, η ταυτόχρονη παύση διορισμών νέων ειδικευομένων, η αποχώρηση του Π. Δροσινόπουλου, καθώς και τριβές που έκαναν την εμφάνισή τους στους κόλπους της, οδήγησαν την κλινική σε μαρσασμό, με αποτέλεσμα το Δ.Σ. του νοσοκομείου να αποφασίσει την αναστολή λειτουργίας των εργασιών της. Έκτοτε, έως το 2005, η κλινική λειτουργήσε υποτυπωδώς, ενώ με την συνταξιοδότηση του Γ. Σανούδου και Ν. Τσαγανού επήλθε και η οριστική διάλυση της. Ο Α. Κοτσάλης παραμένει στο Νοσοκομείο «Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.» έως σήμερα, διατηρώντας σε λειτουργία το Εξωτερικό Ιατρείο Αγγειοχειρουργικής περιστατικών.

Το Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» στην εποχή του Ε.Σ.Υ.

Προτόμη του Γ. Παπανικολάου

Επίσκεψη του C. Barnard στο «Γ. Παπανικολάου»

Τη δημιουργία δυο Καρδιοχειρουργικών Κλινικών στο Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «Γ. Παπανικολάου» έθεκε ως αποτέλεσμα η εφαρμογή του νόμου περί Ε.Σ.Υ., το 1985. Διευθυντικές θέσεις στις εν λόγω κλινικές, ανέλαβαν κατόπιν κρίσεων, οι αείμνηστοι Παναγιώτης Σπύρου και Αθανάσιος Οικονομόπουλος, θέσεις Επιμελητών Α' οι Σ. Παπασταύρου, Γ. Χατζικόστας, Δ. Γρηγοριάδης και Επιμελητών Β' οι Β. Χαλβατζούλης, Σ. Θεοδωρόπουλος, ο οποίος αποχώρησε μετά από μια τριετία, Γ. Κωστόπουλος, Π. Σιόμπος, Δ. Φίλιππου. Οι παλιοί συνεργάτες Εμ. Διαρμισιάκης, Γ. Μόισας και Χρ. Αντωνίου συνέχισαν με το παλιό καθεστώς, ενώ κατάλαβαν θέσεις Επιμελητών Β' το 1989. Το κέντρο διέθετε τέσσερις χειρουργικές αίθουσες, ενώ ο αριθμός των χειρουργικών επεμβάσεων που πραγματοποιούνταν θεωρούνταν πρωτόγνωρος για την εποχή, ξεπερνώντας τις 600 καρδιοχειρουργικές και 400 αγγείων και θώρακας, ετησίως. Έως το τέλος της δεκαετίας του '80, στην κλινική εντάχθηκε, για ένα σύντομο διάστημα, και ο Χ. Παπακωνσταντίνου ως Διευθυντής του Ε.Σ.Υ., καθώς επίσης και ο Ι. Φεσατίδης ως Επιμελητής Α', το 1987. Ο τελευταίος μάλιστα διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό ρόλο στην οργάνωση και εκτέλεση του προγράμματος μεταμοσχεύσεων που ανέπτυξε η κλινική, μετά από εκπαίδευση μελών της ομάδας στο Μεταμοσχευτικό Κέντρο του «Parworth Hospitals», στο Cambridge της Αγγλίας. Η πολύτιμη εμπειρία που αποκτήθηκε, αξιοποιήθηκε δεόντως, με αποτέλεσμα την διενέργεια, το 1992, της πρώτης μεταμόσχευσης καρδιάς σε Νοσοκομείο εκτός Αθηνών, από τον Π. Σπύρου και την ομάδα του και λίγους μήνες αργότερα, της πρώτης μεταμόσχευσης πνευμόνων στην Ελλάδα. Το 1994, η ίδια ομάδα κατέκτησε δυο ακόμη σημαντικότερες πρωτιές, καθώς πραγματοποιήθηκε την πρώτη πανελληνίως ταυτόχρονη μεταμόσχευση καρδιάς και πνευμόνων, ενώ προχώρησε στην πρώτη εμφύτευση ασκακής μηχανικής υποστήριξης της καρδιάς. Είχαν προηγηθεί, ένα χρόνο πριν και κατόπιν δεκαετών προσπαθειών, τα εγκαίνια του πρώτου Πειραματικού Εργαστηρίου Καρδιοχειρουργικής, που αποτελούσε προσωπικό όραμα του Π. Σπύρου, το οποίο λειτουργήσε σε παράπλευρο χώρο του νοσοκομείου.

Το Νοσοκομείο «Γεώργιος Παπανικολάου»

Ο Π. Σπύρου με συνεργάτες του (1990)

Ο Σ. Φεσατίδης (1) και ο Χρ. Παπακωνσταντίνου (2) απέτελεσαν διευθυντικά στελέχη της κλινικής. Ο πρώτος για μία 7ετία και ο δεύτερος για λίγους μήνες

Οι κατά καιρούς προϊστάμενες της ΜΕΘ με τον Διευθυντή του Νοσοκομείου Ε. Κόλλια

Οι νοσηλεύτριες της ΜΕΘ με εορταστική εκδήλωση

Παναγιώτης Σπύρου
 Ίδρυτής της Κλινικής
 και Διευθυντής την περίοδο 1985 - 1997

Ιωάννης Φεσατίδης
 Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
 την περίοδο 1997 - 2004

Το 1997, ο Π. Σπύρου κατέλαβε θέση Τακτικού Καθηγητή Καρδιοχειρουργικής στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, ωστόσο παρέμεινε ως άμισθος συνεργάτης της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» για μια δεετία. Ο Ι. Φεσατίδης τον διαδέχθηκε αναλαμβάνοντας διευθυντική θέση το 1997, στην οποία και παρέμεινε έως το 2003, όταν πια αποχώρησε για να δραστηριοποιηθεί στον ιδιωτικό τομέα. Η κλινική, με νέα σύνθεση, συνέχισε να αποτελεί κέντρο αναφοράς στην Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα της Βόρειας Ελλάδας, ενώ παράλληλα καταξιώθηκε ως κορυφαίο Μεταμοσχευτικό Κέντρο, πραγματοποιώντας συνολικά 32 μεταμοσχεύσεις καρδιάς, έντεκα πνευμόνων και τέσσερις καρδιάς και πνευμόνων ταυτόχρονα. Στο ίδιο διάστημα βέβαια, η κλινική απογινώθηκε προσδεδεικτά από τα παλιά της στελέχη, καθώς αποχώρησαν για διαφορετικούς λόγους ο καθένας. Ο Γ. Χατζηκόστας ανέλαβε τη διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Παπαγεωργίου» Θεσσαλονίκης, ενώ οι Β. Χαλβατζούλης, Σ. Παπασταύρου, Ε. Διαρμισιάκης και Χ. Αντωνίου δραστηριοποιήθηκαν στον ιδιωτικό τομέα. Παράλληλα, υπήρξε μια μόνο ένταξη, αυτή του Αθανάσιου Οικονομίδη ως Επιμελητή Α'. Με την αποχώρηση και του Ι. Φεσατίδη, η κλινική λειτουργήσε, για μια τριετία περίπου, υποτυπωδώς.

Σ. Πράπας, Σ. Ουαλέρας, Β. Διδίλης, Α. Χέβας
 Οι πρώτοι ειδικευόμενοι της κλινικής

Γ. Μουτσόπουλος,
 Δ/ντής του νοσοκομείου
 την περίοδο 1986-1990

Οι Επιμελητές της Κλινικής κατά την έναρξη του Ε.Σ.Υ.

Β. Χαλβατζούλης και Γ. Χατζηκόστας

Στ. Παπασταύρου

Στ. Θεοδωρόπουλος

Γ. Κωστόπουλος

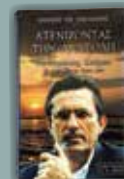

Πασχ. Σόμολιας

Δ. Φιλίππου

Η ανάλυση της διεύθυνσης της κλινικής από τον Καθηγητή Γεώργιο Δρόσο, το 2006, σηματοδότησε την αρχή μιας νέας εποχής για την Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου», σε μια προσπάθεια ανανέωσης της παλαιάς της αήλιης. Με την εμπειρία και τον ακαδημαϊκό προσανατολισμό του ίδιου, αποκαταστάθηκε σε σημαντικά βαθιά. Η κλινική δεν παρέχει βέβαια υπηρεσίες Μεταμοσχευτικού Κέντρου, καλύπτει όμως όλο το φάσμα της σύγχρονης Καρδιοχειρουργικής, καθώς και περιστατικά Θεωρακοχειρουργικής. Στο διάστημα αυτό και μέχρι σήμερα, υπήρξαν προαλήψεις νέων συνεργατών, στελεχών της σημερινής κλινικής, υπήρξε η συνταξιοδότηση του Γ. Κωστόπουλου, η απόλυση του αξιωματικού Π. Σόμολια και τέλος, η αποχώρηση του Γ. Μίσια για το «ΑΧΕΠΑ» Θεσσαλονίκης τη 2006 και η επανόδοός του το 2012.

Βιογραφική έκδοση του δημοσιογράφου Θανάση Νικολαΐδη αφιερωμένη στον Π. Σπύρου

Οι πρώτοι συνεργάτες του Π. Σπύρου το 1983

Κ. Ράιμος

Εμ. Διαρμισιάκης

Γ. Μίσιας

Χρ. Αντωνίου

Αθανάσιος Οικονομόπουλος
Διευθυντής ΘΡΧ Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 1985 - 1990

Ελένη Παπαβασιλείου - Γεροθανάση
Διευθνήτρια Ανασθησιολογικού
την περίοδο 1985 - 2007

Η Καρδιολογική Κλινική υπό τον Στέφανο Ρούσση

Διευθυντές δημοσίων και και ιδιωτικών ομάδων που ειδικεύθηκαν στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

Σ. Πράπας

Αθ. Χέβας

Δ. Φιλίππου

Σ. Ολαλέρε

Β. Αποστολίδης

Β. Βύζας

Θ. Ξενικάκης

Γ. Τζώνης

Β. Διδίλης

Η Καρδιοχειρουργική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου», καθ' όλη την περίοδο λειτουργίας της, αποτέλεσε εκτός των προαναφερθέντων και κέντρο ειδίκευσης μιας μεγάλης σειράς Καρδιοχειρουργών, όπως οι Σωτήριος Πράπας, νυν Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Νοσηλευτηρίου «Ερρίκος Ντυνάν», Αθανάσιος Χέβας, νυν Διευθυντής Ε.Σ.Υ. στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας, Βασίλειος Διδίλης, Αναπληρωτής Καθηγητής Καρδιοχειρουργικής στο «Δημοκρίτειο» Πανεπιστήμιο Θράκης, Ολαλέρε Σόλα, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Άγιος Λουκάς» Θεσσαλονίκης, Βασίλειος Αποστολίδης, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Κεντρική Κλινική» Αθηνών, Βασίλειος Βύζας, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενική Κλινική» Θεσσαλονίκης, Ανδρέας Ευσταθίου, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενική Κλινική» Θεσσαλονίκης, Ιωάννης Σταματιάδης, Γεώργιος Τζώνης, Κωνσταντίνος Αντωνίου, Μενέλαος Βλακφές, Βασίλειος Λιοθράς, Νικόλαος Μπαρμπάτσικς, Νικόλαος Μιχαήλ, Θεοκάρης Ξενικάκης, Ιδιωτικό Θεραπευτήριο Ηρακλείου, Βασίλειος Οικονομόπουλος, «Άγιος Λουκάς» Θεσσαλονίκης, Δημήτριος Παλιούρας, Πάυλος Παπουλίδης, Γεώργιος Σκουμής, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενική Κλινική» Θεσσαλονίκης, Γεώργιος Τσάμπαρας, Σωτήριος Τσομκόπουλος, Αστέριος Χνάρης, Ελευθέριος Χαλβατζούλης, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενικό Διαβαλκανικό Κέντρο» Θεσσαλονίκης, καθώς και οι κυρίες Γεωργία Καλαφάτη, Καρδιοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας, Ελένη Λιάπη, Αικατερίνη Βισούλη, συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Άγιος Λουκάς» Θεσσαλονίκης. Τέλος ο ασπινιστος Αζμί Αζοτβελιάτ, επί ετών συνεργάτης του Καθ. Ι. Χάσουλα. Πρόσφατα την ειδικότητά τους ολοκλήρωσαν οι Ηλίας Κάρφης, Όλγα Ανανιάδου και Χαρίλαος Κουτσογιαννίδης.

Οι νοσηλεύτριες χειρουργείου

Οι τεχνικοί εξωσωματικής κυκλοφορίας με το ζεύγος Σπύρου

Η σημερινή ομάδα του «Γ. Παπανικολάου»

Γεώργιος Δρόσος
Διευθυντής Κλινικής Ε.Σ.Υ.
την περίοδο 2006 έως σήμερα

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ - ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Με την ολοκλήρωση του 2012, αρχής γενομένης από το 2006, έτος διορισμού του Γ. Δρόσου, έχουν πραγματοποιηθεί 4.809 επεμβάσεις.

- 2299 Καρδιοχειρουργικές
- 1584 Θωρακοχειρουργικές
- 615 Αγγειοχειρουργικές

Το 2012, η παρατηρηθείσα θνητότητα σε 423 επεμβάσεις καρδιάς ήταν 3,3% (προβλεπόμενη 7,5%), σε 229 επεμβάσεις θώρακος 0,9% και για τις 92 λοιπές ήταν 4,4%.

Σε επίπεδο Καρδιοαναθισιολογίας, η κλινική υποστηρίχθηκε κατά καιρούς από τους Αναθισιολόγους, Ελένη Γεροθανάση, Δώρα Αστέρη, Ιωάννα Τσαγκαροπούλου και τους Γιώργο Γεωργιάδη, Σωτήρη Παππά, Νίκο Δεμίρη, Κωνσταντίνο Παπαδόπουλο, Αντώνιο Ψαράχη, Αναστάσιο Μούστα, Γεώργιο Σαρηγιάννη και Νικόλαο Κωνσταντινίδη. Το Τμήμα Εξωσωματικής Κυκλοφορίας ίδρυσε και οργάνωσε η Αμερικανίδα Τεχνικός Diana Helfrich, η οποία εκπαιδευσε νεότερους συναδέλφους της, που μετέπειτα συνεργάστηκαν τόσο με την κλινική όσο και με έτερες ίδιαιτικές ομάδες, όπως η Νάνου Τσπανοπούλου και η Πετρούλα Δρένου.

Η σημερινή σύνθεση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» διαμορφώνεται ως εξής: Γεώργιος Δρόσος, Συντονιστής-Διευθυντής, Γεώργιος Μίσιος, Διευθυντής, Θεόδωρος Καρασίσκος, Επιμελητής Α', Αθανάσιος Μαδέσης, Επιμελητής Α', Αντώνιος Μπαντούρ, Επιμελητής Β' και Αθανάσιος Βλάχου, Επιμελήτρια Β. Ο Επιμελητής Α' της κλινικής Βίκτωρ Παναγιωτακόπουλος είναι αποσπασμένος στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Ειδικευμένοι της κλινικής την περίοδο έκδοσης του λευκώματος είναι οι Κωνσταντίνος Διπλάρης, Νικόλαος Μιχαήλ και Κωνσταντίνος Αντωνίου.

Αναθισιολόγοι του τμήματος είναι οι Δώρα Αστέρη, Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος, Γεώργιος Σαρηγιάννης, Ειρήνη Ασουλάδου και Δημήτριος Μπλιλίμπλιας. Την κλινική υποστηρίζουν οι Τεχνικοί εξωσωματικής κυκλοφορίας Βάσω Καλαϊτζή, Θανάσης Μάλαμας και Ελένη Χατζηκωστένογλου.

Η Αναθισιολογική ομάδα

Ν. Δεμίρης

Κ. Παπαδόπουλος

Ιω. Τσαγκαροπούλου,
Δώρα Αστέρη

Γ. Γεωργιάδης

Αναστ. Μούστας

Σωτ. Παππάς

Μενέλαος Βλάχος,
Βουλευτής Σερρών.
Τέως ειδικευμένος
στο «Γ. Παπανικολάου»

Ο αείμνηστος
Ασμί Αλοτζεϊλάτ

2001-2013

618 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001-2013

ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Γεώργιος Δρόσος

- Συντονιστής - Διευθυντής Ε.Σ.Υ.,
Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»
(2006-σήμερα)

«... Ας μπορούσα να περάσω όλο το ταξίδι τούτο αμίλητος... Μια κούρα πυθαγόρεια. Να καθαρίσω απ' όλα τα λόγια που άκουσα και είπα, ν' αφήσω τη σιωπή ν' απλωθεί δροσάτη, καταπράσινη, σαν περικοκλάδα στα σωθικά μου... Μα οι άνθρωποι είναι κοπάδι, δεν σε αφήνουν. Ζητούν να πιαστούν ο ένας από τον άλλον, ν' ακουμπήσουν σαν τα πρόβατα λαιμό με λαιμό. Φοβούνται τη σιωπή... Η φλυαρία μονάχα μπορεί να στερεώσει την καρδιά τους...».

«Αμίλητος» έχει αποφασίσει να περάσει το «ταξίδι» του στην Ελληνική Καρδιοχειρουργική ο Γεώργιος Δρόσος... Είναι για εκείνον μια κούρα πυθαγόρεια, όπως τη χαρακτήρισε ο Ν. Καζαντζάκης... Προτιμά την «καθαρότητα» από τα λόγια που άκουσε και είπε όλα αυτά τα χρόνια, έχει «στερεώσει τη δική του καρδιά» με την σιωπή, όχι την φλυαρία... Γι' αυτό και για την ζωή του, ο ίδιος δεν μοιράζεται λόγια... «Η ζωή μου και οι επιλογές μου αποτελούν προσωπικό μου θέμα... Θα παρακαλούσα να σεβαστείτε το γεγονός ότι δεν θέλω να μιλήσω γι' αυτή...».

Η «φλυαρία» των ανθρώπων δεν μπορεί να σιγήσει... Μπορεί όμως να γίνει σεβαστή η «σιωπή» όσων την επιλέγουν... Η αναφορά στη ζωή του Γ. Δρόσου θα γίνει επιγραμματικά... Γεννιέται το 1956 στην Καβάλα, όπου και ολοκληρώνει την πρωτοβάθμια εκπαίδευσή του. Εισάγεται στην Ιατρική Σχολή του «Αριστοτελείου» Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης το 1974 και αφού υπηρετεί την στρατιωτική του θητεία, το 1987 εντάσσεται στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ» Θεσσαλονίκης, όπου και ειδικεύεται έως και το 1991. Για την επόμενη διετία μετεκπαιδεύεται στο Καρδιοχειρουργικό Τμήμα του Νοσοκομείου «John Radcliffe» της Οξφόρδης, δίπλα στον Dr Stephen Westaby, επιδεικνύοντας ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην αντιμετώπιση της καρδιακής ανεπάρκειας, αλλά και στις συσκευές μηχανικής υποστήριξης της καρδιάς.

Κείμενο: Νάνου Χρηστιάδη

Η επιστροφή του, το 1995, θα σημάνει και την έναρξη του στη θέση του Επιμελητή Α' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ», θέση στην οποία παραμένει για μια δεκαετία, καθώς η έναρξη λειτουργίας Καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων βρίσκει τον Γ. Δρόσο, το 1998, με θέση Επίκουρου Καθηγητή Καρδιοχειρουργικής. Το 2005, με την αποχώρηση του Καθηγητή Κ. Αναγνωστόπουλου, ο Γεώργιος Δρόσος αναλαμβάνει τη Διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, ενώ ταυτόχρονα αναβαθμίζεται σε Αναπληρωτή Καθηγητή. Ένα χρόνο αργότερα δηλώνει την παραίτησή του και αναλαμβάνει την Διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου», στην οποία παραμένει μέχρι σήμερα...

Η τέχνη του να μιλάς όμορφα, προϋποθέτει γνώση της σιωπής... Γνωρίζοντας καλά τη δύναμη της σιωπής, ο Γ. Δρόσος, όταν πρόκειται να μιλήσει και να καταθέσει την άποψή του για τα όσα διαδραματίζονται στην σύγχρονη Ελληνική Καρδιοχειρουργική πραγματικότητα αποδεικνύει πόσο καλός «τεχνίτης» του λόγου είναι... «Το πρώτο και βασικό πρόβλημα της σύγχρονης Καρδιοχειρουργικής είναι ότι δεν υπάρχει καμία αξιολόγηση σχετικά με το ποιος πρέπει να γίνει Καρδιοχειρουργός και ποιος όχι. Τις δεκαετίες του '70 και του '80 και ως ένα σημείο και τη δεκαετία του '90, Καρδιοχειρουργοί γίνονταν εκείνοι που υπήρξαν άριστοι φοιτητές. Είχαν Διδακτορικά, είχαν εργασίες, ήταν πολύ καλοί γιατροί... Η Καρδιοχειρουργική είναι μια ειδικότητα υψηλών απαιτήσεων, τόσο κλινικών και εργαστηριακών, όσο και ψυχικής και σωματικής αντοχής... Δυστυχώς, στις μέρες μας, ενώ υπάρχει πληθώρα Καρδιοχειρουργών, η ποιότητα των περισσότερων από αυτούς, ως ένα σημείο, δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις αυτής της δουλειάς... Δεν μπορείς να είσαι Καρδιοχειρουργός χωρίς Διδακτορικά και να νομίζεις ότι μόνο θα χειρουργείς. Δε γίνεται... Πρέπει να είσαι πολύ καλός φοιτητής, να ξέρεις πολύ καλή Ανατομία, να έχεις καλή Φυσιολογία, πρέπει να είσαι από την αρχή καλός... Δεν μπορείς να γίνεις καλός στην πορεία... Η Καρδιοχειρουργική είναι μια ειδικότητα που απαιτεί σοβαρή θεωρητική και πρακτική γνώση, μετεκπαιδευσεις και άλλα...».

«Η Καρδιοχειρουργική είναι μια ειδικότητα που απαιτεί σοβαρή θεωρητική και πρακτική γνώση, μετεκπαιδευσεις και άλλα...».

Η πολυετής εμπειρία του σε κλινικές, τόσο Πανεπιστημιακές όσο και του Ε.Σ.Υ., καθώς και η μετεκπαιδευτική του δραστηριότητα στο εξωτερικό, καθιστά τη γνώμη του ιδιαίτερα σημαντική αναφορικά με τις ελλείψεις του συστήματος, τις ευθύνες που οδήγησαν στην κρατούσα κατάσταση, στο μέλλον της Καρδιοχειρουργικής... «Η πολιτεία δεν είναι σε θέση να θέσει κανόνες που θα έχουν σχέση με την άσκηση της συγκεκριμένης ειδικότητας. Αυτή τη στιγμή, υπάρχουν στην Ελλάδα πέντε διαφορετικά είδη Καρδιοχειρουργών... Αυτοί του Ε.Σ.Υ., οι Πανεπιστημιακοί, αυτοί του «Ωνασείου Κ. Κ.», οι Στρατιωτικοί και οι ελεύθεροι επαγγελματίες... Η ειδικότητα είναι μια, ένα το αποτέλεσμα, ένα το «προϊόν» και αυτή την στιγμή γίνεται κάτω από διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες. Πέντε διαφορετικές συνθήκες εργασίας, πέντε διαφορετικές κατευθύνσεις εργασίας σε μια χώρα των μόλις δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων... Αυτό δεν συμβαίνει πουθενά στον κόσμο, μόνο εδώ... Γι' αυτό και επιμένω στο ότι κάθε νέος Καρδιοχειρουργός πρέπει να βγαίνει στο εξωτερικό. Οι συνθήκες εκεί είναι άλλες, τα συστήματα και η νοσοτροπία καλύτερη, η καθημερινή και μόνο συμπεριφορά, σε διαμορφώνει... Όσον αφορά στο μέλλον της Καρδιοχειρουργικής, οι κοινωνικές ανάγκες είναι εκείνες που καθορίζουν τη δυναμική της... Αυτό που κάναμε το 1990 κάναμε και το 2011, έχουν βελτιωθεί όμως επιμέρους λεπτομέρειες, οι οποίες έχουν δώσει πολύ καλύτερα αποτελέσματα. Δεν έχει γίνει κάτι επαναστατικό, όπως αυτό που έγινε στη δεκαετία του '60 με την εξωσωματική κυκλοφορία και το ByPass. Αυτό που υπάρχει και θα υπάρξει είναι βελτίωση των τεχνικών, της γνώσης και της πρακτικής...».

Άρτια επιστημονικά καταρτισμένοι, με Καρδιοχειρουργική γνώση που κερδίζει τον σεβασμό των ειδικευόμενων και των συνεργατών του ώστε να τον αποκαλούν «σπουδαίο δάσκαλο» και έναν χαρακτήρα τόσο συγκροτημένο που δεν αφήνει περιθώρια για αμφισβητήσεις ή άστοχες θεωρήσεις, ο Γεώργιος Δρόσος αποτελεί μια από τις πλέον σημαίνουσες προσωπικότητες της σύγχρονης Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής... Και αυτό σίγουρα δεν το λείει ο ίδιος... Ευτυχώς που η «φλυαρία» στεριώνει την καρδιά πολλών ανθρώπων...

Με τους δασκάλους του Χρ. Παπακωνσταντίνου (δεξιά) και Γ. Μπουγιούκα (αριστερά)

Γεώργιος Μίσιας

Διευθυντής Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

Ο Γ. Μίσιας έδωσε τη συνέντευξη ως μέλος της ομάδας του «ΑΧΕΠΑ».
Το 2012 επανήλθε στο «Γ. Παπανικολάου»

Μια ανάρρωση, υποστήριζε ένας σπουδαίος Γερμανός στοχαστής, ακόμη και αν είναι μακρά και αργή, ακόμα και αν είναι αποτέλεσμα μιας ασθένειας που ταλαιπώρησε το σώμα και την ψυχή, εγκαινιάζει πολλούς νέους και απροσδόκτους δεσμούς ανάμεσα σ' εμάς και την ύπαρξη. Έτσι, παρά τα όσα συνεπάγεται, μπορεί εντούτοις να γίνει ένα απολαυστικό και γόνιμο κομμάτι της ζωής... Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο λειτουργεί η ανάρρωση και στην περίπτωση του Γεώργιου Μίσια... Αν και η ασθένεια ταλαιπώρηε σώμα και ψυχή, ταυτόχρονα εγκαινιάζει έναν απροσδόκτο δεσμό ανάμεσα στον ίδιο και στην ύπαρξή του... Έναν δεσμό που μέλλει να τον οδηγήσει σε ένα νέο μονοπάτι ζωής...

«Από μικρός, θυμάμαι τον εαυτό μου, να λέω πως μεγαλώνοντας θα γίνω Μηχανολόγος. Την τελευταία χρονιά του Λυκείου, λίγο πριν τις εισαγωγικές εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο, αρρώστησα από διακοπάθεια και καθλώθηκα στο κρεβάτι για αρκετούς μήνες... Επειδή ο χρόνος για να προετοιμαστώ για τις εξετάσεις στο Πολυτεχνείο δεν ήταν αρκετός, ένας φίλος του πατέρα μου, ο οποίος με επισκέπτονταν συχνά, μου έβαλε την ιδέα... -Γιατί δεν δίνεις για Ιατρική, που τα μαθήματα εισαγωγής είναι λιγότερα;, μου είπε. Τελικά, βρέθηκα να ακολουθώ την παραίνεσή του και τα κατάφερα...».

Το 1969, ο Γ. Μίσιας εισάγεται στην Ιατρική Σχολή του «Αριστοτελείου» Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, από την οποία αποφοιτά σε έξι χρόνια. Ακολουθούν η στρατιωτική του θητεία, το αγροτικό που τον φέρνει στην Πύλο και το δίλημμα... Η λήψη ειδικότητας... «Είχα πάντα το δίλημμα να γίνω Παθολόγος ή Χειρουργός. Έκανα τα χαρτιά μου σ' ένα νοσοκομείο για Παθολογία, είχα υποβάλλει όμως επίσης αίτηση και για Χειρουργική. Έγινα δεκτός στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ» για Χειρουργική. Βρέθηκα στη Χειρουργική καθαρά από σύμπτωση δηλαδή...». Το 1983, ο Γ. Μίσιας είναι πια ένας ειδικευμένος Γενικός Χειρουργός... Για έναν χρόνο περίπου όμως παραμένει ένας άνεργος ειδικευμένος Γενικός Χειρουργός... «Έκανα εφημερίες σε διάφορες κλινικές του ιδιωτικού τομέα για να μπορώ να βγάλω τα προς το ζην... Ήταν δύσκολος εκείνος ο χρόνος... Στην διαδικασία αναζήτησης κάποιας μόνιμης θέσης, απευθύνθηκα και σε νοσοκομεία της Γερμανίας, όπου τελικά βρήκα μια θέση. Θέση στην οποία δεν πρόλαβα να παρουσιαστώ ποτέ...».

Λίγο πριν την αναχώρησή του για την Γερμανία, ο Γ. Μίσιας ενημερώνεται για τον διορισμό του στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» της Θεσσαλονίκης... Η θέση αφορά την ειδικότητα της Πλαστικής Χειρουργικής και τον ενθουσιάζει... «Αυτό ήθελα να κάνω. Μου άρεσε πολύ. Όμως, για να καταφέρω να διοριστώ στο εν λόγω νοσοκομείο είχε μεσολαβήσει ο Παναγιώτης Σπύρου, ο οποίος διατηρούσε μια στενή φιλία με τον πατέρα μου. Βρέθηκα, λοιπόν, στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Π. Σπύρου, από φιλότιμο περισσότερο για όσα είχε κάνει για μένα, όχι από κάποια άλλη ενόρμηση... Με εκτιμούσε πολύ ο Π. Σπύρου. Πιστεύω πως εκείνος ήταν ο καλύτερος Καρδιοχειρουργός που πέρασε ποτέ από την Ελλάδα...».

Π. Σπύρου,
Γ. Μίσιας,
Β. Χαλβατζούλης,
(2012)

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ «Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ» - PORTFOLIO

Η σχέση με το Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» και την Καρδιοχειρουργική, μια σχέση που ξεκίνησε ως πανάκεια στην ανεργία του Γ. Μίσια, μετατρέπεται σε σχέση ζωής... Μένει εκεί 22 ολόκληρα χρόνια... «Ήταν πολλά χρόνια... Στο τέλος αγανάκτησα... Έζησα την άνοδο και την πτώση, τις σπουδαίες στιγμές με τον Π. Σπύρου και αργότερα την πλήρη απαξίωση της κλινικής από το κράτος... Είχαν αποχωρήσει όλοι οι παλιοί συνεργάτες και ήμουν μόνος, οπότε αποφάσισα να αναζητήσω καλύτερη τύχη... Μάλιστα, όταν έφυγα, είχε σταματήσει η Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα εκεί για κάποιο διάστημα...». Το 2004 ο Γ. Μίσιας εντάσσεται στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ», όπου και παραμένει μέχρι και σήμερα σε θέση Αναπληρωτή Διευθυντή του Ε.Σ.Υ..

Αυτή η ανάρρωση της νιότης φαντάζει πια θολή στο μυαλό του Γ. Μίσια... Το ίδιο θολή με την ασθένεια που την προκάλεσε... Έχουν περάσει χρόνια, οι δεσμοί που εγκαಿನιάστηκαν τότε έκαναν τον κύκλο τους και απομυθοποιήθηκαν... Αν και το κομμάτι της ζωής του υπήρξε κυρίως γόνιμο και απολαυστικό, η απογοήτευση που βιώνεται στο σήμερα, δημιουργεί αναρετικές σκέψεις... «Η κατάσταση στην Ελλάδα μόνο δραματική μπορεί να χαρακτηριστεί, ενώ όσοι νέοι Καρδιοχειρουργοί αναζητούν στο εξωτερικό μια καλύτερη ειδίκευση επιστρέφουν το ίδιο ανίδειο με το όταν έφυγαν. Απλώς φέρνουν ένα -πολλές φορές πλαστό- χαρτί, χωρίς ουσιαστικές γνώσεις. Σαν παλιός Καρδιοχειρουργός, μπορώ να διακρίνω ποιος ξέρει Καρδιοχειρουργική και ποιος όχι. Αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, κατά τη γνώμη μου, τα πράγματα δεν πάνε καλά. Η Καρδιοχειρουργική είναι μια ακριβή ειδικότητα... Απαιτεί κονδύλια για έρευνα, πράγμα που δεν συμβαίνει... Όποια έρευνα γίνεται χρηματοδοτείται από εταιρείες με σκοπό το κέρδος των εταιρειών βεβαίως και όχι για το γενικό καλό... Απογοήτευση... Αυτό νιώθω... Αν γύριζα το χρόνο πίσω, μάλλον θα γινόμουν Πλαστικός Χειρουργός...».

Αθ. Χέβας, Ι. Φεσατίδης, Σ. Πράπας

Σ. Πράπας και Β. Διδίλης

Σόλα Ολαλέρε, Σωτ. Πράπας, Βασ. Διδίλης

Δ. Φιλίππου, Π. Αζαριάδης, Σ. Πράπας, Γ. Μίσιας (2009)

Ι. Φεσατίδης, Χρ. Αντωνίου, Δ. Αστέρη

Στιγμιότυπο από τα χειρουργεία του «Γ. Παπανικολάου». Από αριστερά, Γ. Μίσιας, Χρ. Αντωνίου, Κ. Παπαδόπουλος και Εμ. Διαρμισιάκης

Αθανάσιος Μαδέσης

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

«Γεννήθηκα στο Βέλγιο, όπου εργάζονταν οι γονείς μου... Δεν ξέρω τι εξέλιξη θα είχε η ζωή μου, αν παραμείναμε στο εξωτερικό... Επιστρέψαμε στην Ελλάδα, στη Θεσσαλονίκη, όταν ήμουν έξι ετών... Οι δικοί μου ήθελαν να φοιτήσω σε ελληνικό σχολείο... Έτσι κι έγινε... Τελειώνοντας το εξατάξιο Γυμνάσιο, πέρασα στο ΤΕΙ Μηχανολόγων Μηχανικών...»

«Υπήρχε μια έφεση στις πρακτικές επιστήμες εκείνη την εποχή... Έμεινα στο ΤΕΙ μόλις ενάμιση χρόνο... Ήξερα πως δεν μου ταίριαζε αυτό που πήγαινα να κάνω... Έφυγα για τη Ρώμη, χωρίς δεύτερη σκέψη... Γράφτηκα στην Ιατρική Σχολή, γιατί τελικά η Ιατρική ήταν αυτό που ήθελα για τη ζωή μου...»

«Πίστευα ανέκαθεν στα «κέρια» μου... Είμαι καλύτερος εκεί, παρά στα λόγια... Μπήκα στην Ιατρική για να γίνω Χειρουργός... Οποιαδήποτε Παθολογική ειδικότητα δεν θα μου πήγαινε... Μερικές φορές, η ίαση είναι και θέμα προσέγγισης του ασθενούς...»

«Η καρδιά με συναρπάζει... Με συνεπύρε η μελέτη της από τα φοιτητικά ακόμη χρόνια, αλλά συνεχίζει να συμβαίνει το ίδιο ακόμη και σήμερα... Είναι ζωτικό όργανο... Το παραμικρό λάθος είναι καταλυτικό... Με αυτή την προοπτική ξεκίνησα Καρδιοχειρουργική... Να έρχομαι αντιμέτωπος με την πρόκληση που δημιουργεί στον γιατρό μια καρδιακή νόσος... Έκανα αυτό που ήταν πάντα όνειρό μου... Να χρησιμοποιώ τα χέρια μου για καλό σκοπό...»

«Σκέφτομαι ακόμη πόσο τυχερός ήμουν που βρέθηκα στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου», δίπλα στον Παναγιώτη Σπύρου... Είχα τότε επιμονή να ενταχθώ εκεί, που ακόμη δεν θυμάμαι πόσες αιτήσεις έκανα... Άξιζε κάθε λεπτό της αναμονής... Ήταν για μένα ευλογία...»

«Η ελληνική Καρδιοχειρουργική ανταγωνίζεται πια επάξια τις «προηγμένες» χώρες... Άλλωστε, οι περισσότεροι συνάδελφοι έχουν βγει στο εξωτερικό, έχουν μετεκπαιδευτεί σε ειδικά αντικείμενα... Το ίδιο έκανα κι εγώ... Για μια τριετία, από το 2006 έως το 2009, επισκέφτηκα κέντρα στην Ιταλία, στο Βέλγιο και τη Γαλλία, όπου μετεκπαιδεύτηκα στη Χειρουργική ανιούσης αορτής... Φυσικά και στο εξωτερικό υπάρχει καλύτερη οργάνωση... Αλλά είμαι πεπεισμένος πως υπάρχουν πολλοί ικανοί συνάδελφοι στην Ελλάδα...»

«Αυτό που με εξοργίζει είναι πως στην Ελλάδα δεν υπάρχει έλεγχος... Όποιος θέλει ειδικεύεται στην Καρδιοχειρουργική και μετά από κάποια χρόνια αποκτά δυνατότητα να χειρουργεί και ο ίδιος... Είναι ικανός άραγε; Αυτό δεν το ψάχνει κανείς... Δυστυχώς, θα έπρεπε η πολιτεία να είναι πιο συντηχικά με τον έλεγχο που ασκεί... Ειδικά σε μια τόσο ευαίσθητη ειδικότητα όπως η Καρδιοχειρουργική...»

«Σε παγκόσμιο επίπεδο, η εξέλιξη της ειδικότητάς μας είναι πια αργή... Έχουν ήδη υπάρξει σημαντικότερες πρωτοποριακές μέθοδοι, γεγονότα που καθιστά δύσκολη την έμπνευση νέων τεχνικών... Ο τομέας που περιμένω τις επόμενες εξελίξεις είναι στην αντιμετώπιση της καρδιακής ανεπάρκειας με μηχανικές συσκευές... Εκεί, αν είμαστε τυχεροί, μπορεί να δούμε και θαύματα...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή Ρώμης, Ιταλία, 1983-1989
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Γενικό Νοσοκομείο Κιλκίς
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσ. «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, 2002 - 2006
- Επιμελητής Β΄, Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσ. «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, με εξέλιξη σε Επιμελητή Α΄, 2009 - σήμερα

Θεόδωρος Καραϊσκος

623

Επιμελητής Α΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

«Όταν ήμουν ακόμη πολύ μικρός, σκεφτόμουν πιο πρακτικά και δήλωνα πως θέλω να γίνω στρατιωτικός... Μόνιμη δουλειά και ασφάλεια, έλεγα στον εαυτό μου... Μέχρι που κάποια στιγμή, κατά τη διάρκεια της φοίτησής μου στο Λύκειο, έπεσε στα χέρια μου ένα βιβλίο Φυσιολογίας... Η γραφή του, επιστημονική και κατανοητή, με εντυπωσίασε... Από εκείνη τη στιγμή, άρχισα να σκέφτομαι την Ιατρική...»

«Η απόφασή μου να παω στη Βουλγαρία για να σπουδάσω Ιατρική –από την στιγμή που δεν κατάφερα να εισαχθώ αμέσως στην Ελλάδα-, αντικατοπτρίζει το πάθος που είχα να προχωρήσω στην επιστήμη αυτή... Αν και θα έλεγα πως στο πρώτο έτος ήμουν παραπάνω ξέγνοιαστος από όσο θα έπρεπε για έναν πρωτοετή φοιτητή της Ιατρικής και μάλιστα στο εξωτερικό, από το δεύτερο έτος και έπειτα αφιερώθηκα πλήρως στις σπουδές μου...»

«Πέρασα τις εξετάσεις του «ΔΙΚΑΤΣΑ» σχεδόν αμέσως και μάλιστα με βαθμό 8... Ήταν για μένα μια νίκη, η οποία μου έδωσε ώθηση και αυτοπεποίθηση... Μπορεί να σπούδασα στο εξωτερικό, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι δεν άξιζα να δουλέψω στην Ελλάδα ως γιατρός... Αγωνίστηκα, διάβασα και αυτή ήταν η πιστοποίηση των κόπων μου... Ένιωθα αντάξιος με τους συναδέλφους που τελείωσαν εδώ...»

«Γυρίζοντας στην Ελλάδα, γνώριζα ήδη πως θα ακολουθούσα Χειρουργική ειδικότητα... Μου άρεσε και η Καρδιολογία, βέβαια... Η καρδιά ως ανθρώπινο όργανο είναι πραγματικά ένα θαύμα της φύσης... Άλλωστε, ανέκαθεν υπήρξα άνθρωπος που αρέσκονταν στο να φτιάχνει κάτι με τα χέρια του... Η επαφή μου με τη Χειρουργική ξεκίνησε αμέσως μετά την αναγνώριση του πτυχίου μου... Πήγαινα καθημερινά, άμισθος, στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο για να αρχίσω να ράβω ράμματα... Να συνηθίσουν τα χέρια μου...»

«Υπήρξα τυχερός διότι τόσο ως Αγροτικός Ιατρός, όσο και ως στρατευόμενος, αξιοποίησα το χρόνο μου, ως ειδικευόμενος στη Γενική Χειρουργική... Επιστρέφοντας στην Αθήνα, στο «ΚΑΤ», ήμουν πια έτοιμος να σταθώ σε ένα πολυάσχολο νοσοκομείο με βριαύ περιστατικά... Είχα Διευθυντή τον Λεωνίδα Παπασταματίου, έναν εξαιρετικό γιατρό και άνθρωπο... Το ίδιο σπουδαίο υπήρξαν και οι Διευθυντές μου μετέπειτα, ο Αχιλλέας Λούλλιας στο Νοσοκομείο «Σωτηρία», όπου ειδικεύτηκα στη Θωρακοχειρουργική και ο Γεώργιος Παλατιανός στο Νοσηλευτήριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», στην κλινική του οποίου ειδικεύτηκα στην Καρδιοχειρουργική...»

«Έχοντας συμμετάσχει σε διαγωνισμό του «Ωνασείου Ιδρύματος», κέρδισα υποτροφία για την Αγγλία... Πρίν ακόμη εγκριθεί, έφυγα για το Birmingham, αντικαθιστώντας κάποιο συνάδελφο... Μετά ακολούθησε η Οξφόρδη, όπου έμεινα για έξι μήνες... Αν δεν υπήρχαν σοβαρές πιθανότητες να αναλάβω θέση στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», ίσως να μην επέστρεφα... Θα προτιμούσα, βέβαια, να έχω μια θέση στην Αθήνα, καθώς οι γονείς μου ζουν εκεί... Λαμβάνοντας υπόψη την ανασφάλεια του ιδιωτικού τομέα, ιωθώ ευτυχής για τη θέση που κατέχω... Κάθε χρόνο, φροντίζω να φύγω στο εξωτερικό με εκπαιδευτική άδεια, για να ενημερώνομαι για νέες τεχνικές... Έχω βρεθεί στο Houston, στο Essence, στην Κοπεγχάγη, στη Γαλλία... Η ελληνική Καρδιοχειρουργική βρίσκεται σε πολύ καλό επίπεδο σήμερα... Βέβαια, διάφορα γεγονότα, κατά καιρούς, αμαυρώνουν την θέση της... Πρέπει εμείς οι ίδιοι να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι... Να μην βλέπουμε τον ασθενή ως αντικείμενο δόσοληψίας... Αν σταματήσει αυτό, θα είναι μια ανακούφιση... Και μια ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον...»

Βιογραφικό

Τόπος γέννησης, Αθήνα, Φεβρουάριος 1968
Ιατρική Σχολή Σόφιας, Βουλγαρία, 1986 - 1992, αναγνώριση πτυχίου ΔΙΚΑΤΣΑ, 1992
Θητεία Αγροτικού Ιατρού, Μακρυχωρί Καρδίτσας και Γ.Ν. Καρδίτσας, 1993
Στρατιωτική θητεία, Στρατιωτικό Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης, 1994 - 1996
Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο ΚΑΤ, Αθήνα, 1996 - 1998
Ειδίκευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Σωτηρία», Αθήνα, 1998 - 2000
Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσηλευτήριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», 2000 - 2002
Μετεκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσ. Birmingham και Οξφόρδης, 2002 - 2003
Επιμελητής Α΄, Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσ. «Γ. Παπανικολάου», 2003 - σήμερα

Αντώνιος Μπαντούρ

Επιμελητής Β΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

«Γεννήθηκα σε έναν τόπο ιερό... Και συνάμα τραγικό... Οι πρώτες προσλαμβάνουσες της ζωής μου περιέχουν τις ίδιες ποσότητες ανεμελιάς και αγωνίας... Ίσως η απόφασή μου να γίνω γιατρός να πηγάζει από εκεί... Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ... Ήθελα πάντως να κάνω κάτι, ώστε να είμαι σε θέση να βοηθώ τους συνανθρώπους μου... Το να έχεις τη δυνατότητα να σώξεις ζωές είναι συναρπαστικό... Αυτή την συναρπαστικότητα, αποζητούσα κι εγώ...»

Τα Ιεροσόλυμα, τόπος γέννησης του Αντώνη Μπαντούρ

Το Πανεπιστήμιο της Βηθλέεμ, στην Ιατρική Σχολή του οποίου σπούδασε ο Α. Μπαντούρ

«Εγγράφηκα αρχικά σε ένα κολλέγιο της Αγγλίας, όπου παρέμεινα για ένα χρόνο... Όμως, το οικονομικό βάρος ήταν δυσβάσταχτο για τους γονείς μου... Έτσι, αναγκάστηκα να γυρίσω πίσω, στο Πανεπιστήμιο της Βηθλέεμ... Έμεινα εκεί μόλις τρεις μήνες, αφού κατάφερα να πάρω υποτροφία και να έρθω στην Ελλάδα... Μετά από ένα χρόνο εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας, εντάχθηκα στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου «Αριστοτέλειο» Θεσσαλονίκης...»

«Τελείωσα την ειδικείωση στη Γενική Χειρουργική και αμέσως σχεδόν ξεκίνησα στην ειδικείωσή μου στην Καρδιοχειρουργική... Η Καρδιοχειρουργική Κλινική ήταν ιστορική και ένιωθα πολύ τυχερός που βρισκόμουν εκεί, δίπλα σε σπουδαίους δασκάλους, όπως ο Καθηγητής Παναγιώτης Σπανός, ο Καθηγητής Χρήστος Παπακωνσταντίνου, ο Μιχάλης Ταύμπουρας, και άλλοι... Μαζί τους έμαθα να αγαπώ την ειδικότητα, να νοιάζομαι για τον ασθενή, να στοχεύω για το καλύτερο δυνατό...»

«Από το 2005, όταν κι έλαβα τίτλο ειδικείωσης, και μέχρι το 2008, βγήκα να δουλέψω στον ιδιωτικό τομέα... Φυσικά και είχα ανάγκη επιβίωσης, αλλά ήθελα επίσης να δοκιμαστώ... Το 2008 πια, κατέλαβα επικουρική θέση στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Λάρισας, όπου και παρέμεινα για δυο χρόνια... Ήθελα να επιστρέψω στη Θεσσαλονίκη... Και το κατάφερα... Έκτοτε, παραμένω στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» και είμαι απόλυτα ικανοποιημένος...»

«Δεν θα έλεγα πως είμαι αισιόδοξος για την πορεία της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής... Ο ανταγωνισμός πια έχει ξεφύγει από τα όρια του θεμιτού... Είναι αθέμιτος και επικίνδυνος... Παράλληλα, η οικονομική κρίση επηρέασε και τον ιδιωτικό τομέα, με αποτέλεσμα η κατάσταση να επιδεινωθεί, ενώ τα δημόσια νοσοκομεία δεν έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στις διαρκώς αυξανόμενες απαιτήσεις... Δεν ξέρω ειλικρινά πως μπορεί να αναστραφεί το κλίμα...»

«Είμαι απαισιόδοξος και για το μέλλον της Ιατρικής εν γένει... Κάποτε, στα χρόνια μου, η Ιατρική ήταν λειτούργημα... Τώρα είναι απόλυτα συνυφασμένη με το χρήμα και το κέρδος... Από την άλλη, η παγκόσμια κρίση επιβάλλει περικοπές... Το χειρότερο όλων, είναι πως οι μεγαλύτερες περικοπές γίνονται σε επίπεδο έρευνας... Και ως γνωστό, χωρίς έρευνα, το μέλλον της επιστήμης ανακόπτεται... Απρόβλεπτες οι εξελίξεις... Ουδείς γνωρίζει τι θα μας φέρει το μέλλον...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Ιεροσόλυμα, 1962
- Ιατρική Σχολή, Ιδιωτικό Κολέγιο, Αγγλία, 1979 - 1980
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Αριστοτέλειο» Θεσσαλονίκης, 1981 - 1990
- Ειδικείωση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», Θεσσαλονίκη, 1996 - 1999
- Ειδικείωση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», Θεσσαλονίκη, 2000 - 2004
- Επικουρικός, Καρδιοχειρουργική Κλινική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας, Λάρισα, 2008 - 2010
- Επιμελητής Β΄, Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, 2010 - σήμερα

Αθανασία Βλάχου

625

Επιμελήτρια Β΄ Ε.Σ.Υ., Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου»

«Ήμουν ανέκαθεν περισσότερο πρακτική, παρά θεωρητική... Από το δεύτερο κιόλας έτος της Ιατρικής, ήξερα ότι θα ακολουθούσα την Καρδιοχειρουργική... Παρόλο που όλοι σχεδόν προσπαθούσαν να με αποτρέψουν, επισημαίνοντας πως πρόκειται για ανδροκρατούμενη ειδικότητα, εγώ πήρα απόφαση να προχωρήσω... Μέχρι τελευταία στιγμή όλοι μου έλεγαν –που θα πας; τι θα κάνεις;... Δεν κατάφεραν να μου αλλάξουν γνώμη...»

«Τα δυο χρόνια της αναμονής για θέση ειδικότητας στην Καρδιοχειρουργική, συνεργάστηκα με τον Εμμανουήλ Διαρμισόκη... Ήταν για εμένα μεγάλο σχολείο... Αργότερα, για ένα ακόμη χρόνο, εργάστηκα ως εφημερεύουσα γιατρός στο Νοσηλεύτριο «Κυανούς Σταυρός» της Θεσσαλονίκης... Έπρεπε να προσφέρω στην οικογένειά μου...»

«Η θέση ειδικότητας στο Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ» ήταν για μένα θέμα δώρο... Ήμουν δίπλα σε σπουδαίους ανθρώπους με μεγάλη πείρα, όπως οι Καθηγητές Παναγιώτης Σπανός και Χρήστος Παπακωνσταντίνου, ο Μιχάλης Τούμπουρας, ο ασίμνηστος Κυριάκος Ράμμος... Τελειώνοντας την ειδικότητα, είχε προκηρυχτεί θέση Επιμελήτη Β' στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου» και κατέθεσα τα χαρτιά μου... Επέλεξε να μην κάνω καμία άλλη κίνηση και να περιμένω... Τελικά, στάθηκε τυχερή... Αποσπάστηκε βέβαια στο Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», καθώς εκείνη την περίοδο η Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» υπαλειτουργούσε...»

«Η Καρδιοχειρουργική στην Ελλάδα έχει πλέον κορσεταιί... Οι θέσεις στο δημόσιο τομέα είναι ελάχιστες, ενώ και στον ιδιωτικό τα πράγματα δεν είναι καλύτερα... Δεν ξέρω που θα απορροφηθούν οι νέοι συνάδελφοι... Όσο για μένα... Δυστυχώς στην χώρα μας, ούσα γυναίκα σε τέτοια ειδικότητα, σφείλω να προσπαθώ δις –να μην πως τρις- από έναν άνδρα για να αποδείξω ότι αξίζω... Και αυτό δεν αφορά μόνο τους ασθενείς και την εμπιστοσύνη τους... Αφορά και στους ίδιους τους συναδέλφους... Αν τα έχω καταφέρει; Δεν ξέρω... Το μέλλον θα δείξει...»

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε ένα μικρό χωριό των Γρεβενών... Τον Ταξιάρχη... Ολοκληρώνοντας το Δημοτικό, μετακόμισα σε ένα διπλανό χωριό, την Κίβωτο, για να μπορέσω να παρακολουθήσω τις τάξεις του Γυμνασίου... Για το Λύκειο, βέβαια, ήμουν αναγκασμένη να πηγαίνω στα Γρεβενά, καθώς δεν υπήρχε άλλη επιλογή...»

«Αρχικά, ήθελα να γίνω Φιλολόγος... Φτάνοντας στο Λύκειο, όμως, άλλαξα γνώμη... Σπουδαίο ρόλο σε αυτή την αλλαγή πορείας είχαν οι καθηγητές μου, οι οποίοι επέμεναν ότι δεν είχα να κερδίσω τίποτα από τη Φιλολογία... Την ίδια περίοδο, παρουσιάστηκαν και κάποια προβλήματα υγείας στην οικογένεια... Ένωσα ότι αν γινόμουν γιατρός, θα μπορούσα να βοηθήσω...»

«Τα τρία πρώτα χρόνια των σπουδών μου, παρακολουθούσα μαθήματα στο «Α.Π.Θ.», αφού το «Δημοκρίτειο» Πανεπιστήμιο Θράκης δεν ήταν ακόμη έτοιμο να φιλοξενήσει φοιτητές... Στο τέταρτο έτος πια, ξεκίνησα στην Αλεξανδρούπολη... Δύσκολη η προσαρμογή... Ήμασταν μάλιστα αναγκασμένοι να κάνουμε μαθήματα σε Λυόμενα, ενώ για το κλινικό έργο επισκεπτόμασταν το Γενικό Νοσοκομείο της πόλης... Πέραν των κακών συνθηκών όμως, η εκπαίδευσή μας ήταν άριστα...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή «Δημοκρίτειο» Πανεπιστήμιο Θράκης, Αλεξανδρούπολη, 1985 - 1991
- Ειδικότητα στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, 1993 - 1996
- Ειδικότητα στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», Θεσσαλονίκη, 1999 - 2004
- Επιμελήτρια Β', Γενικό Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, 2006 - σήμερα

Το Νοσοκομείο Παιδών Αθηνών «Αγία Σοφία» στην εποχή του Ε.Σ.Υ.

Αθήνα, 1896. Στη φτωχή Ελλάδα, ο ενθουσιασμός για την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων είχε φτάσει στα όρια του εθνικού παραλήρηματος. Ακόμη και ο τελευταίος Έλληνας πολίτης εργάζονταν πυρετωδώς για την επιτυχία της διοργάνωσης, που θεωρούνταν εθνική υπόθεση. Η καρδιά της πρωτεύουσας και της χώρας αλόκληρης χτυπούσε στους πρόποδες του Λόφου Αρδηττού, όπου ένα αρχαίο στάδιο βανακίζονταν σχεδόν εξαρχής – λίγο αργότερα, το στάδιο αυτό θα μετατρέπονταν σε κεντρική σκηνή, εκεί που θα εκτυλίσσονταν οι κορυφαίες στιγμές της αναβίωσης του ολυμπιακού ιδεώδους...

Την ίδια περίοδο, μερικά χιλιόμετρα μακριά από το Καλλιμάρμαρο στάδιο, ο δημιουργικός οίστρος έβρισκε διαφορετικό πεδίο έκφρασης. Εκεί, κάπου στα βορειοανατολικά της περιοχής των Αμπελοκηπίων, στο Γουδί, θεμελιώνονταν το πρώτο Παιδιατρικό Νοσοκομείο της χώρας. Επρόκειτο για το Νοσοκομείο Παιδών «Η Αγία Σοφία»...

Χρειάστηκε σχεδόν μια πενταετία, ώστε το πετρώδες κάριο να μεταμορφωθεί σε ένα σύγχρονο για την εποχή νοσηλευτικό ίδρυμα. Από το 1901 έως και το 1930, αποτέλεσε σημείο αναφοράς στην αντιμετώπιση παιδιατρικών νοσημάτων, όταν πια ο Ελευθέριος Βενιζέλος αποφασίζοντας την επέκταση του σχεδίου της πόλης, ενέταξε στην ίδια περιοχή πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις, γήπεδα και άλλους. Έκτοτε και μέχρι σήμερα, το Νοσοκομείο Παιδών «Η Αγία Σοφία», το μεγαλύτερο Παιδιατρικό Νοσοκομείο της Ελλάδας και ένα από τα μεγαλύτερα της Ευρώπης, δεν έπαυε να υπηρετεί την αρχική ιδέα δημιουργίας του. Με δυναμικότητα 750 κλινών νοσηλείας, 110 κλίνες Μονάδας Εντατικής Θεραπείας ή Μονάδας Αυξημένης Φροντίδας Παιδών ή Νοσηγών, διαθέτει Τμήματα Παθολογικά και Χειρουργικού Τομέα, καθώς και λίαν εξειδικευμένα τμήματα, όπως Μονάδα Μεταμόσχευσης Μυελού των Οστών, Μονάδα Νευρομυϊκών Παθήσεων, τμήματα Ογκολογίας, Παιδοκαρδιολογικό με Αιμοδυναμικό Εργαστήριο και τέλος, Παιδοκαρδιοχειρουργικά Τμήματα. Στο νοσοκομείο λειτουργεί επίσης η Α' Πανεπιστημιακή Παιδιατρική κλινική, το «Χωρέμειο» Ερευνητικό Εργαστήριο, το Εργαστήριο Ιατρικής Γενετικής και η Παιδοψυχιατρική Κλινική, που επίσης ανήκουν στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το Νοσοκομείο «Αγία Σοφία» στις αρχές του 20ου αιώνα

Χρήστος Παφίτης, Αντώνης Κουρτέσης, Ιωάννης Σπίνιος, Διευθυντές της ΚΡΧ Κλινικής κατά περιόδους

Σωτήρης Πράπας, Πρόδρομος Αζαριάδης και Αντώνης Κουρτέσης, στελέχη της ΚΡΧ Κλινικής κατά περιόδους. Στο στιγμιότυπο με τον Γεώργιο Σταυρίδη (2004)

Η περιοχή του Γουδίου (άνω αριστερά), όπου χτίστηκε το Νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία», σε στιγμιότυπο του προπερασμένου αιώνα

► **Ιωάννης Στήνιος**
 Ίδρυτής της Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής
 και Διευθυντής την περίοδο 1985-2003

Εμπνευστής και ιδρυτής του Παιδοκαρδιοχειρουργικού Κέντρου του Νοσοκομείου «Η Αγία Σοφία», του πρώτου στην Ελλάδα και μοναδικού στα πλαίσια του Ε.Σ.Υ., υπήρξε ο Ιωάννης Στήνιος. Τον Ιανουάριο του 1986, κατόπιν παραίνεσης του τότε υπουργού Υγείας Γεώργιου Γεννηματά, ο Ι. Στήνιος οργάνωσε το τμήμα και την Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, με βάση την εμπειρία που απέκτησε από τη θητεία του στο Νοσοκομείο «Royal Children's Hospital» του Liverpool της Μ. Βρετανίας. Από τις προκηρυχθείσες θέσεις ιατρικού προσωπικού, καλύφθηκε μόνο μια, εκείνη του Επιμελητή Α', την οποία κατέλαβε ο Χρήστος Παφίτης, συνεργάτης του Χρήστου Λόλα στο Νοσοκομείο «Αρσάτσειο». Παράλληλα, οργανώθηκε Παιδοκαρδιολογική Κλινική, που συμπεριελάμβανε και την λειτουργία Αιμοδυναμικού Εργαστηρίου, από τον Βασίλειο Θανάουλο και τους συνεργάτες του. Διευθύντρια του Αιματολογικού Τμήματος ανέλαβε η Ασπασία Γαριωνάκη, με εκπαίδευση στην Αμερική και Τεχνικές Εξωσωματικής Κυκλοφορίας η Χρυσάνθη Μπεζεβέγκη, η οποία αποσπάστηκε από το Νοσοκομείο «Σωτηρία». Η εν λόγω ομάδα, αποτελούμενη από ένα δίδυμο αφιερωμένων Καρδιοχειρουργών και υποστηριζόμενη από τους προαναφερόμενους συνεργάτες και νοσηλευτικό προσωπικό που εκπαιδεύτηκε επί μήνες από τους Ι. Στήνιο και Χ. Παφίτη, κάλυψε όλο το φάσμα των συγγενών καρδιοπαθειών σε ηλικίες, που κυμαίνονταν από πρόωρα νεογνά με βάρος σώματος κάτω του 1kg, έως και παιδιά ηλικίας 14 ετών. Ταυτόχρονα, κάλυπτε και τις απαιτούμενες Παιδοθωρακοχειρουργικές επεμβάσεις, αγγίζοντας στο σύνολο της δραστηριότητας τις 150 έως 200 επεμβάσεις καρδιάς και θώρακος, ανά έτος. Η αφοσίωση και η αυταπάρνηση όλου του προσωπικού ήταν παροιμιώδης, ενώ σύμφωνα με προσωπικές μαρτυρίες, δεν ήταν λίγες οι φορές που ο ίδιος ο Διευθυντής του τμήματος κάλυπτε με ολονύκτια παρουσία του τις ανάγκες της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας. Να σημειωθεί ακόμη ότι στο Νοσοκομείο Παιδών εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα η τηλεϊατρική μέσω του δικτύου του Ο.Τ.Ε για την ζωντανή μετάδοση χειρουργικής πράξης στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Η συγκεκριμένη πρωτοβουλία προέκυψε μέσω της στενής φιλίας και συνεργασίας του Ι. Στήνιου και του Διευθυντή του Παιδοκαρδιοχειρουργικού Τμήματος του «Children's Hospital» του Πανεπιστημίου του Σικάγο, του Κ. Μαυρουδά, συνεργασία που επισκεπτόνταν ευρύτερα μεταξύ των δύο αδελφοποιημένων ιατρικών. Παράλληλα, επιστημονικές συνεργασίες του Παιδοκαρδιοχειρουργικού Τμήματος υπό τον Ι. Στήνιο και του Παιδοκαρδιολογικού υπό τον Β. Θανάουλο, προέκυψαν και με τα αντίστοιχα τμήματα του «Royal Brompton Hospital» του Λονδίνου μετά από έγκριση των διοικητικών συμβουλίων των δύο νοσοκομείων.

«Ελληνικό Πρόγραμμα Καρδιάς»

Συγκροτήθηκε το 1996 από τους Ιωάννη Στήνιο και Κώστα Μαυρουδί, υπό την ευγενική υποστήριξη της Φιλάνθρωπης Αμερικανικής Χριστιανικής Εταιρείας «Philanthos Society» και προέβλεπε την επιστημονική συνεργασία του Νοσοκομείου Παιδών «Αγία Σοφία» και του «Children's Memorial Hospital» του Chicago για την αντιμετώπιση ελληνόπουλων με εξαιρετικά πολύπλοκες συγγενείς καρδιοπάθειες

◀ **Δημοσίευμα** **εποχής** που αποτυπώνει την λειτουργία της ΚΡΧ Κλινικής, υπό τον Ι. Στήνιο, στο πνεύμα της δωρεάν παροχής υπηρεσιών υγείας στα πλαίσια του Ε.Σ.Υ.

◀ **Δημοσίευμα** **εποχής** που αποτυπώνει την λειτουργία της ΚΡΧ Κλινικής, υπό τον Ι. Στήνιο, στο πνεύμα της δωρεάν παροχής υπηρεσιών υγείας στα πλαίσια του Ε.Σ.Υ.

► **Ρεπορτάζ** του 1988 σχετικά με την προσφορά της ΚΡΧ Κλινικής του «Αγία Σοφία»

Μιχάλης Μπωνώρης
Διευθυντής Β΄ ΠΚΡΧ
την περίοδο 1991-1997

Πρόδρομος Αζαριάδης
Διευθυντής Β΄ ΠΚΡΧ
την περίοδο 2001-2007

Χρήστος Παφίτης
Διευθυντής Α΄ ΠΚΡΧ
την περίοδο 2007 - 2008

Το 1990, μετά την απόφαση του Υπουργού Υγείας Γ. Σούρλα για δημιουργία δεύτερης Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, προκρίθηκαν μια θέση Διευθυντή, μια θέση Επιμελητή Α' και δύο θέσεις Επιμελητών Β'. Την Διευθυντική θέση κατάλαβε ο Μιχάλης Μπωνώρης, ενώ από τις λοιπές καλύφθηκε μόνο μια, εκείνη του Επιμελητή Β' από τον Σωτήριο Πράπα, που την περίοδο εκείνη έκανε τη μετακατασκευή του στο Νοσοκομείο «Royal Brompton» του Λονδίνου. Η αποδοχή του αιτήματός του τελευταίου για επιπλέον εξήμηνη παραμονή στο προαναφερόμενο νοσοκομείο με εκπαιδευτική άδεια, οδήγησε σε μια σχετικά καθυστέρηση της έναρξης του προγράμματος της κλινικής, γεγονός που πραγματοποιήθηκε τον Μάιο του 1991. Στο διάστημα που προηγήθηκε, ο Μ. Μπωνώρης πραγματοποίησε μικρό αριθμό χειρουργειών, με συνεργάτες ειδικευμένους Ιατρούς του Νοσοκομείου «Ιπποκράτειο». Βέβαια, και στη συνέχεια, η παραγωγικότητα του Β' Παιδοκαρδιοχειρουργικού Τμήματος ήταν μικρή, καθόσον η χειρουργική αίθουσα ήταν διαθέσιμη μόλις μια ημέρα την εβδομάδα. Τον Αύγουστο του 1993, η αποχώρηση του Σ. Πράπα για το «Ονάνσειο Κ.Κ.» και η μετατροπή της σύμβασης του Μ. Μπωνώρη σε μερικής απασχόλησης, οδήγησε σε σχεδόν πλήρη υπολειμότητα της κλινικής έως και το 1995, όταν με τον διορισμό νέων Επιμελητών Β', των Μιχάλη Αργυρίου και Σταύρου Συμινελάκη, δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την εύρυθμη λειτουργία της. Δυστυχώς, και αυτή η προσπάθεια δεν ευδύωσε, καθώς ο Μ. Αργυρίου αποχώρησε ένα χρόνο αργότερα για το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», ενώ Σ. Συμινελάκης το 1998, για το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων.

Γεγονός είναι ότι, η αδυναμία κάλυψης των προκηρυσσόμενων θέσεων δεν ήταν ο μοναδικός λόγος που η Β' Παιδοκαρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Η Αγία Σοφία» δεν κατάφερε να αποδώσει τα προσδοκώμενα. Η συνύπαρξη των δύο κλινικών στον ίδιο χώρο δεν απέφερε την αναμενόμενη ευγενή άμιλλα, με αποτέλεσμα, εκ των υστέρων, να αποδειχθεί πως η απόφαση του Γ. Σούρλα για δημιουργία δεύτερης κλινικής, ήταν ατυχής. Η οριστική ένταξη του Μ. Μπωνώρη στον Ιδιωτικό τομέα και η αποχώρησή του το 1997, οδήγησε και την ανένταξη των δύο τμημάτων σε ένα, υπό τον Ι. Στάνιο, Επιμελητές Α' την περίοδο αυτή, υπήρξαν ο Χ. Παφίτης και ο Γεώργιος Κοσμάπουλος, ο οποίος διορίστηκε περί τα μέσα της 10ετίας του 1990 και παρέμεινε στον χώρο για μια περίπου 5ετία, ενώ Επιμελητές Β' οι Αντώνιος Κουρτέσης, που διορίστηκε το 1997 και ο Γεώργιος Καλαβρουζιώτης, από το τέλος του 1999. Ένα χρόνο αργότερα, ο Χ. Παφίτης αναχώρησε για ετήσια εκπαίδευση στο Νοσοκομείο «Royal Brompton» του Λονδίνου.

Ο Γεώργιος Καλαβρουζιώτης,
Διευθυντεύων της Α΄ ΠΚΡΧ
στο διάστημα 2008-2010,
κατά τη διάρκεια της συνέντευξης
στη Σίσσυ Θεοδοροπούλου

Ο Διευθυντής και τα κατά περιόδους μέλη
της Β΄ ΠΚΡΧ του «Αγία Σοφία»

Μιχάλης Μπωνώρης

Μιχάλης Αργυρίου

Σταύρος Συμινελάκης και Σωτήριος Πράπας

Χρυσάνθη
Μπεζεβέγκη.
Τεχνικός εξωσωματικής
κυκλοφορίας
και επί σειρά ετών
Πρόεδρος του
Σωματίου Ελλήνων
Εξωσωματιστών

◀ Το Νοσοκομείο στην σημερινή του μορφή

▶ Αντώνιος Κουρτέζας
Διευθυντής Β΄ ΠΚΡΧ
την περίοδο 2009 - σήμερα

Η επόμενη προσπάθεια επανασύστασης της Β' Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής έλαβε χώρα το 2001, με τον Πρόδρομο Αζαριζή να αναλαμβάνει την Διεύθυνση της, μετακινούμενος από το «Ονιάσιο Κ. Κ.». Μαζί του συνεργάστηκε, κατά προτροπή της Διοίκησης του Νοσοκομείου, ως Επιμελητής Α' ο Χ. Παφίτης, ο οποίος επιστρέφοντας από το Λονδίνο δίκαια την πολύχρονη συνεργασία του με τον Ι. Στάνιο, καθώς και ο Α. Κουρτέζας, που σύντομα προήχθη σε Επιμελητή Α'. Επίσης, ο Επιμελητής Β' Γ. Καλαβρουζιώτης, μετακινήθηκε και' επιθυμία του Διευθυντού της Α' Κλινικής Ι. Στάνιο στη Β' Παιδοκαρδιοχειρουργική Κλινική. Υποβοηθητικό ρόλο προς τον Ι. Στάνιο κατά την περίοδο 2001-2003 ανέλαβε ο Αντώνης Καλλικούρης, ειδικευόμενος τότε στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», κατόπιν προτροπής του Διευθυντού του Χ. Λόλα. Το 2003, η πολύχρονη και αδιαμφισβήτητα πολύτιμη παρουσία του Ι. Στάνιο στο Νοσοκομείο Παιδών «Η Αγία Σοφία», ολοκληρώθηκε με την αποχώρησή του λόγω συνταξοδότησης. Οι δυο κλινικές οδηγήθηκαν εκ νέου σε κοινή λειτουργία υπό τον Π. Αζαριζή, με Επιμελητές Α' τους Χ. Παφίτη και Α. Κουρτέζα και τον Γ. Καλαβρουζιώτη σε θέση Επιμελητή Β'. Ο Γ. Κοσμόπουλος είχε στο μεταξύ αποχωρήσει.

◀ Ο Ιωάννης Στάνιος με το νοσηλευτικό προσωπικό της ΜΕΘ

Επί του πειστηρίου:
Η ΠΚΡΧ του «Αγία Σοφία» επαναλειτουργήσει στο τέλος του 2013

◀ Χαρούμενο στιγμιότυπο από εορταστική εκδήλωση των νοσηλευτών της ΜΕΘ του Νοσοκομείου Παιδών «Αγία Σοφία»

Η επάνοδος του Π. Αζαριζή στο «Ονιάσιο Κ. Κ.», το 2007, για την ανάλυση της Διεύθυνσης της Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, μετά την αποχώρησή του Γεώργιου Σαρή, προκάλεσε την επανασύσταση των δύο τμημάτων. Ο Χρ. Παφίτης κατέλαβε θέση Διευθυντή της Α' Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής με συνεργάτη του τον Επιμελητή Β', Γ. Καλαβρουζιώτη, ενώ ο Α. Κουρτέζας, Διευθυντεύων της Β' Κλινικής, με συνεργάτη τον Επιμελητή Β' Ηλία Κουερλίη που απεχώρησε το 2010. Τον αντικατέστησε ο επικ. Επιμελητής Νικόλαος Αντωνόπουλος, που επίσης απεχώρησε ένα χρόνο αργότερα. Το 2008 ο Χρ. Παφίτης συνταξοδοτήθηκε, με αποτέλεσμα Διευθυντεύων της Α' Κλινικής να οριστεί ο Γ. Καλαβρουζιώτης, ο οποίος στο μεταξύ είχε αναβαθμιστεί σε Επιμελητή Α', υποβοηθούμενος από τον επικουρικό Επιμελητή Κωνσταντίνο Ρεβελιώτη. Παράλληλα, ο Α. Κουρτέζας κατέλαβε Διευθυντική θέση στην Β' Κλινική, στην οποία εντάχθηκε ο Α. Καλλικούρης, ως Επιμελητής Α'. Να σημειωθεί ότι μέλος της ομάδας του Χρ. Παφίτη διετέλεσε από το 2008 και για ένα έτος ο Επιμελητής Β' Μάριος Τάνας που στη συνέχεια μετακινήθηκε στο Νοσοκομείο Λευκωσίας.

▶ Η. Κουερλίης

▶ Ν. Αντωνόπουλος

Στα τέλη του 2011, οι Παιδοκαρδιοχειρουργικές Κλινικές του Νοσοκομείου Παιδών «Η Αγία Σοφία» βρέθηκαν στο επίκεντρο της δημοσιότητας, αναδεικνύοντας προβλήματα και συμπεριφορές που για χρόνια υπέβρασαν. Κατόπιν προακτινικής απόφασης του Υπουργού Υγείας, Ανδρέα Λοβέρδου, η λειτουργία έκασαν των κλινικών διεκόπη επί αρίστην, με αμφίβολη στον ορίζοντα κάποια ένδειξη επαναλειτουργίας τους.

Πέραν των προαναφερθέντων Καρδιοχειρουργών, παρουσίες στο Νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία» ήταν οι Σπύρος Αποστολάκης, για 6 μήνες το 1994, Απόστολος Τσολάκης, Βασίλειος Βασιλειάδης και Γεώργιος Σταυρούπουλος, ως ειδικευόμενοι στο τέλος της δεκαετίας του '80. Κατά τα έτη λειτουργίας των δυο Παιδοκαρδιοχειρουργικών Κλινικών του Νοσοκομείου Παιδών «Η Αγία Σοφία», σημαντική ήταν η υποστήριξη που προσέφεραν με την συνεργασία τους οι Αναισθησιολόγοι Α. Γαβριωτάκη, Διευθύντρια της ανδρικής κλινικής, Ε. Λατούφη, Ι. Καδός, Δ. Ζαχαράπουλος, Σ. Γεωργίου, Α. Θεοδωρίδης, Ε. Δραγάγια, Π. Σταυρούπουλος, Ε. Μανώλη, Σ. Καϊλής και Μαρία Χριστοδούλου. Τεχνικοί εξοσσωματικής κυκλοφορίας, πέραν της Χρ. Μπεζεβίγια, ήταν οι Ηλίας Λάζαρος και Κώστας Μπαλαρίδης. Προϊστάμενος στην Μ.Ε.Θ και νοσηλευτήριες διετέλεσαν οι Χρ. Τσώλη, Ιω. Βουτουφριανάκη, Ε. Αποστολοπούλου, Αν. Πάζιο, Αλ. Φλώρου και πολλές άλλες. Τέλος, υψηλού επιπέδου και πέραν των συμβατικών υποχρεώσεων ήταν και η παρουσία του λοιπού νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού.

▶ Γεώργιος Καλαβρουζιώτης (δεξιά), Αντώνης Καλλικούρης (αριστερά)

2001-2013

630 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001-2013

ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Αντώνιος

- Διευθυντής Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής Νοσοκομείο Παιδων «Αγία Σοφία»

Κουρτέσης

«... Χρειάζονται πολλά, τον κόσμο για ν' αλλάξεις; Οργή κι επιμονή. Γνώση κι αγανάκτηση. Γρήγορη απόφαση, στόχαση βαθιά. Ψυχρή υπομονή, κι ατέλειωτη καρτερία. Κατανόηση της λεπτομέρειας και κατανόηση του συνόλου. Μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει πώς την πραγματικότητα ν' αλλάξουμε...».

Πολύ πριν αναγνωρίσει την ποιητική «Απόφαση» του Μπέρτολτ Μπρεχτ, ο Αντώνιος Κουρτέσης γνωρίζει την αλήθεια της... Η ζωή φροντίζει γι' αυτό... «Γεννήθηκα το 1959, στον Πειραιά, από μια οικογένεια μεσαίας προς χαμηλής τάξης... Ήθελα να γίνω γιατρός από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου... Δεν τολμούσα βέβαια να αναφέρω κάτι στους γονείς μου, γιατί εκείνη την εποχή, τέτοιου είδους σπουδές, σήμαιναν κόστος... Τα Πανεπιστήμια δεν κάλυπταν ούτε τα βιβλία, υπήρχαν μεγάλα έξοδα μετακίνησης, εξοπλισμού, οργάνων που ήταν απαραίτητα για τα εργαστήρια... Όσο κι αν όλα αυτά ακούγονται δεδομένα στις μέρες μας, τότε δεν ήταν...».

Ψυχρή υπομονή κι ατέλειωτη καρτερία... Με αυτά τα εφόδια προχωρά και με μια πεποίθηση... Πως αυτός που αγωνίζεται μπορεί να χάσει... Όμως αυτός που δεν αγωνίζεται έχει ήδη χάσει... Ο Α. Κουρτέσης είναι αγωνιστής... «Είχα καταφέρει να πείσω τους δικούς μου για την εισοδό μου στην Ιατρική... Θα έδινα εξετάσεις στην Στρατιωτική Ιατρική τους είχα πει, για να ελαχιστοποιήσω τα έξοδα... Και είχαν δεχτεί... Λίγο πριν τις εξετάσεις, ο πατέρας μου παθαίνει έμφραγμα, γεγονός που μειώνει σημαντικά την όποια οικονομική δυνατότητα προϋπάρχει... Παρόλα αυτά, προχώρησα στην απόφαση μου, αναγνωρίζοντας ότι ο δρόμος θα είναι δύσκολος...». Ο δρόμος αποδεικνύεται πιο δύσκολος από όσο νομίζει ο ίδιος... Ενώ περνά ως πέμπτος επιλακών στην Στρατιωτική Ιατρική Σχολή, δεν γίνεται αποδεκτός, για «πολιτικούς λόγους»... «Τότε δεν ήθελα να το πιστέψω... Και ο πατέρας μου δεν μου είπε τίποτα... Μου το επιβεβαίωσε πολλά χρόνια αργότερα...».

Κείμενο: Νάνου Χρησιτίδη

Οργή κι επιμονή... Γνώση κι αγανάκτηση... Τα συστατικά της αλλαγής... Αρχικά διατάζει... Μα ο διαταγμός είναι μέρος της ζωής, αρκεί αμέσως μετά να συνεχίσσεις παρακάτω... Και ο Α. Κουρτέσης συνεχίζει... Δίνει εξετάσεις και εισάγεται στην Σχολή Δημόσιας Διοίκησης των Τ.Ε.Ι. Αθηνών, από την οποία αποφοιτά πρώτος... Η πρωτιά αυτή του δίνει την δυνατότητα να εγγραφεί το 1979 στην Ιατρική Σχολή Αθηνών... «Κατά τη διάρκεια των σπουδών μου, έκανα διάφορες δουλειές για να τα βγάλω πέρα... Από ιδιαίτερα μαθήματα σε μαθητές του Γυμνασίου, ωρομίσθιος στο τμήμα Δημόσιας Υγείας στο Αιγάλεω, αλλά επίσης, δούλευα και σε ταβέρνες, σε οικοδομές... Έκανα διάφορες δουλειές του «ποδαριού», που μου εξασφάλιζαν τα προς το ζην... Δεν άφησα τίποτα στην τύχη... Άλλωστε από τα πρώτα φοιτητικά χρόνια, γνώρισα και την σύζυγο του, με την οποία παντρευτήκαμε σχεδόν αμέσως... Έπρεπε να στηρίξω εκείνη, όπως εκείνη με στηρίξε σε κάθε μου βήμα... Τα καταφέραμε μια χαρά, δε χρειάστηκε να κτυπήσουμε την πόρτα κανενός...».

Τον Ιούνιο του 1985 και χωρίς να χάσει ούτε μια μέρα, αποφοιτά... Την επόμενη κιόλας στιγμή και για μια διετία βρίσκεται στην Χειρουργική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Αεροπορίας, όπου πραγματοποιεί την στρατιωτική του θητεία, ενώ το 1989 εντάσσεται στην αντίστοιχη κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Πειραιά «Τζάνειο», δίπλα στους Κ. Κυριακού και Α. Ρήγα. Με την ολοκλήρωση της ειδικότητάς του στην Γενική Χειρουργική, το 1991, έρχεται και η απόφαση...

Γρήγορη απόφαση, μα από στόχαση βαθιά... «Ακολούθησα την Χειρουργική, θεωρώντας ότι είναι εκείνη που επιλύει οριστικά ή στο μέτρο του δυνατού, τα προβλήματα, που οι άλλες «συντηρητικές» ειδικότητες δεν μπορούν... Με την ίδια λογική επέλεξα και την Καρδιοχειρουργική... Η καρδιά είναι το κέντρο του σώματός μας... Η κεντρική παράμετρος της ζωής, από την αποτελεσματική λειτουργία της οποίας, εξαρτώνται όλα τα όργανα...». Ψυχρή υπομονή κι ατέλειωτη καρτερία, επιστρατεύονται και πάλι... Η θέση που βρίσκεται στην Θεωρακοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Μεταξά» θα μπορούσε να λύσει κάποια από τα προβλήματα της καθημερινής επιβίωσης, όμως εκείνος δεν συμβιβάζεται... Προτιμάει τον δύσκολο δρόμο, τον δρόμο της αναμονής για την ειδικότητα της Καρδιοχειρουργικής... Από το 1989 και για τα επόμενα δυο χρόνια εργάζεται στο Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», σαν εσωτερικός βοηθός Χειρουργός... «Δούλευα σαν «σκλάβος»... Απίστευτα ωράρια...». Το 1991 διορίζεται πια ως ειδικευόμενος στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ηπποκράτειο»... «Πέρασα δύσκολα μέχρι να φτάσω εκεί, αλλά άξιζε τον κόπο... Το να βρεθεί κανείς και να διδαχθεί από τεράστια «αναστήματα», όπως αυτά του Ε. Χλαπουτάκη, του Ι. Παπαϊωάννου και του αείμνηστου Α. Βομβογιάννη άξιζε κάθε δευτερόλεπτο αναμονής...».

Το 1995, ο Α. Κουρτέσης είναι πια ειδικευμένος Καρδιοχειρουργός... Για περισσότερο από ένα χρόνο ακόμη και κατόπιν παραίνεσης του Ε. Χλαπουτάκη, παραμένει στο Νοσοκομείο «Ηπποκράτειο», εκτελώντας εκεί το Αγροτικό του, καθώς η κλινική έχει έλλειψη από Επιμελητές... Όταν ο κύκλος αυτός κλείνει, οδεύει προς το Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία», όπου για ένα τρίμηνο συνεργάζεται στην ομάδα του Δ. Μπουλαφέντη... Τον Μάρτιο του 1997, αποδέχεται πια τον διορισμό του ως Επιμελητής Β' στην Παιδοκαρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων «Αγ. Σοφία», όπου ασχολείται πια με την Καρδιοχειρουργική παιδιών...

Κατανόηση της λεπτομέρειας και κατανόηση του συνόλου... Είναι η ώρα μιας νέας αλλαγής... «Η Παιδοκαρδιοχειρουργική δεν έχει ποτέ τραβήξει το ενδιαφέρον μου στο παρελθόν... Η ανάληψη της σχετικής θέσης ήρθε ως αποτέλεσμα δύο παραγόντων... Πρώτον, της διαφοροποίησής μου από τα όσα συνέβαιναν και συμβαίνουν στο χώρο της Καρδιοχειρουργικής ενηλίκων... Τα πάσης φύσεως «αλιβερσία»... Δεύτερον, το ιδιαίτερο δέσιμο που απέκτησα στην διάρκεια των χρόνων με τα παιδιά, μέσα από την σχέση με τις κόρες μου...». Το 2002, με την υποστήριξη του Νοσοκομείου «Αγ. Σοφία», ο Α. Κουρτέσης μετεκπαιδεύεται για έναν χρόνο στο Νοσοκομείο «Royal Brompton» του Λονδίνου, δίπλα στον Παιδοκαρδιοχειρουργό Dr Daryl Shore... Η επιστροφή του σημαίνει και την αναβάθμισή του σε Επιμελητή Α', ενώ από το 2008 κατέχει πια τη θέση του Συντονιστή Διευθυντή του Παιδοκαρδιοχειρουργικού Τμήματος...

Χρειάζονται πολλά, τον κόσμο για ν' αλλάξεις... Επιμονή, γνώση, αγανάκτηση, στόχαση και καρτερία... Μα πάνω απ' όλα απόφαση... Διότι ναι, μονάχα η πραγματικότητα μπορεί να μας μάθει πώς την πραγματικότητα ν' αλλάξουμε... «Δεν είμαι καλός στις Δημόσιες Σχέσεις, υποστηρίζω τις απόψεις μου μέχρι τέλους... Δε μ' αρέσει να συμβιβάζομαι... Σε κάτι που πιστεύω, το παλεύω μέχρι τέλους... Θέλω να έχω ξεκάθαρες σχέσεις με τους συναδέλφους, προσπαθώ να μιλάω μια γλώσσα... Υψηλότερο με πολύ συνέπεια το σύστημα σζιών μου... Άλλωστε, το πιο σημαντικό, από όλα όσα κάνει κανείς στη ζωή του, δεν είναι άλλο από αυτό που μένει στα παιδιά του... Αυτή είναι η παρακαταθήκη μου... Τίποτα άλλο δε μετρά...».

Ο Αντ. Κουρτέσης με τους Χρ. Παπακωνσταντίνου και Ιω. Στήνιο

Γεώργιος Καλαβρουζιώτης

Επιμελητής Α΄ Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία»

«Γεννήθηκα στην Κέρκυρα, αλλά πέρασα τα παιδικά μου χρόνια στο Αγρίνιο, όπου και ολοκλήρωσα την Πρωτοβάθμια εκπαίδευσή μου... Μαθητής του Δημοτικού ήμουν ακόμη, όταν δήλωσα στους -έκπληκτους- γονείς μου ότι θα γινόμουν Γιατρός, καθώς στην οικογένεια δεν υπήρχε κάποιος συγγενής που θα μπορούσε να λειτουργήσει ως πρότυπο... Για την απόφαση αυτή, βέβαια, είχε προηγηθεί μια συζήτηση που είχα με κάποιο μεγαλύτερό μου, ο οποίος με επηρέασε χωρίς καν ο ίδιος να το γνωρίζει... Έπαιξε τότε, επίσης, στην τηλεόραση ένα σήριαλ με πρωταγωνιστές Γιατρούς σε ένα Γενικό Νοσοκομείο, οπότε δεν χρειαζόμουν κάτι άλλο... Άρχισα να ονειρεύομαι τον εαυτό μου ως Γιατρό...»

«Εισήχθη στην Ιατρική Σχολή της Αθήνας, ενόσω ήμουν ακόμη 17 ετών... Από τον πρώτο κιόλας χρόνο ως φοιτητής, έδειξα μια σαφή προτίμηση για τη Χειρουργική, πιστεύοντας ότι τα χέρια μου ήταν ικανά για κάτι τέτοιο... Λίγο πριν το δεύτερο έτος, ένας καλός φίλος κάθηκε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα, γεγονός που με συγκλόνισε και παράλληλα ενίσχυσε αυτή την προτίμηση... Άρχισα να σκέφτομαι, τότε, σοβαρά τη Νευροχειρουργική... Η Καρδιοχειρουργική προέκυψε τελείως συμπτωματικά... Ενώ ξεκίνησα στο Νοσοκομείο «ΚΑΤ» την ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, ώστε να μπορώ να παρακολουθώ και Νευροχειρουργικά περιστατικά -πήγαινα μάλιστα παράλληλα και στο Νοσηλευτήριο «Υγεία» για να βλέπω χειρουργεία-, τοποθετήθηκε στη Θωρακοχειρουργική Κλινική... Χωρίς και ο ίδιος να καταλάβω το γιατί, η Χειρουργική του θώρακα και της καρδιάς με συνεπήρε...»

«Μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής θητείας και της Υπηρεσίας Υπαίθρου -όπου βρέθηκα στην Αστυπάλαια-, και εν αναμονή μιας θέσης ειδίκευσης στην Καρδιοχειρουργική, έδωσα εξετάσεις για να φύγω στη Νότια Αφρική... Την περίοδο εκείνη, όμως, ξέσπασαν ξαφνικά βίαιες εξεγέρσεις, με αποτέλεσμα την κατάρρευση του καθεστώτος και όλων των συστημάτων κρατικής λειτουργίας... Έτσι, το 1994, βρέθηκα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», δίπλα στους Ν. Ξερακο, Ίω. Μπελένη, Χρ. Λόλα και Δ. Κάκαβο... Σπουδαία εμπειρία, σπουδαία εκπαίδευση, σπουδαίοι δάσκαλοι... Θεωρώ πως εκείνοι με ενέπνευσαν, ώστε να αποζητήσω περαιτέρω μετεκπαίδευση στο εξωτερικό... Μετέβηκα στο Βερολίνο για κάποιους μήνες εξειδίκευσης και με την επιστροφή μου, άρχισα να εργάζομαι στον ιδιωτικό τομέα, ως συνεργάτης του Καθ. Παναγιώτη Ασημακόπουλου... Σε λιγότερο από ένα χρόνο, διορίστηκα στο Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία», σε θέση Επιμελητή Β΄, όπου και παραμένω μέχρι σήμερα, έχοντας εξελιχθεί σε Επιμελητή Α΄... Η τοποθέτησή μου αυτή αποτέλεσε αφορμή ώστε να μετεκπαιδευτώ αργότερα στον τομέα των Συγγενών Καρδιοπαθειών, στο Νοσοκομείο «Alder Hay Children's Hospital» του Λίβερπουλ για ενάμιση περίπου χρόνο...»

«Η Παιδοκαρδιοχειρουργική δραστηριότητα στην Ελλάδα είναι, ως γνωστόν, περιορισμένη -μόλις ένα στα εκατό παιδιά που γεννιέται, έχει μια ανατομική αναμαλία... Θεωρώ πως η ύπαρξη τριών Παιδοκαρδιοχειρουργικών Κλινικών είναι υπεραρκετή για την κάλυψη των πληθυσμιακών αναγκών της χώρας -οι ασθενείς έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν ανάμεσα στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα... Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό από όλους και δη από την Πολιτεία, είναι πως η Παιδοκαρδιοχειρουργική, σε αντίθεση με την Καρδιοχειρουργική ενηλίκων, κοστίζει αρκετά, γι' αυτό και η άσκηση της θα ήταν ασυτό και πρόπον να λαμβάνει χώρα κυρίως στο δημόσιο τομέα... Το επιστημονικό υπόβαθρο των Ελλήνων Παιδοκαρδιοχειρουργών του Νοσοκομείου Παίδων «Αγία Σοφία» είναι υψηλότατο... Αυτό που δημιουργεί πρόβλημα στην καθημερινότητά μας είναι η έλλειψη ουσιαστικής υποστήριξης από το κράτος...»

«Αν άλλαζα κάτι από την πορεία μου μέχρι τώρα, αυτό θα ήταν η ειδίκευσή μου... Τότε που θέλησα να φύγω για τη Νότια Αφρική δεν κατέστη δυνατό... Μετανιώω που δεν διερεύνησα άλλα ενδεχόμενα... Θα είχα αποκτήσει άλλες βάσεις και το σημαντικότερο, άλλη νοστροπία... Ο γέγονε, γέγονε... Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω... Αυτό που δεν σταματά ποτέ είναι η προσπάθεια... Προσπάθεια για το καλό των ασθενών και της προσωπικής μου εξέλιξης...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Κέρκυρα, 1964
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα, 1981 - 1987
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσ. «ΚΑΤ», Αθήνα, 1987 - 1991
- Στρατιωτική θητεία, Λήμνος, 1991 - 1992
- Υπηρεσία Υπαίθρου, Αστυπάλαια, 1992 - 1993
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσ. «Ευαγγελισμός», 1994 - 1997
- Μετεκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Βερολίνο, Γερμανία, 1998
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός ιδιωτικών Νοσηλευτηρίων, Αθήνα, 1999
- Επιμελητής Α΄, Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία», Αθήνα, 1999 - σήμερα
- Μετεκπαίδευση στην Παιδοκαρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Alder Hay Children's Hospital», Λίβερπουλ, Αγγλία, 2003 - 2004

Αντώνιος Καλικούρδης

Επιμελητής Α΄ Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία»

«Ξεκίνησα την πορεία μου με τη σκέψη ότι, η Ιατρική είναι λειτουργήμα... Είναι η επιστήμη που συνδέεται άμεσα με τον άνθρωπο... Με την αφιλοκερή προσφορά... Υπήρξα αριστούχος μαθητής και η Ιατρική έγινε για μένα στόχος ζωής από τα πρώτα μαθησιακά μου χρόνια...»

«Ήμουν τυχερός, καθώς λόγω ελλείψεων στο νεοσύστατο, τότε, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Πατρών, βρέθηκα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», για την ειδίκευσή μου στη Γενική Χειρουργική... Είχα την χαρά να γνωρίσω τον χαρισματικό Ε. Χατζηγιαννάκη, Διευθυντή της Μονάδας Μεταμοσχεύσεων Οργάνων, αλλά και να βρεθώ στην πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς που πραγματοποιήσε ο Χ. Λόλας... Οι δυο αυτοί άνθρωποι καθόρισαν την μετέπειτα πορεία μου... Ο πρώτος μάλιστα με προόριζε να εκπαιδευτώ στην Αμερική, στο Pittsburg, στις μεταμοσχεύσεις ήπατος...»

«Η διαφορά ανάμεσα σε ένα Παθολόγο κι ένα Χειρουργό είναι ότι ο δεύτερος βλέπει... Έχει το πρόβλημα μπροστά του, αντιμετωπίζει την πάθηση πρωτογενώς και η λύση που καλείται να δώσει συνδέεται και με την άμεση ίαση... Στις χειρουργικές ειδικότητες, ο βαθμός δυσκολίας είναι μεγαλύτερος... Το ίδιο μεγάλος, όμως, είναι και ο βαθμός προσφοράς...»

«Σε μία περίοδο «λειψανδρίας» της κλινικής του Νοσοκομείου Παίδων «Αγία Σοφία», το 1998, ο Χ. Λόλας με πρόετρεψε να μετακινηθώ εκεί, ώστε να βοηθήσω τον Ι. Στήνιο... Για περίπου ενάμιση χρόνο, συμμετείχα σε εκατό περίπου επεμβάσεις παιδιών, εκτός των χειρουργείων στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»... Κάπως έτσι, η Παιδοκαρδιοχειρουργική με κέρδισε για πάντα...»

«Με τη λήψη του τίτλου ειδικότητας, ο Ι. Στήνιος μου πρότεινε να συνεργαστούμε, οργανώνοντας την Παιδοκαρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... Θέλησα να ενισχύσω την εκπαίδευσή μου, γι' αυτό έφυγα στην Αγγλία... Εργάστηκα στο Νοσοκομείο «Royal Brompton» στο Λονδίνο, στο Παιδιατρικό Νοσοκομείο του Liverpool και αργότερα στη Σκωτία, Εδιμβούργο και Γλασκώβη, όπου για μια διετία επιδόθηκα στη χειρουργική ενηλίκων και παιδιών...»

«Γύρισα στην Ελλάδα, απορρίπτοντας θέση που μου προτάθηκε στη Σκωτία... Η οικογένειά μου δεν ήθελε να παραμείνει εκεί... Η σύζυγός μου στήριξε την απόφασή μου να εκπαιδευτώ στο εξωτερικό για ένα διάστημα, αλλά δεν μπορούσα να της επιβάλλω να εγκαταλείψει κάθε δικό της όνειρο για μένα... Ναι, μπορεί η Ιατρική να είναι πρώτη προτεραιότητα... Αλλά τελικά, η οικογένεια είναι το σημαντικότερο στη ζωή μας...»

633

«Επιστρέφοντας το 2008, στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και όντας σε αναζήτηση Παιδοκαρδιοχειρουργικών περιστατικών, χειρουργούσα ενήλικες... Δεν ήταν όμως αυτό που ήθελα να κάνω... Αναχώρησα για τη Βόνηνη, στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Saint Agustin», που συνεργάζονταν με το ίδρυμα στην Ελλάδα... Επέστρεψα ένα χρόνο αργότερα, για να αναλάβω πια θέση Διευθυντή...»

«Η Παιδοκαρδιοχειρουργική έχει κόστος... Ένα κόστος που ενίοτε είναι δύσκολο να αντιμετωπιστεί από ένα ιδιωτικό ίδρυμα... Υπήρξαν στιγμές που έθετα σε κίνδυνο την ασφάλεια των παιδιών για να μειώσω τα έξοδα... Δεν μπορούσα να συνεχίσω έτσι... Η θέση του Επιμελητή Α' στο Νοσοκομείο «Παιδων» ήταν λύτρωση...»

«Αν η Γενική Χειρουργική είναι η ανάβαση στον Όλυμπο για έναν ορειβάτη, η Καρδιοχειρουργική είναι ανάβαση στο Έβρεστ... Η Παιδοκαρδιοχειρουργική είναι κάτι άλλο... Είναι ταξίδι στη Σελήνη...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή Πατρών, 1985-1991
- Υπηρεσία Υπαίθρου, Νομός Ηλείας, 1991-1992
- Στρατιωτική θητεία, Έφεδρος Ανθυπολοχαγός, 1992-1994
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1994-1997
- Ειδίκευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1997-1999
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1999-2001
- Θητεία στα Νοσοκομεία "Royal Brompton" του Λονδίνου, Παιδιατρικό Νοσοκομείο του Liverpool, Νοσοκομείο Γλασκώβης και Εδιμβούργου, 2004-2007
- Διευθυντής Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», 2008
- Επιμελητής Α', Παιδοκαρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσοκομείο Παίδων «Αγ. Σοφία», 2009-σήμερα

Διαγνωστικό & Θεραπευτικό Κέντρο Αθηνών «Υγεία»

Στην Ελλάδα της δικτατορίας των συνταγματαρχών, μιας χώρας που βυθίζονταν στον «σκοταδισμό» της απολυταρχίας, μια ομάδα νέων γιατρών επιχειρούσε ένα «φωτεινό» βήμα που έμελλε να σηματοδοτήσει ένα ακόμη «φωτεινότερο» μέλλον στον υγειονομικό χάρτη της χώρας. Ήταν το 1970, όταν ιδρύθηκε το Διαγνωστικό και Θεραπευτικό Κέντρο Αθηνών «Υγεία», για να εξελιχθεί με το πέρασμα των χρόνων, σε ένα από τα μεγαλύτερα ιδιωτικά νοσηλευτήρια της Ελλάδας. Η διορατικότητα και η υψηλή στόχευση των ιδρυτών του υπέγραψαν σημαντικές πρωτοπορίες στην παροχή υπηρεσιών υγείας, με σημαντικότερη, ίσως, την ίδρυση της πρώτης ιδιωτικής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής στην Ελλάδα, η οποία και λειτουργεί υπό την διεύθυνση του Γεωργίου Τόλη.

Σταθμός στην έναρξη λειτουργίας της εν λόγω κλινικής, υπήρξε αδιαμφισβήτητα η αποχώρηση του Γ. Τόλη από το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», η οποία συνέπεσε με την εφαρμογή του Νόμου περί Ε.Σ.Υ.. Η απόφασή του να δραστηριοποιηθεί στον ιδιωτικό τομέα, προκάλεσε μια σειρά επαφών του με τους ιδρυτές των νοσηλευτηρίων της πρωτεύουσας, στα πλαίσια διερεύνησης μιας τέτοιας πιθανότητας. Στις αρχές του 1985, ο Πρόεδρος του Δ.Σ. του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», Ευάγγελος Μπελώνιας σε συνεργασία με τον Πρόεδρο του Επιστημονικού Συμβουλίου Γεώργιο Αβλάμη και τον Γενικό Διευθυντή Θέμη Χαραμή, αποφάσισαν να αναθέσουν στον Καρδιοχειρουργό Γεώργιο Τόλη την οργάνωση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του ιδρύματος. Αίγιος μήνες αργότερα, συγκεκριμένα στις 16 Μαΐου 1985, η πρώτη χειρουργική καρδιάς που λάμβανε χώρα σε ιδιωτικό νοσηλευτήριο και αφορούσε έναν 18χρονο ασθενή με μεσοκλιπική επικοινωνία, ήταν γεγονός. Συνεργάτες του Γ. Τόλη, σε αυτή την πρώτη περίοδο, υπήρξαν μέλη της ομάδας του επί ημερών Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», έτσι οι Καρδιοχειρουργοί Γιώργος Ασπράς και Νικόλαος Σφόρας, η Αιμοσθησιολόγος Αλίκη Παύλιου και ο Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας Θανάσης Σακοράφας. Οι τρεις πρώτοι εντάχθηκαν, από τις αρχές του 1986, στο μόνιμο δυναμικό του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», ενώ τη θέση του Α. Σακοράφα κατέλαβε η Joyce Kritikos-Flechet από το New Jersey, η οποία το 1987 εκπαίδευσε και την Pauline Scindilla, Βρετανίδα νοσηλεύτρια που εργάζονταν στη Μ.Ε.Θ. του ιδρύματος.

Τον Νοέμβριο του 1985, και μετά από παρότρυνση του Γ. Τόλη, εντάχθηκε στο δυναμικό του «Υγεία» και ο Γεώργιος Ανδριτσάκης, δημιουργώντας μια δεύτερη ομάδα, που στα πρώτα τουλάχιστον χρόνια υποστηρίχθηκε από τους συνεργάτες του πρώτου. Αιμοσθησιολόγος της ομάδας του Γ. Ανδριτσάκη ήταν η Μαρία Αποστολίδη, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας η Μαριάννα Κασσιπλή. Η δραστηριότητα των δύο ομάδων άγγιξε, στην περίοδο 1985 ως 1991, όταν για και υπογράφηκε η σύμβαση των Ασφαλιστικών Οργανισμών με τα ιδιωτικά θεραπευτήρια, τις 200 ως 260 επεμβάσεις καρδιάς σε ετήσια βάση. Ο άκριτος εντυπωσιασμός αυτός αριθμός αναδεικνύει την εμπιστοσύνη των ασθενών στα πρόσωπα των Γ. Τόλη και Γ. Ανδριτσάκη, ακόμη και κάτω από την πίεση δύσκολων συνθηκών, καθώς οι ασθενείς στερούνταν ασφαλιστικής κάλυψης στον ιδιωτικό τομέα.

Το συγκρότημα κτιρίων «ΥΓΕΙΑ ΠΟΛΙΣ»

Αναφορές στην πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς στην Ελλάδα, καθώς και στις επόμενες 8 μεταμοσχεύσεις που διενεργήθηκαν από τον Γ. Τόλη και την ομάδα του στο «Υγεία»

Γεώργιος Τόλης
 Ίδρυτής του Καρδιοχειρουργικού
 Κέντρου του «Υγεία»
 Τομέαρχης Καρδιοχειρουργικού Κέντρου
 την περίοδο 1985 - 1995

Γεώργιος Ανδριτσάκης
 Διευθυντής της Α' ΚΡΧ Κλινικής
 την περίοδο 1986 - 2000

Το τέλος της δεκαετίας του 1980, σηματοδοτήθηκε από μεγάλες αλλαγές στο ιδιοκτησιακό καθεστώς του Νοσπλευτηρίου «Υγεία». Τον Ιούνιο του 1990, το Ίδρυμα εξαγοράστηκε από τον επιχειρηματία Κωνσταντό Αρβανίτη, ο οποίος όρισε τον Βασίλη Αγγελόπουλο Πρόεδρο του Δ.Σ., ενώ τον Μάρτιο του 1991, ο πρώην Διευθυντής Θέλης Χαραμής δήλωσε την παραίτησή του, για να αντικατασταθεί από τον Κωνσταντίνο Κιτσώνα. Αντικαταστάσεις υπήρξαν και σε επίπεδο Ιατρικού Δυναμικού, καθώς τη θέση της Ανασθησιολόγου Α. Παύλου κατέλαβε ο Γεώργιος Γεωργίου. Ως σημαντικότερο όμως γεγονός της περιόδου, δεν θα μπορούσε παρά να αναδειχθεί η διενέργεια της πρώτης μεταμόσχευσης καρδιάς στην Ελλάδα, η οποία πραγματοποιήθηκε από τον Γ. Τόλη, την 3η Απριλίου 1990, για να ακολουθήσει μια σειρά άλλων μεταμοσχεύσεων, αγγίζοντας στο τέλος του 1992, τις εννέα συνολικά.

Η καθοριστική για την Ελληνική Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα στον ιδιωτικό τομέα, απόφαση καθιέρωσης του «Καρδιοχειρουργικού πακέτου νοσηλείας», στις αρχές της δεκαετίας του 1990, επέφερε ως αναμενόμενες ραγδαίες εξελίξεις στο χώρο και κατά συνέπεια και στο Νοσπλευτήριο «Υγεία». Τον Ιανουάριο του 1991, συμβόλαιο συνεργασίας με το Ίδρυμα υπέγραψε και ο Γεώργιος Μάκας, ο οποίος και παρέμεινε για μια τριετία περίπου, με ενδιάμεση, 18μηνη, παρουσία στο Νοσπλευτήριο «Απολλώνειο», πριν αποχωρήσει στη συνέχεια για το Νοσπλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών». Το σημαντικότερο βέβαια γεγονός, ήταν η ένταξη, αρχικά, του Στρατή Πατσακάου, στην ομάδα του Γ. Ανδριτσάκη και μετέπειτα του Ιάκωβου Παντελιάδη, συνεργατών που στη πορεία μετεξελεγχθήκαν σε Διευθυντές των Καρδιοχειρουργικών Κλινικών. Πιο συγκεκριμένα, ο Στρατής Πατσακάς ανέλαβε διευθυντική θέση τον Ιανουάριο του 1992, όταν ανεξαρτητοποιήθηκε από τον Γ. Ανδριτσάκη δημιουργώντας μια τρίτη χειρουργική ομάδα, ενώ ο Ιάκωβος Παντελιάδης το 2000, όταν αντικατέστησε τον αποχωρήσαντα Γ. Ανδριτσάκη. Σύντομες παρουσίες στην ίδια περίοδο είχαν στο Νοσπλευτήριο «Υγεία» και άλλοι Καρδιοχειρουργοί, όπως ο Γεώργιος Οικονομίδης, από το τέλος του 1992 ως το φθινόπωρο του 1993 όταν αποχώρησε για το «Νινάσιο Κ.Κ.», καθώς και οι Μιχάλης Μπισινάκης και Μιχάλης Δασκαλάκης, καταγράφοντας μικρό αριθμό περιστατικών.

◀ Ο Γεώργιος Τόλης σε εκδήλωση στην Παλαιά Βουλή το 2012. Διακρίνονται επίσης οι Δ. Κόκκινος και Γ. Σανούδος

Σταθμοί

1970 Ίδρύεται το ΥΓΕΙΑ Α.Ε. με την επωνυμία «Διαγνωστικών και Νοσπλευτικών Κέντρον «ΑΣΤΥΚΛΙΝΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ» Α.Ε.» από μια ομάδα ελλήνων Ιατρών, με επικεφαλής τον Ν. Χρηστάε.

1971-1973 Διοο διαδοχικές τροποποιήσεις της επωνυμίας της Εταιρείας διαμόρφωσαν τη σημερινή της, σε «ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΥΓΕΙΑ Α.Ε.». Η Εταιρεία ανεγείρει κτηριακό συγκρότημα στο Δήμο Αμαρουσίου όπου και ξεκινάει να παρέχει υψηλού επιπέδου Ιατρικές υπηρεσίες.

1975 Χορηγείται στο ΥΓΕΙΑ άδεια λειτουργίας Γενικής Κλινικής, δυναμικότητας 311 κλινών.

2002 Το ΥΓΕΙΑ Α.Ε. εισάγει τις μετοχές του στην Κύρια Αγορά του Χρηματιστηρίου Αθηνών. Το Μάιο, προχωρά στη σύναψη μιας ιδιαίτερως σημαντικής συμφωνίας διασύνδεσης με το διεθνώς αναγνωρισμένο Harvard Medical International. Τον Ιούνιο, ολοκληρώθηκε η εξαγορά του 60% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας ALAN MEDICAL A.E.

2003 Το ΥΓΕΙΑ Α.Ε. εξαγοράζει και το υπόλοιπο 40% της εταιρείας ALAN MEDICAL A.E.

2006 Η MARFIN CAPITAL S.A εξαγοράζει το 49% του ΥΓΕΙΑ Α.Ε. και καθίσταται ο κύριος μέτοχος. Τον Οκτώβριο, η επέκταση του ΥΓΕΙΑ στην Αλβανία αποτελεί την πρώτη ιδιωτική επένδυση στο χώρο της Υγείας συνολικού κόστους 30 εκατομμυρίων ευρώ.

2007 Στις 11 Απριλίου, τα Διοικητικά Συμβούλια του ΥΓΕΙΑ και του ΜΗΤΕΡΑ αποφασίζουν τη συνένωση των δυνάμεών τους με στόχο τη συγκρότηση του ισχυρότερου ιδιωτικού Ομίλου Παροχής Υπηρεσιών Υγείας, του ΟΜΙΛΟΥ ΥΓΕΙΑ.

2008 Ο Όμιλος ΥΓΕΙΑ προχωρά στην εξαγορά των ιδιωτικών Νοσοκομείων στην Κύπρο: «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» στην Πάφο και «ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ» στη Λεμεσό καθώς και στην εξαγορά του 50% του μετοχικού κεφαλαίου του Ομίλου Νοσοκομείων SAFAK της Τουρκίας. Προχωρά στην ίδρυση της εταιρείας «STEM HEALTH UNIREA S.A.» στη Ρουμανία ενώ ταυτόχρονα ανακοινώνεται η δημιουργία Παιδοκαρδιοχειρουργικής και Παιδοκαρδιολογικής Κλινικής στο ΜΗΤΕΡΑ.

2010 Το ΥΓΕΙΑ είναι το μοναδικό νοσοκομείο στην Ελλάδα το οποίο μετά από εντατική προετοιμασία δύο ετών διαπιστεύτηκε κατά JCI (Joint Commission International), την κορυφαία διαπίστευση στον κόσμο με την οποία έχουν διαπιστευτεί μόνον 90 νοσοκομεία στην Ευρώπη και 250 παγκοσμίως. Ολοκληρώθηκαν οι εργασίες του Νοσοκομείου στην Αλβανία (Hygeia Hospital Tirana) και την 1η Ιουλίου, ξεκίνησε η λειτουργία του.

2012 Εγκαινιάστηκε η πρώτη στην Ελλάδα, Υβριδική Χειρουργική αίθουσα τελευταίας γενιάς.

2013 ΥΓΕΙΑ: - Στους 10 κορυφαίους εργοδότες της Ευρώπης.

2001 - 2013

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ - ΟΜΙΛΟΣ ΥΓΕΙΑ

636 Το Θεραπευτήριο «Υγεία»

1985: ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΚΑΡΔΙΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

▶
Γεώργιος Μάκος
Συνοργάνης Καρδιοχειρουργός
επικεφαλής ομάδας
την περίοδο 1991 - 1993

▶
Δημήτριος Νίκας
Συνοργάνης Καρδιοχειρουργός
επικεφαλής ομάδας
την περίοδο 1995 - 1997

▶
Δημήτριος Μπουλαφέντης
Συνοργάνης Καρδιοχειρουργός
επικεφαλής ομάδας
την περίοδο 1996 - 2009

Η επιτυχής και ιστορική συνεργασία με τον Γ. Τόλη με το Ίδρυμα Διακόπικης βίαια και με τον χειρότερο τρόπο, στις 2 Ιουνίου 1995, όταν ο πρώτος αποχώρησε από το δυναμικό του Νοσολευτηρίου «Υγεία», λόγω οικονομικών διαφορών με την διοίκηση. Στην προσπάθεια αναπλήρωσης του κενού που δημιουργήθηκε από την αποχώρηση του «θμελειωτά» της πρώτης ιδιωτικής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, το Δ.Σ. του ιδρύματος υπέγραψε συμβόλαιο συνεργασίας με δύο σημαντικούς Καρδιοχειρουργούς. Πρωτίστως με τον Δημήτριο Μπουλαφέντη, ο οποίος είχε επιστρέψει στην Ελλάδα μετά από πολυετή επιτυχή καριέρα στην Αμερική και δευτερευόντως με τον Δημήτριο Νίκα, ο οποίος παρέμεινε στο Ίδρυμα έως το Μάρτιο του 1997, πριν αποχωρήσει για το Νοσολευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών». Σε ό,τι αφορά τον αριθμό των επεμβάσεων στο διάστημα που ακολούθησε την καθιέρωση του «Καρδιοχειρουργικού πακέτου», αρχικά υπερδιπλασιάστηκε και στη συνέχεια, χάριν της μεγάλης δραστηριότητας της ομάδας του Σ. Παττακού, αλλά και εκείνης του Δ. Νίκα, υπερέβαινε τις 1.200 επεμβάσεις. Την ίδια περίοδο, με το Νοσολευτήριο «Υγεία» συνεργάστηκαν επίσης οι Ανδρέας Αγάθος, από το 1996 έως το 1998 και ο Δημήτρης Κλειτσάκης για περίπου έξι μήνες το 1996.

Στρατής Παττακός (πάνω - αριστερά),
Ιάκωβος Παντελιάδης (κάτω αριστερά)
και Δημήτριος Μπουλαφέντης (κάτω δεξιά),
καθόρισαν τις εξελίξεις στο «Υγεία»
για δύο δεκαετίες

Ο Τύπος έγραψε

ΤΟ 49% ΤΟΥ ΥΓΕΙΑ
απέκτησε η Marfin

Στη Marfin ο έλεγχος του 49% των μετοχών του «Υγεία»

Με 49% στο «Υγεία» έναντι 2,56 ευρώ ανά μετοχή

Επισημική εξαγορά της Marfin Capital

Η διοικητική κίνηση Βεγνίτσου για την αναδιάρθρωση του κλάδου

Αλλάζει ο κάρτης στην ιδιωτική υγεία

Το 49% της κλινικής Υγεία στη Marfin

Αλλάζει η κάρτης στην ιδιωτική υγεία

© 2013 Marfin Capital Group. All rights reserved. Marfin Capital Group is a member of the Marfin Group of companies. Marfin Capital Group is a member of the Marfin Group of companies. Marfin Capital Group is a member of the Marfin Group of companies.

►
Εμμανουήλ Χλαπουτάκης
Συνεργάτης Καρδιοχειρουργής
επικεφαλής ομάδας
την περίοδο 2004 - 2005

►
Χρήστος Λόλας
Συνεργάτης Καρδιοχειρουργής
επικεφαλής ομάδας
την περίοδο 2004 - σήμερα

Η απόκτηση της πλειοψηφίας των μετοχών του Νοσηλευτηρίου «Υγεία» από τον όμιλο MARFIN, με την εξαγορά τους από την οικογένεια Αρβανίτη, το 2006, σήμανε και την έναρξη του ιδρύματος σε μια νέα εποχή. Ο επικεφαλής του ομίλου, Ανδρέας Βγενόπουλος, έκοψε προφανώς ως στόχο την επέκταση των δραστηριοτήτων του νοσηλευτηρίου, προκώπησε σε μια σειρά επενδυτικών κινήσεων που άλλαξαν τα δεδομένα στον ιδιωτικό τομέα παροχής υπηρεσιών υγείας. Τα Νοσηλευτήρια «Μπέτρα» και «Απτώ» εξαγοράστηκαν και συνενώθηκαν με το «Υγεία», ενώ εγκαινιάστηκε και το πρώτο ιδιωτικό Νοσηλευτήριο «Υγεία» στην Αλβανία. Στο «Μπέτρα», δημιουργήθηκε το 2007 Παιδοκαρδιοχειρουργική και Παιδοκαρδιολογική Κλινική, με επικεφαλής τον Γεώργιο Σαρρή, προερχόμενο από το «Ανάσσιο Κ.Κ.», ο οποίος κατά την παρουσία του διενήργησε επεμβάσεις όλου του φάσματος της Καρδιοχειρουργικής παιδών. Στο ίδιο διάστημα, στο Νοσηλευτήριο «Υγεία» δραστηριοποιούνταν τρεις χειρουργικές ομάδες, των Στρατή Παττακού, Ιάκωβου Παντελιάδη και Δημήτριου Μπουλαφέντη. Η πρώτη εβξ αυτών, του Στρατή Παττακού, διακινούσε τον μεγαλύτερο όγκο των περιστατικών, ενώ ταυτόχρονα μετακαλούσε σημαντικούς Καρδιοχειρουργούς από το εξωτερικό για την έναρξη πρωτοποριακών εγχειρήσεων και στην Ελλάδα, όπως της εγχείρησης «Batista», εγχειρήσεις σε πάλλουσα καρδιά, ηλασιακή μιτροειδούς, ανευρωμάτων του τόξου και Ρομποτικής Καρδιοχειρουργικής. Η ομάδα του Ιάκωβου Παντελιάδη έγινε γνωστή για την πρωτοπορία της στην «Last Operation» και την εμπειρία της στις βαλβιδοπάθειες, ενώ τέλος η ομάδα του Δημήτρου Μπουλαφέντη για τις επεμβάσεις του χαρισματού αυτού Καρδιοχειρουργού σε περιστατικά υψηλής δυσκολίας – αν και η «καθυστερημένη» έναρξη του τελευταίου στην ελληνική Καρδιοχειρουργική πραγματικότητα, αλλά και η φιλοσοφία ζωής του, του στερούσαν τον μεγάλο αριθμό περιστατικών που αντιμετώπιζε στην Αμερική.

►
Χάρης Πασκαλής,
Διευθυντής ΜΕΘ

◀
Pauline Scindilla,
πολύπειρη τεχνικός
εξωσωματικής κυκλοφορίας
του «Υγεία»

Στιγμιότυπο
από τον προθάλαμο
των χειρουργείων
του «Υγεία»

▲
Το Νοσοκομείο «Υγεία» των Τυρράνων

▲
Το πρώτο υβριδικό χειρουργείο στην Ελλάδα,
στο Νοσοκομείο «Υγεία» Αθηνών

2001 - 2013

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ - ΟΜΙΛΟΣ ΥΓΕΙΑ

638 Το Θεραπευτήριο «Υγεία»

1985: ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΚΑΡΔΙΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΤΤΑΚΟΣ

20 χρόνια και... 15.000 καρδιές στο ΥΓΕΙΑ

Πολλές φορές τυγχάνει το όνομα ενός ιατρού να ταυτίζεται με το Νοσοκομείο στο οποίο εργάζεται. Ο καρδιοχειρουργός Στρατής Παττακός είναι από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις ιατρού που το όνομά του είναι απόλυτα συνδεδεμένο με το Νοσοκομείο μας. Το Φεβρουάριο συμπλήρωσε 20 χρόνια εργασίας του στο ΥΓΕΙΑ και, όντας συγκινημένος αλλά και υπερήφανος ταυτόχρονα, μας μίλησε για τη μέχρι στιγμής εμπειρία του στο ΥΓΕΙΑ και για όλες εκείνες τις όμορφες και δύσκολες στιγμές που «έπιασαν» αυτό που είναι σήμερα... Ένας γιατρός με «ανθρώπινο» πρόσωπο, που έχουν περάσει από τα χέρια του 15.000 καρδιές!

Συνέντευξη στη Μαριλίνα Καραμήτρου

►
Στρατής Παττακός
Διευθυντής Β' ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 1992 έως σήμερα

▲
Ο Στρατής Παττακός με τους
Αναπληρωτές Διευθυντές της κλινικής του,
Απόστολο Τσολάκη (αριστερά)
και Νικόλαο Μπουμπούλη (δεξιά)

▲
Ο Στρατής Παττακός, κορυφαίος συνεργάτης
του «Υγεία» επί σειρά ετών.
Αποτελεί τον ιδιώτη Καρδιοχειρουργό
με τις περισσότερες επεμβάσεις στο ενεργητικό του

▲
Ο Στρατής Παττακός και συνεργάτες του, σε στιγμιότυπο του 2011

1. Ο κ. Στρατής Παττακός
2. Ο κ. Κωνσταντίνος Σπύργιος

ΥΓΕΙΑ: Συνέδριο
διαδερμικής θεραπείας
των καρδιακών
βαλβιδοπαθειών

▲
Αναφορά στο πρώτο
στην Ελλάδα
ρομποτικό By-pass

►
Ο Στρατής Παττακός
με τους συνεργάτες του
στο χειρουργείο του «Υγεία»

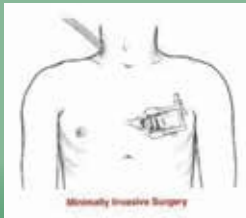
▶ **Ιάκωβος Παντελιάδης**
Διευθυντής Α΄ ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 2000 έως σήμερα

▶ **Αριστοτέλης Πάνος**
Διευθυντής Γ΄ ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 2007 έως σήμερα

▲ Ο Ιάκωβος Παντελιάδης και η ομάδα του σε στιγμιότυπο του 2012

Ο Ιάκωβος Παντελιάδης, καθιέρωσε, πρώτος στην Ελλάδα, την τεχνική "LAST OPERATION", του δασκάλου του Antonio Calafiore, το 1997 στο «Υγεία»

Κλείνοντας, ειδική μνεία οφείλεται στους Καρδιοχειρουργούς, οι οποίοι θήτευσαν κατά περιόδους στο Νοσοπλευτήριο «Υγεία» και δεν συμπεριλαμβάνονται στους προαναφερόμενους ή δεν στελεκώνουν τις σημερινές δραστηριοποιούμενες ομάδες. Επρόκειτο για τους αείμνηστους Άρη Δερρούση και Δημήτρη Μπάστα, συνεργάτες του Γ. Ανδριτσάκη, τους Χάρη Τζωρτζάκη και Γιάννη Λιναρδάκη, μέλη της ίδιας ομάδας, καθώς και του Γιώργου Σταυρόπουλου, ο οποίος συνεργάστηκε με τους Γ. Τόλη, αρχικά, και Δ. Νίκα στη συνέχεια. Σε συνέχεια, στους συνεργάτες του Σ. Παττακού, όπως τον Μιχάλη Αργυρίου, Βασίλη Κωστή, Βασίλη Αποστολίδη, καθώς επίσης και τον συνεργάτη του Δ. Μπουλαφάντη, Γιάννη Κοκοτσάκη. Αναισθησιολόγοι που υποστήριξαν τη δραστηριότητα όλων των ομάδων του ιδρύματος, εκτός των προαναφερθέντων, ήταν οι Μαρία Κολοτσούρου, Παναγιώτης Σιδεράκης, Σπύρος Καλακάνος, Ηλίας Μπόγγρης, Αιμιλία Νικολάου, Μιλάντ Σύλβιο και Λευτέρης Χουλιάρας. Τεχνικοί εξωσωματικής κυκλοφορίας που συνεργάστηκαν με τις ομάδες του νοσοπλευτηρίου ήταν, όπως προαναφέρθηκε, ο Θανάσης Σακοράφας, για λίγους μήνες στην έναρξη των δραστηριοτήτων από τον Γ. Τόλη, η Joyce – Kriticals Fischel, που ακολούθησε τον Δ. Νίκα το 1997 στο Νοσοπλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», η Pauline Σκανδάλια, η Φανή Κοντοπούλου, ο Κυριάκος Αναγνώστου και ο Βασίλης Σιαδάς, οι οποίοι συνεχίζουν ως και σήμερα.

Ο Άρης Πάνου καθιέρωσε, πρώτος στην Ελλάδα, την συστηματική χρήση της ρομποτικής και θερμασκοπικής χειρουργικής στο Νοσοκομείο «Υγεία» από το 2008 και μετέπειτα

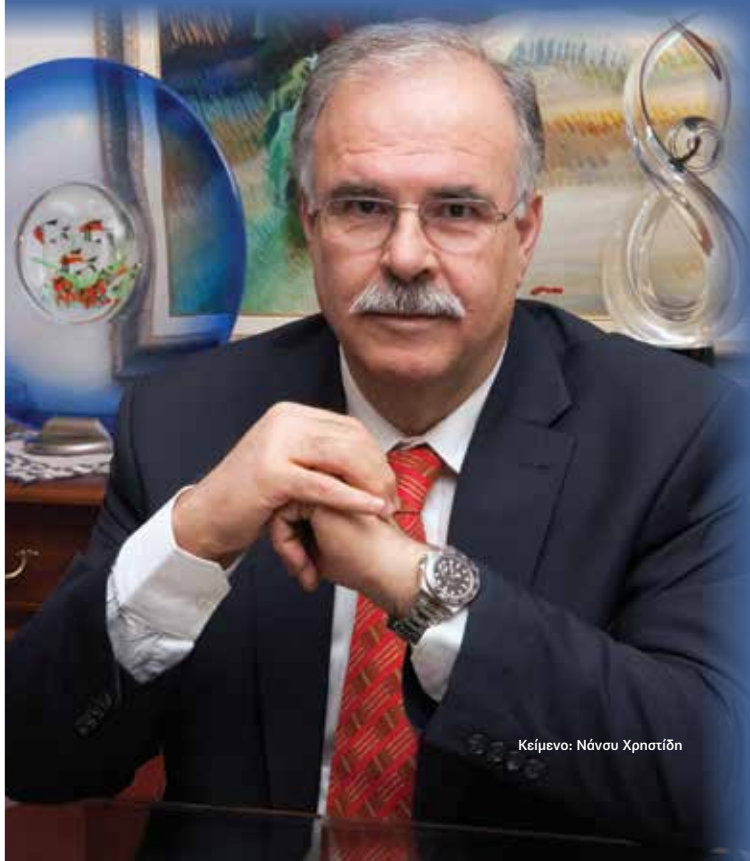

Η σύνθεση των τριών Καρδιοχειρουργικών Κλινικών του Νοσοπλευτηρίου «Υγεία», στο τέλος του 2012, έχει ως ακολούθως:
Α΄ Καρδιοχειρουργική Κλινική Διευθυντής: Ιάκωβος Παντελιάδης
Επιμελητές: Θεόδωρος Ευστρατιάδης, Αχάλλεας Τατσιπιάς, Κυριάκος Μπέλλος και Δημήτριος Αυγερινός
Β΄ Καρδιοχειρουργική Κλινική Διευθυντής: Στράσης Παττακός
Επιμελητές: Απόστολος Τσαλίκης, Νίκος Μπουμπούλης, Γιώργος Καπρίνης, Στέφανος Καλκατζής, Σπύρος Σκαρδούτσος, Σπύρος Τουντόπουλος.
Γ΄ Καρδιοχειρουργική Κλινική Διευθυντής: Άρης Πάνου
Επιμελητές: Φώτιος Μήλας

Ιάκωβος

- Διευθυντής Α΄ Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Υγεία»

Παντελιάδης

Ο Τσι Τσαγκ, μαθητής του Κομφούκιου, ζήτησε κάποτε από το δάσκαλό του να του προσδιορίσει την έννοια της τέλειας ανθρωπιάς. Ο Κομφούκιος απάντησε: «Όποιος μπορεί να πραγματοποιήσει οπουδήποτε τις Πέντε Αρετές, είναι τέλειος άνθρωπος». Ο μαθητής παρακάλεσε να τις ακούσει. Και ο δάσκαλος απάντησε: «Σεβασμός, γενναιοδωρία, ειλικρίνεια, εξυπνάδα, ευσπλαχνία. Σεβαστικός; Δεν ταπεινώνεσαι. Γενναιοδωρος; Κερδίζεις το πλήθος. Ειλικρινής; Σ' εμπιστεύονται οι άνθρωποι. Εξυπνος; Επιτυχάνεις πολλά. Ευσπλαχνικός; Αρκεί αυτό για να 'χεις στην υπηρεσία σου άλλους». Στον συχνά αμείλικτο κόσμο της Ιατρικής καθημερινότητας, τέτοιου τύπου διδασκαλίες, θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν από ακραίες έως και ρομαντικές. Μέχρι την στιγμή που άνθρωποι σαν τον Ιάκωβο Παντελιάδη αποδεικνύουν πως στην Ιατρική υπάρχει χώρος και για τα δυο –και για ακρότητες και για ρομαντισμούς. «Δεν ονειρεύτηκα ποτέ να γίνω γιατρός. Αυτό που ήξερα να κάνω καλά και αυτό που μου άρεσε να κάνω ήταν να σχεδιάζω. Αρχιτέκτονας ήθελα να γίνω. Μετά ήρθε μια σοβαρή ασθένεια της μητέρας μου και με έκανε να ανασθεωρήσω. Είχα και αρκετούς φίλους που είχαν εισαχθεί τότε στην Ιατρική και μου μετέφεραν ένα κλίμα ενθουσιασμού, οπότε άλλαξα κατεύθυνση».

Ο «έρωτας» του Ι. Παντελιάδη με την Ιατρική ξεκινά σε μια χώρα όπου έχουν γραφτεί οι πιο ρομαντικές ιστορίες αγάπης. Ενδεχομένως, γι' αυτό και δεν μπορεί παρά να είναι μοναδικός και να διατηρείται εδώ και 37 χρόνια άφθαρτος. «Το 1973, όταν και τελείωσα το σχολείο, έφυγα για σπουδές στην Ιταλία. Δεν ξέρω αν η απόφασή μου να γίνω γιατρός ήταν η σωστή. Ξέρω με βεβαιότητα ότι και αυτό που κάνω σήμερα, είναι, κατά μια έννοια, τέχνη. Δεν θα μπορούσα να γίνω ποτέ Ψυχίατρος ή Γεροντολόγος για παράδειγμα, ειδικότητα που έβρισκα άκρως ενδιαφέρουσα. Η λεπτότητα και οι χειρισμοί που απαιτεί η Χειρουργική και ειδικότερα η Καρδιοχειρουργική, αναγάγουν τις ειδικότητες αυτές σε υψηλή τέχνη. Δεν μπορούσα, λοιπόν, να κάνω κάτι άλλο στη ζωή μου».

Κείμενο: Νάνου Χρησιόδη

Το 1981, έχοντας ολοκληρώσει πια τις σπουδές με δασκάλους τους Girardi, Isom και Rusch, καθώς και τη διατριβή του και έχοντας λάβει άδεια ασκήσεως επαγγέλματος στην Ιταλία, καλείται να πάρει μια σημαντική απόφαση. Θα μείνει εκεί... ή θα γυρίσει στην Ελλάδα; Ο σεβασμός θα δώσει την απάντηση στο δίλλημα. «Γύρισα για τους γονείς μου. Δεν μπορούσαν να δεχτούν ότι θα έμενα στο εξωτερικό, με ήθελαν κοντά τους. Δεν μπορούσα και δεν ήθελα να πράξω αλλιώς».

Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών υποχρεώσεων και το γάμο του, ο Ι. Παντελιάδης ξεκινά την ειδίκευσή του στη Γενική Χειρουργική, στο 1^ο Θεραπευτήριο ΙΚΑ στα Μελίσσια και κατόπιν εντάσσεται στην ομάδα του «Ιπποκράτειου» Νοσοκομείου, για την ειδίκευσή του στην Χειρουργική Θώρακος και Καρδιάς, δίπλα στο πλευρό του Ε. Χλαπουτάκη. Η λήψη της ειδικότητας θα φέρει και την αναζήτηση εργασίας. «Την εποχή εκείνη έλυνε να μην υπάρχει καμία προκήρυξη για θέση. Αναζήτησα, λοιπόν, εργασία στον Ιδιωτικό τομέα, στο «Ιατρικό», στην ομάδα του Α. Μιχάλη».

Ο Α. Μιχάλης θα στηρίξει τον Ι. Παντελιάδη σε κάθε προσπάθειά του να εμβραθύνει στην Καρδιοχειρουργική. «Δεν είχα την οικονομική δυνατότητα να κάνω μετεκπαίδευση στο εξωτερικό, γιατί είχα ήδη οικογένεια. Ο Α. Μιχάλης, για να μου προσφέρει αυτή τη δυνατότητα, με έβαζε και έκανε υπερωρίες, τις οποίες πληρωνόμουν αδρά, ώστε να μπορώ να ανταπεξέρχομαι οικονομικά. Δεν μπορώ ποτέ να ξεχάσω την βοήθειά του».

Αλλά δεν είναι μόνο ο Α. Μιχάλης που στηρίζει το πάθος του Ι. Παντελιάδη για γνώση. «Μετά το «Ιατρικό», ξεκίνησα την συνεργασία μου με το «Υγεία», στην ομάδα του Γ. Ανδριτσάκη. Ήμασταν μαζί με τον Σ. Παττακό τότε. Ο Γ. Ανδριτσάκης με στήριξε και με βοήθησε να συνεχίσω τη μετεκπαίδευση μου στο εξωτερικό. Για μένα ο Γ. Ανδριτσάκης αποτέλεσε σφραγίδα στην καριέρα μου. Ήταν ένας χαρισματικός χειρουργός και είναι ένας χαρισματικός άνθρωπος. Αισθανόμουν ότι είχα πέσει στα «καλύτερα χέρια του κόσμου», έκανα τα πάντα μαζί του και όταν έγινα πλέον συνεργάτης και έφερνα τα δικά μου περιστατικά, στάθηκε πάντα δίπλα μου. Όταν πλέον «απογαλακτίστηκα» και έγινα αυτόνομος χειρουργός, αισθανόμουν ασφάλεια γιατί είχα γνώσεις και εμπειρίες».

Η αφοσίωση, οι γνώσεις και οι εμπειρίες που απέκτησε, οδήγησαν τον Ι. Παντελιάδη στην ανάληψη της θέσης της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του «Υγεία», το 2000. «Με κάλεσαν και μου ζήτησαν να συνεχίσω το έργο του Γ. Ανδριτσάκη, αναλαμβάνοντας τη θέση του, μετά την αποχώρησή του. Η πρόταση συζητήθηκε τόσο από το Επιστημονικό Συμβούλιο του Θεραπευτηρίου όσο και από την Επιστημονική Ένωση και αποφασίστηκε πως θα ήμουν άξιος να αναλάβω καθήκοντα διευθυντή. Όλα αυτά τα χρόνια που κατέχω αυτή τη θέση, υπάρχει μια σταθερή ομάδα δίπλα μου, που αποτελείται από τους Ευστρατιάδη και Τσιτσιπά, άμεσοι συνεργάτες, αλλά και τον Μπόγγρη, τον Αναισθησιολόγο μας.

Για εμένα, η οργάνωση και το δέσιμο της ομάδας συνιστούν καθοριστικό παράγοντα επιτυχίας. Η Καρδιοχειρουργική απαιτεί συλλογική δουλειά, καθώς δεν φτάνει μόνο το έργο του χειρουργού. Ο ασθενής έχει ανάγκη συνεχούς υποστήριξης και μετά την επέμβαση και εμείς οφείλουμε να του παρέχουμε προστασία από κάθε άποψη».

Σήμερα, καθισμένος στο γραφείο του, έχει την εικόνα ενός ανθρώπου γεμάτου, χωρίς απωθημένα. Μιλά για το μέλλον της Καρδιοχειρουργικής, όπως ένας πατέρας συμβουλεύει το γιο του για τις επιλογές του. «Όταν ανακαλυφθεί το χάπι για τη στεφανιαία νόσο, θα είμαι ο πρώτος που θα το πάρω. Αλλά αυτό θα χρειαστεί καιρό. Μέχρι τότε, για ένα μέλλον πιο αποτελεσματικό, προς όφελος των ασθενών, θα πρέπει να υπάρξει μια συνεργασία και άλλων ειδικοτήτων με τους Καρδιοχειρουργούς. Και κυρίως των καρδιολόγων. Ταυτόχρονα, η Ρομποτική Χειρουργική, τα υβριδικά χειρουργεία και οι minimal invasive μέθοδοι θα δώσουν νέες λύσεις και θα ελαχιστοποιήσουν τους κινδύνους που υφίστανται με τις παρούσες τεχνικές. Όλα και όλοι πάντως, θα πρέπει να έχουν ένα κοινό στόχο: τον ασθενή». Σεβαστικός, γενναϊόδωρος, ειλικρινής, έξυπνος και ευσπλαχνικός, ο Ι. Παντελιάδης έχει καταφέρει να πετύχει τόσα όσα να αισθάνεται «ήρεμος με την συνείδησή του και την προσφορά του». Άλλωστε, όπως έλεγε και ο δάσκαλος του Γωρ Τσαγκ, «Ο σοφός δεν πικραίνεται όταν οι άνθρωποι δεν τον γνωρίζουν. Πικραίνεται όταν αυτός δεν γνωρίζει τους ανθρώπους».

Ο Ιάκωβος Παντελιάδης στο 1ο συνέδριο της ΕΑΒ το 2004

Η οικογένεια του Ιάκωβου Παντελιάδη με τη ζεύγη Πράπα και Τζαναβάρα

Αχιλλέας Τσιτσιπάς

Επιμελητής Α΄ της Α΄ Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσηλευτήριο «Υγεία»

«Το όνειρό μου ήταν να γίνω Χημικός ή Μηχανικός... Από παιδί, θυμάμαι να το δηλώνω... Φτάνοντας στην τετάρτη Γυμνασίου, κλήθηκα να αποφασίσω τελικά, αν θα ακολουθούσα θετική ή θεωρητική κατεύθυνση... Επέλεξα την θετική κατεύθυνση, έχοντας βέβαια πλήρη συνείδηση του ότι στην Ιατρική Σχολή εισάγονταν κυρίως οι αριστούχι μαθητές... Τελικά, δεν τα κατάφερα... Έφυγα αμέσως μετά την αποφοίτησή μου για την Ιταλία... Έμεινα ένα χρόνο στην Περούτζια για να μάθω τη γλώσσα και εγγράφηκα στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Γένοβα...»

«Τόσο έντονη ήταν η νοσταλγία για την Ελλάδα και τόσες οι δυσκολίες για έναν Έλληνα φοιτητή στο εξωτερικό, που είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι με τη λήψη του πτυχίου θα επέστρεφα πίσω... Την κράτησα αυτή την υπόσχεση, παρά το γεγονός ότι μου είχε προταθεί να παραμείνω για την ειδίκευσή μου στην Ιταλία...»

«Στα πρώτα χρόνια των σπουδών μου, σκεφτόμουν ως μελλοντική ειδικότητα την Ενδοκρινολογία ή την Ψυχιατρική... Στην πορεία, απογοητεύτηκα από τους Καθηγητές που μας δίδασκαν τα εν λόγω μαθήματα... Δεν με απογοήτευσαν ως άνθρωποι, όχι... Απλά με ενόχλησε η νοοτροπία τους, ο τρόπος που αντιμετώπιζαν τους ασθενείς... Από την άλλη, οι Καθηγητές Χειρουργικής έκαναν τα πάντα για να ανοίξουν τους ορίζοντές μας, μας βομβάρδιζαν με γνώσεις και προκλήσεις... Πρακτικοί, ολιγόλογοι, πράττανε δε λέγανε... Αυτό με γοήτευσε...»

«Αναμένοντας για να ξεκινήσω τη στρατιωτική μου θητεία, επισκεπτόμουν επί ένα τρίμηνο, τη Χειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός»... Όταν πια ολοκλήρωσα τις υποχρεώσεις μου, ξεκίνησα την ειδίκευσή μου στο Νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός»... Διέκρινα όμως ένα κορεσμό στην ειδικότητα, την στιγμή που η Καρδιοχειρουργική κέρδιζε έδαφος διαρκώς... Κι έτσι απλά, την επέλεξα... Η Καρδιοχειρουργική ενέχει για τον χειρουργό μεγάλες προκλήσεις... Σήμερα, δεν ξέρω αν θα έπαιρνα την ίδια απόφαση... Όχι ότι έχω παράπονο με την ειδικότητα... Είναι αυτή η εξάρτηση με άλλες ειδικότητες, όπως η Καρδιολογία, που σε ωθεί σε καταστάσεις που δεν συνάδουν με την Ιατρική δεοντολογία...»

«Στα χρόνια της ειδίκευσης στην Καρδιοχειρουργική, βρέθηκα στο πλευρό των Εμμανουήλ Χλαπουτάκη και Ιωάννη Παπαϊωάννου... Σπουδαίοι άνθρωποι και Χειρουργοί... Με ήθος και πάθος για τη δουλειά τους... Εκεί γνώρισα τον Γεώργιο Ανδριτσάκη, επίσης εξαιρετικό άνθρωπο και δεινό χειρουργό, με τον οποίο συνεργάστηκα μετά τη λήψη τίτλου ειδικότητας, στο Νοσηλευτήριο «Υγεία»... Έκτοτε, παραμένω στην ίδια κλινική, υπό τη Διεύθυνση του Ιάκωβου Παντελιάδη, με κάποια μικρά διαλλείματα μετεκπαίδευσης στο εξωτερικό, όπως δίπλα στους Michael Teodori και Antonio Calafiore...»

«Οι χειρουργοί είναι ρεαλιστές... Τους το επιβάλλει η ίδια η ειδικότητα, που είναι ρεαλιστική και πραγματιστική... Προσωπικά, πιστεύω στον άνθρωπο και στις δυνατότητές του... Δε χρειάζεται ούτε τους Θεούς, ούτε τις θρησκείες και τους κανόνες τους... Η τιμιότητα, η δικαιοσύνη, η αλληλεγγύη είναι αξίες που πρέπει να υπάρχουν μέσα μας, χωρίς κανείς να μας τις υπαγορεύσει... Αν κάνεις το καλό, γιατί έτσι προτρέπει κάποια θρησκεία, έχεις χάσει τη μισή πράξη... Κάνεις το καλό, γιατί αυτό νιώθεις... Οι γιατροί πρέπει να είναι παράλληλα και φιλόσοφοι... Έρχονται τόσο συχνά σε επαφή με το θάνατο, που χωρίς σφαιρικές γνώσεις, χωρίς μια πιο ευρεία προσέγγιση στο θαύμα της ζωής, δεν θα είχαν καμία ισορροπία... Εγώ προσπαθώ κάθε στιγμή της ημέρας, για να διατηρήσω τις ισορροπίες μου ως άνθρωπος...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 1 Φεβρουαρίου 1960
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Γένοβα, Γένοβα, Ιταλία, 1979 - 1985
- Στρατιωτική θητεία, 1986 - 1988
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός», 1989 - 1993
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», 1994 - 1997
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Υγεία», 1997 - σήμερα

Δημήτριος Αυγερινός

Επιμελητής Β' της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής,
Νοσηλεύτήριο «Υγεία»

«Επειδή ανήκα στη νεότερη γενιά των Καρδιοχειρουργών, θα πίστευα κανείς πως η ιστορία μου δεν μοιάζει με των υπολοίπων... Όμως, δεν διαφέρει καθόλου... Διάβαξα κι εγώ για τον Christian Barnard και την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς, για άλλους σπουδαίους Καρδιοχειρουργούς και τα επιτεύγματά τους στην Ελλάδα και το εξωτερικό... Έγινα Καρδιοχειρουργός γιατί αυτό ήθελα να κάνω... Ήθελα να γίνω Καρδιοχειρουργός, όχι απλά γιατρός... Αν δεν τα κατάφερα, θα τελείωνα τη Νομική Σχολή, ακολουθώντας τα βήματα του πατέρα μου...»

«Δεν θα έλεγα πως οι γονείς μου αγάπησαν αυτή μου την απόφαση... Επέμεναν πως θα ταλαιπωρηθώ, πως θα έπρεπε να αφιερωθώ και να δεσμευτώ φ' όρου ζωής, χωρίς ελεύθερο χρόνο για να απολάυσω την ίδια τη ζωή... Δεν κατάφεραν ούτε ένα λεπτό να με μεταπείσουν ή να με κάνουν να αμφιβάλλω... Όταν πια το κατόνησαν, στάθηκαν δίπλα μου αρωγοί...»

«Έφυγα από την Ελλάδα, δέκα ημέρες αφού έλαβα πτυχίο Ιατρικής... Ξεκίνησα ως ερευνητής της Γενικής Χειρουργικής στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Tufts Medical Center»... Μου προτάθηκε να κάνω ένα master σχετικά με τους ρομποτικούς εξομοιωτές στα χειρουργεία, το οποίο συνδύασα με ένα master στη Μηχανολογία... Μετά από δύομιση χρόνια αιτήσεων επί αιτήσεων, έγινα αποδεκτός στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Cornell» της Νέας Υόρκης, ως ειδικευόμενος στη Γενική Χειρουργική, όπου και παρέμεινα για μια πενταετία... Κατόπιν, ακολουθώντας την ίδια διαδικασία πάντα, ειδικεύτηκα στην Καρδιο-Θωρακοχειρουργική στα Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία «Cornell» και «Memorial Sloan-Kettering Cancer Center»... Δεν χρειάζεται να αναφέρω περί εξουθενωτικών ωραρίων, εφημεριών χωρίς τέλος και λοιπά... Σημασία για μένα είχε ότι εκπαιδευόμουν σε αυτό που ήθελα να κάνω και μάλιστα από κάποιους σπουδαίους δασκάλους...»

«Ήταν καλοκαίρι του 2012, όταν μίλησα τηλεφωνικά με τον Ιάκωβο Παντελιάδη, από το Νοσηλεύτήριο «Υγεία»... Εξέφρασε την επιθυμία του να συνεργαστούμε, με σκοπό να εντάξουμε στην κλινική του νέες τεχνικές... Δέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη... Μέχρι στιγμής, δεν έχω μετανιώσει... Δεν μπορώ να γνωρίζω βέβαια τι θα φέρει το μέλλον...»

«Στην Αμερική έμαθα πως Καρδιοχειρουργική σημαίνει πειθαρχία και οργάνωση... Η ζωή του ασθενούς διακυβεύεται ανά πάσα στιγμή και δεν υπάρχουν περιθώρια για λανθασμένες κινήσεις... Έμαθα επίσης πως η Καρδιοχειρουργική είναι ομαδικό «παιχνίδι»... Μια καλή συνεργασία ανάμεσα στη χειρουργική ομάδα, τους Καρδιολόγους και τους Εντατικολόγους δύναται να εξασφαλίσει το άριστο δυνατό αποτέλεσμα για τον ασθενή... Ανταγωνισμοί και μνησικακίες δεν χωρούν στην Καρδιοχειρουργική...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 4-4-1978
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Καποδιστριακό» Αθηνών, Αθήνα, 1996 - 2002
- Ερευνητής στη Γενική Χειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Tufts Medical Center», Βοστώνη, ΗΠΑ, 2002 - 2004
- Master Degree, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Tufts Medical Center», Βοστώνη, ΗΠΑ, 2002 - 2004
- Ειδικευόμενος στην Καρδιο-Θωρακοχειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Cornell», Νέα Υόρκη, ΗΠΑ, 2004 - 2008
- Ειδικευόμενος στην Καρδιο-Θωρακοχειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Cornell» και «Memorial Sloan-Kettering Cancer Center», Νέα Υόρκη, ΗΠΑ, 2008 - 2012
- Επιμελητής Β' Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλεύτήριο «Υγεία», Αθήνα, 2013 - σήμερα

Κυριάκος Μπέλλος

643

Επιμελητής Β' της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής,
Νοσηλεύτήριο «Υγεία»

«Οι επιρροές που είχα από την οικογένειά μου για να ακολουθήσω σταδιοδρομία ως γιατρός υπήρξαν αδιαμφισβήτητες... Στον οικογενειακό κύκλο, βέβαια, υπερίσχυε η Γυναικολογική ειδικότητα, την οποία δεν σκέφτηκα ποτέ, δεν κατάφερε να με κερδίσει ποτέ... Με ενθουσίαζε η καρδιά, οι παθήσεις της, η χειρουργική ακρίβεια που απαιτεί η αντιμετώπισή τους... Είχα ανέκαθεν τη Χειρουργική στο μυαλό μου... Ωριμάζοντας ως φοιτητής, η Καρδιοχειρουργική είχε εμφοτιστεί πια στην ψυχή μου...»

«Έφυγα για σπουδές στο εξωτερικό, αμέσως μετά την αποφοίτησή μου... Η αδερφή μου σπούδαζε, επίσης, στη Ρώμη και ήταν για μένα εύκολη απόφαση να την ακολουθήσω εκεί... Έλαβα πτυχίο από το Πανεπιστήμιο της Ρώμης, το 2004, έλαβα την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος στην Ιταλία και στην Ελλάδα και αφού ολοκλήρωσα τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, επέστρεψα στη Ρώμη για την ειδικότητά μου... Από το 2006 έως το 2010, βρισκόμουν στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Policlinico Tor Vergata», από το οποίο έλαβα και τίτλο ειδικότητας με βαθμό άριστα...»

«Εργάστηκα στη Ρώμη για δυο περίπου χρόνια, ως Καρδιοχειρουργός πια, ολοκληρώνοντας παράλληλα και τη Διδασκαρική Διατριβή, στην πειραματική Φυσιολογία του καρδιαγγειακού συστήματος... Αυτό που με ενθουσίαζε στη Ρώμη, είναι το γεγονός πως δίνει τη δυνατότητα σε νέους γιατρούς να διευρύνουν τους ορίζοντές τους... Για παράδειγμα, εγώ ασχολήθηκα ενεργά με τη διάγνωση και θεραπεία του συνδρόμου «Marfan»... Μάλιστα, η Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Policlinico Tor Vergata», στο οποίο και εργαζόμουν, έχει αναγνωρίσει ως εποπτεύουσα αρχή αναφορικά με τη διάγνωση και θεραπεία του εν λόγω συνδρόμου... Η έννοια της προσφοράς και της αναγνώρισης βιώνονται στο έπακρο...»

«Στην Ελλάδα γύρισα γιατί πίστευα πως μπορώ να συνεργαστώ σωστά με τον Ιάκωβο Παντελιάδη και την ομάδα του... Η πρόταση ήρθε από τον ίδιο και οφείλω να ομολογήσω πως με εντυπωσίασε η προσέγγισή του... Δεν συναντά κανείς συχνά Καρδιοχειρουργούς πρόθυμους να δουλέψουν με νέους ανθρώπους και να ενστερνιστούν νέες τεχνικές... Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος από τις συνθήκες εργασίας στο Νοσηλεύτήριο «Υγεία», αλλά πρωτίστως από την συνεργασία μου μαζί του... Μέσα στα πλαίσια της συμφωνίας μου, μετακινούμαι στη Ρώμη, τρεις φορές το μήνα και χειρουργώ εκεί...»

«Το σημαντικότερο προσόν ενός Καρδιοχειρουργού θα πρέπει να είναι η τιμιότητα... Φυσικά, η εκπαίδευση και το πνεύμα συνεργασίας είναι σημαντικά... Αλλά, αν δεν είναι έντιμοι, δεν θα καταφέρει να σταθεί αλώβητος... Προσπάθησα διαρκώς να είμαι σωστός απέναντι στους ασθενείς μου... Αποτελεί για μένα θέμα μείζονος σημασίας, γιατί μόνο τότε είμαι σωστός και απέναντι στον εαυτό μου...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 9-6-1974
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Ρώμης «Università degli studi di Roma Tor Vergata», Ρώμη Ιταλία, 1996 - 2004
- Στρατιωτική θητεία στην Αεροπορία, 2004 - 2005
- Εμμισθός Ιατρός, Καρδιοχειρουργική Μονάδα, Νοσοκομείο «Casa di cura Quisisana», Ρώμη, Ιταλία, 2006
- Ειδικευόμενος στην Καρδιοχειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο «Policlinico Tor Vergata», Ρώμη, Ιταλία, 2006 - 2010
- Διδασκαρική Διατριβή, Πανεπιστήμιο Ρώμης «Università degli studi di Roma Tor Vergata», Ρώμη Ιταλία, 2011
- Επίκουρος Καθηγητής Πανεπιστημίου Ρώμης «Università degli studi di Roma Tor Vergata», Ρώμη Ιταλία, 2010 - σήμερα
- Επιμελητής Β' Α' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλεύτήριο «Υγεία», Αθήνα, 2011 - σήμερα

Επί του πιστοποιημένου
Ο. Δ. Αυγερινός έγινε
Δ/ντής Χειρουργικής
ανιούσης σερτής
στο «ιατρικό Αθηνών»
το 2014

Δημήτριος
Αυγερινός

Κυριάκος
Μπέλλος

2001-2013

62η Έβδομη Περίοδος, της «.απογείωσης» 2001-2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Ευστράτιος

- Διευθυντής Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Υγεία»

Παττακός

Ένας από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους της παγκόσμιας ιστορίας, ο Νικόλαος Σαμφόρ, υποστήριζε πως η πολύ μεγάλη ποιότητα των αρετών κάνει τον άνθρωπο ακατάλληλο για την κοινωνία. Κι όμως. Ακόμη και σήμερα, που τα σημάδια της κοινωνικής παρακμής είναι εντονότερα από ποτέ, υπάρχουν άνθρωποι με αρκετή ποιότητα αρετών, ώστε να καταφέρνουν να αντιστέκονται στον ευτελισμό των ιδανικών, των οραμάτων και της αξιοπρέπειας. Άνθρωποι που ακόμη αρνούνται να ξεχάσουν τα εφηβικά τους όνειρα και τις παιδικές τους ευαισθησίες, που θυμούνται, σέβονται, αναγνωρίζουν και ξέρουν να τιμούν, χωρίς να κρύβονται πίσω από δόγματα ή μέσα στο πλήθος. Άνθρωποι όχι απλά ακατάλληλοι για την κοινωνία, αλλά άνθρωποι που αναγνωρίζονται για τις αρετές τους αυτές ως επιτυχημένοι και δημοφιλείς. Λαμπρό παράδειγμα ο Ευστράτιος Παττακός.

Μετρώντας σχεδόν 34 χρόνια επιτυχούς προσφοράς στην ιατρική επιστήμη, έχει το σθένος να δίνει μια άλλη διάσταση στην έννοια της κοινωνικής προσφοράς. «Το 1975, λαμβάνοντας το πτυχίο της Ιατρικής, παντρεύτηκα την Βιβή Γεωργαντίδου, κόρη ενός ιστορικού αγροτικού γιατρού της περιοχής. Και λέω ιστορικού, γιατί η ιστορία δεν γράφεται πάντα με επιτεύγματα, αλλά με κοινωνική προσφορά. Επί 40 ολόκληρα χρόνια εκείνος και άλλα 40 χρόνια πιο πριν ο πατέρας του, άφησαν μια ιστορία την οποία τιμώ πάντα πιο πολύ από την δική μου καριέρα».

Κείμενο: Νάνου Χρηστίδη

Η δική του καριέρα ξεκινά στο «Βοστώνειο» Γενικό Νοσοκομείο Μπιλίνης, στον τόπο που τον ανέθρεψε και τον φιλοξένησε στα μαθητικά χρόνια, στα χρόνια της θητείας του στο στρατό και στη θέση του αγροτικού ιατρού. Λίγους μήνες αργότερα, μετατίθεται στο «Λαϊκό» Νοσοκομείο Αθηνών, όπου το 1982 ολοκληρώνει την ειδικότητά του στη Γενική Χειρουργική στο πλευρό του «ξεχωριστού Καθηγητή Γρηγόρη Σκαλκέα». Ο νεαρός Στρατής, συνειδητοποιημένος και φιλόδοξος, γνωρίζει από πολύ νωρίς τα επόμενα βήματά του. «Το σημαντικό σε μένα ήταν ότι πάντα ήθελα να φύγω στη Αμερική. Έτσι, το 1983 ξεκίνησα για το μεγάλο αυτό ταξίδι. Ήταν 1η Ιουλίου του 1983 όταν εντάχθηκα ως ειδικευόμενος Καρδιοχειρουργός στο «Veterans Hospital» της Washington». Και τότε άρχισε το «τοπίο» να ξεκαθαρίζει... «Δεν με πήρε πολύ χρόνο για να ανακαλύψω ότι οι ξένοι κάνουν στην Αμερική Καρδιοχειρουργική Β' ή Γ' κατηγορίας. Στην ερώτησή μου, μάλιστα, γιατί οι αλλοδαποί κάνουν ειδικότητα Β' κατηγορίας, η απάντηση που πήρα ήταν ότι, Α' κατηγορίας Καρδιοχειρουργική γίνεται από τους Αμερικανούς, τους Καναδούς και τους Πορτορικανούς. Όλοι οι άλλοι για να κάνουν Α' κατηγορίας Καρδιοχειρουργική πρέπει να τελειώσουν Γενική Χειρουργική στην Αμερική».

Η απάντηση που παίρνει ο Σ. Παττακός χτυπά κατευθείαν στη «βάση» της προσωπικότητάς του: την εμμονή του με την τελειότητα. Παραβλέποντας το γεγονός ότι είναι επιβαρυνμένος με την ανατροφή δυο μικρών παιδιών, της κόρης του που είναι μόλις 6 ετών και του γιού του, 2 ετών, ξεκινά και πάλι από την αρχή: από το δεύτερο έτος ειδικότητας στη Γενική Χειρουργική. «Για τα επόμενα 4 χρόνια, έκανα από την αρχή τη Γενική Χειρουργική, για να πάρω τα Boards – τα οποία και εν τέλει πήρα. Μάλιστα, όταν κατέθεσα τα χαρτιά μου, βάζοντας ως προϋπηρεσία τα χρόνια ειδικότητας στην Ελλάδα, δεν μου αναγνωρίστηκαν, ούτε αναγνωρίστηκε και ο ένας χρόνος Καρδιοχειρουργικής που έκανα στην Αμερική. Έπρεπε να κάνω συμπληρωματικά χαρτιά για να μου δοθεί τελικά η χάρη να μην παρακολουθήσω και πάλι το πρώτο έτος Γενικής Χειρουργικής. Κάπως έτσι λοιπόν έχει η ιστορία. Έκανα από την αρχή τη Γενική Χειρουργική, την οποία στην Αμερική ξεκινούν οι 16 και τελειώνουν μόνο 4. Κάθε χρόνο, ήμουνα ο πρώτος επιλακών. Όλοι έλεγαν πως θα φύγω εγώ. Αλλά έμεινα. Ολοκλήρωσα και έγινα Chief Resident. Και όλα αυτά τα χρόνια, έχοντας παράλληλα το «βάρος» της συντήρησης μιας οικογένειας, με μόνα έσοδα τα 1.200 δολάρια του μισθού μου. Και δεύτερο «βάρος» την αμφιβόληση του πατέρα μου, ο οποίος μη μπορώντας να κατανοήσει το γεγονός ότι ο γιός του έκανε τόσα χρόνια ειδικότητας στη Γενική Χειρουργική μου έλεγε: -Παιδί μου, αν συμβαίνει κάτι στην Αμερική και δεν θέλεις να το πεις σε άλλους, πες το σε μένα. Κι εστιατόριο να έχεις ανοίξει στο πατέρα σου πρέπει να το πεις... Δεν μπορούσα να τον πείσω ότι 38 χρονών έκανα ακόμα ειδικότητα».

Από το 1988 έως και το 1991, ο Σ. Παττακός ειδικεύεται πια στην Καρδιοχειρουργική, στο «Washington Hospital Centre». «Το νοσοκομείο αυτό χαρακτηρίζονταν από τους γνώστες ως το «the busiest place on earth». Κάναμε 12 χειρουργεία την ημέρα. Μια ημέρα, θυμάμαι χαρακτηριστικά, πραγματοποιήσαμε 10 χειρουργεία καρδιάς και 2 μεταμοσχεύσεις. Εκεί δούλευα από το πρωί έως το βράδυ. Όλη την ημέρα στο χειρουργείο. Εκεί, βέβαια, είχα την ευκαιρία να γνωρίσω και πολλές προσωπικότητες της Αμερικής. Γνώρισα όλη τη Washington, σημαντικούς πολιτικούς, όπως για παράδειγμα τον George Bush –τον πατέρα–, διότι χειρουργήσαμε τον γιο του. Από την Αμερική δεν πήρα μόνο λαμπρή χειρουργική εμπειρία, αλλά και κοινωνική. Και γι' αυτό θα είμαι πάντα ευγνώμων». Το γεγονός ότι ο δρόμος μόνο εύκολος δεν ήταν για εκείνον, επιβεβαιώνεται από πολλά γεγονότα. Το ένα τρίτο της ειδικότητάς του στην Καρδιοχειρουργική, ο Σ. Παττακός το αφιέρωσε στις μεταμοσχεύσεις καρδιάς. «Ήμουν Fellow Cardiac Transplantation. Κανείς άλλος δεν έχει αυτήν την πιστοποίηση στην Ελλάδα». Στην Ελλάδα, την εποχή εκείνη, οι μεταμοσχεύσεις υπήρχαν μόνο ως «ιδέα». «Έκανα το λάθος, ένα χρόνο πριν γυρίσω στην Ελλάδα, να έρθω εδώ και να δώσω μια ομιλία στο «Υγεία» με θέμα τις μεταμοσχεύσεις. Το αποκαλώ λάθος, γιατί έδωσε ένα trigger στους συναδέλφους ότι πρέπει να ασχοληθούν και με αυτόν τον τομέα. Λυπάμαι που δεν έκανα εγώ την πρώτη μεταμόσχευση στην Ελλάδα, γιατί θα μπορούσα να με είχε κάνει τότε ευρέως γνωστό στον κόσμο. Το έχασα αυτό το τρένο. Μετά από τόσα χρόνια, λέω απλά πως δεν πειράζει. Όταν ήρθα πια πίσω, είχα κάνει προσωπικά 5 μεταμοσχεύσεις καρδιάς και είχα συμμετάσχει γύρω στις 20. Το team μας, στο «Washington Hospital Centre» είχε πραγματοποιήσει την πρώτη ταυτόχρονη μεταμόσχευση καρδιάς και παγκρέατος στον κόσμο. Γυρίζοντας εδώ, λοιπόν, βρήκα τον Γ. Τόλη να κάνει μεταμοσχεύσεις καρδιάς, του είπα να γίνουμε ομάδα, αλλά αρνήθηκε την πρόταση. Έπειτα, πάρθηκε η απόφαση, οι μεταμοσχεύσεις να πραγματοποιούνται από τα δημόσια νοσοκομεία. Έτσι η εμπειρία μου στις μεταμοσχεύσεις καρδιάς πήγε στον κάλαθο των αχρήστων. Λυπάμαι αλλά δεν είναι το τέλος της ζωής. Τις κάνανε άλλοι το ίδιο επιτυχώς. Χαλάλι τους».

▲
Ο Στ. Παττακός, σε ώρα δράσης

▲
Με τον δάσκαλό του Robert Wallace, στην Washington

▲
Με τον Denton Cooley

Το 1991, με την επιστροφή του στην Ελλάδα, ξεκινά και η συνεργασία του με το Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία», αρχικά και για κάποιο μικρό διάστημα στην ομάδα του Γεώργιου Ανδριτσάκη. Αυτόνομα ο Σ. Παττακός χειρουργεί μόνο κάθε Σάββατο απόγευμα. «Το «Υγεία» ήταν τόσο busy που μου παραχώρησε να χειρουργώ κάθε Σάββατο απόγευμα. Όλη η εβδομάδα ήταν του Γ. Τόλη, Παρασκευές και Σάββατα του Γ. Ανδριτσάκη και τα απογεύματα του Σαββάτου εγώ. Τότε είχε κυκλοφορήσει μάλιστα η φήμη πως ένας διάσημος Καρδιοχειρουργός εξ Αμερικής ονόματι Παττακός είναι τόσο πολυσύχολος που χειρουργεί μέχρι και το Σάββατο το βράδυ. Στην πραγματικότητα, εγώ είχα μόνο ένα χειρουργείο την εβδομάδα». Η «πραγματικότητα» αυτή βέβαια δεν κράτησε για πολύ. «Την πρώτη χρονιά έκανα 56 χειρουργεία, τη δεύτερη 256, την τρίτη 450, την πέμπτη 700, ενώ το 1998 έφτασα να έχω κάνει 880 χειρουργεία. Υπήρχε μια γεωμετρική αύξηση». Σήμερα, ο Σ. Παττακός χειρουργεί όπως ο ίδιος αναφέρει περί τα 800 περιστατικά ετησίως, αριθμός που ανταγωνίζεται ή και ξεπενά ακόμη και σπουδαία Καρδιοχειρουργικά Κέντρα της Ευρώπης. Τίποτα όμως δεν αφήθηκε στην τύχη. «Δημιούργησα μια ομάδα ανθρώπων που δουλεύουμε συστηματικά, η οποία αποτελείται από έξι Καρδιολόγους, μόνιμα στον όροφο, έξι Καρδιοχειρουργούς και έξι Ανασθησιολόγους. Μαζί πραγματοποιήσαμε όλες αυτές τις πρωτιές που έχουν δει το φως της δημοσιότητας κατά καιρούς.

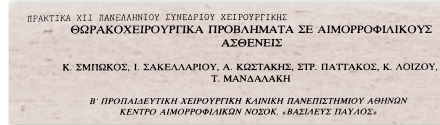

Με τον Norman Shumway

Έκανα την πρώτη εγχείρηση Batista στην Ελλάδα, την πρώτη εγχείρηση απινιδωτή, πλαστικές μιτροειδούς, τις πρώτες εγχειρήσεις σε πάλλουσα καρδιά το 1998, τεχνική που δεν με κέρδισε και δεν με ενδιέφερε να συνεχίσω. Σήμερα, το ενδιαφέρον της ομάδας επικεντρώνεται στα στεφανιαία, στις πλαστικές μιτροειδούς, στα ανευρύσματα τόξου, στη ρομποτική Καρδιοχειρουργική, που πιστεύω πως θα εξελιχθεί ραγδαία την επόμενη δεκαετία, και τις εγχειρήσεις TAVI».

Αν και εντυπωσιακές, οι πρωτιές δεν φαίνεται να κερδίζουν έδαφος στην προσωπικότητά του. «Δεν έχει σημασία αν έκανες «το πρώτο στην Ελλάδα» αλλά τι κάνεις ουσιαστικά. Η δική μας «ουσία» έγκειται στο ότι μας αγάπησαν και αγαπήσαμε τον κόσμο, τους Καρδιολόγους και τους φίλους μας. Μπορεί να μην έχω την τύχη και την τιμή να είμαι στον «Ευαγγελισμό» για να μπορώ να εκπαιδεύω νέους συναδέλφους, αλλά έχω την τύχη να έχω δημιουργήσει ένα team 50ρηδων που χειρουργεί με άριστα αποτελέσματα, με 99% επιτυχία. Δεν είμαι καλύτερος από κάποιον άλλο, αλλά έχω δίπλα μου μια εξαιρετική ομάδα. Και αυτό με κάνει να νιώθω υπερκοχή». Η παλιά φήμη περί πολυσύχολου διάσημου Καρδιοχειρουργού εξ Αμερικής ονόματι Παττακού, δεν είναι πια απλά φήμη. Στον 5^ο όροφο του Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Υγεία», στο γραφείο του Στρατή Παττακού, η επιτυχία δεν φέρει μόνο το δικό του όνομα. «Ο, τι είμαι σήμερα, το χρωστάω σε πολλούς ανθρώπους. Το οφείλω στο Robert Wallace του Νοσοκομείου Georgetown που δίπλα του έκανα Γενική Χειρουργική και Καρδιοχειρουργική. Το οφείλω στον Jorge Garcia, ο οποίος με ανέδειξε ως Καρδιοχειρουργό στο «Washington Hospital Centre». Το οφείλω στον Καθηγητή Γρ. Σκαλκέα που με έμαθε Γενική Χειρουργική στο «Λαϊκό». Το οφείλω στους γονείς μου που στήριξαν όλες τις αποφάσεις μου. Και βέβαια στην οικογένεια μου, που μου χάρισε ισορροπία».

Το μέλλον της Καρδιοχειρουργικής δεν φαίνεται να τον απασχολεί ιδιαίτερα. Αφήνει στις νέες γενιές να γράψουν τα καινούρια λαμπρά της κεφάλαια. «Μπορεί ο καθένας από εμάς να θεωρεί ότι είναι κάτι το σπουδαίο, αλλά πολλά χρόνια αργότερα θα φανεί τι κάναμε και τι δεν κάναμε. Είμαστε όλοι γιατροί ίσοι μεταξύ μας –δεν υπερέχουμε των άλλων ειδικοτήτων». Πρωτοπορία είναι να μπορείς, όταν φθγεις πια από τούτη τη ζωή, να πεις ότι τουλάχιστον στάθηκε δίπλα στον άνθρωπο που πονούσε και στην κόρη του που έλαιγε».

Δημοσίευση από την περίοδο της ειδικεύσεώς του στην Γενική Χειρουργική, στο τμήμα του Καθ. Γρηγόρη Σκαλκέα

Απόστολος Τσολάκης

647

Αναπληρωτής Διευθυντής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλευτήριο «Υγεία»

«Τον Ιανουάριο του 1989, ξεκίνησα πια την εκπαίδευσή μου στην Παιδοκαρδιοχειρουργική στο Νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία», με Διευθυντή τον Ιωάννη Στήνιο για να ολοκληρώσω στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο» στην Καρδιοχειρουργική Κλινική που τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Εμμανουήλ Χλαπουτάκη...»

«Το Δεκέμβριο του 1990, ολοκλήρωσα τη Διδακτορική Διατριβή μου και ανακηρύχθηκα Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών, ενώ ένα χρόνο αργότερα, απέκτησα και τον τίτλο ειδικότητας του Καρδιο-Θωρακοχειρουργού... Έκτοτε και μέχρι σήμερα, συνεργάζομαι με το Νοσηλευτήριο «Υγεία», αρχικά ως βοηθός του Γεώργιου Ανδριτσάκη έως και τον Ιούλιο του 1992 και στη συνέχεια, με τον Στρατή Παττάκο, στην κλινική του οποίου ανέλαβα θέση Αναπληρωτή Διευθυντή, το 1997...»

«Από το 1994 έως και σήμερα, έχω πραγματοποιήσει περί τις 400 επεμβάσεις «ανοικτής» καρδιάς, ως ανεξάρτητος Καρδιοχειρουργός, ενώ έχω συμμετάσχει σε περισσότερες από 10.000 επεμβάσεις... Προσπάθησα και προσπάθω πάντα να παραμένω ενημερωμένος αναφορικά με τις εξελίξεις στην ειδικότητά μας και για το σκοπό αυτό μετεκπαιδεύομαι συχνά στο εξωτερικό... Από το 1996 έως και το 2010, έχω επισκεφτεί διάφορα κέντρα της Αμερικής και της Ευρώπης...»

«Αισθάνομαι τυχερός γιατί είχα την ευκαιρία, στη διάρκεια της καριέρας μου, να συνεργαστώ με Καρδιοχειρουργούς που αποτελούν Ιστορία της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής, όπως οι Γεώργιος Ανδριτσάκης, Γεώργιος Τόλης, Δημήτριος Μπουλαφέντης, αλλά και άλλους νεότερους όπως οι Γεώργιος Οικονομόπουλος, Γεώργιος Μάκος και άλλοι... Από τον κάθε έναν, έμαθα κι ένα σπουδαίο μάθημα, κράτησα μια σπουδαία συμβουλή που τόσο χρήσιμη αποδεικνύεται στην καθημερινή μου πρακτική...»

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Λάρισα... Αργότερα, μετακομίσαμε με τους γονείς μου στο Ίλιον, στην Αθήνα, όπου και ολοκλήρωσα, τις Γυμνασιακές μου σπουδές... Υπήρξα αριστούχος μαθητής και η επιλογή της Ιατρικής ήταν απόλυτα συμφασμένη με αυτό το γεγονός... Εισάχθηκα σε δυο σχολές, την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών και τη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης... Επέλεξα την πρώτη...»

«Η πρώτη επαφή μου με την Καρδιοχειρουργική έγινε κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής μου θητείας, στο 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο Αθηνών, όταν και βρέθηκα στη Θωρακοχειρουργική Κλινική, κάνοντας ταυτόχρονα την ειδικευσή μου στη Γενική Χειρουργική... Γοητεύτηκα από τη δυναμική και τις δυνατότητες της... Κατόπιν, ολοκλήρωσα την ειδικευσή στη Γενική Χειρουργική στο Νοσοκομείο «Μεταξά» υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Βασιλείου Γεωργουλή, όπου και παρέμεινα για την ειδικευσή στη Θωρακοχειρουργική στην κλινική του Δρ. Γεώργιου Αντύπα...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Λάρισα, 13 Φεβρουαρίου 1960
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Πατρών, Ρίο, 1977 - 1983
- Στρατιωτική θητεία, 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο Αθηνών και ειδικευσή στην Γενική Χειρουργική, 1983 - 1984
- Ειδικευσή στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Μεταξά», Πειραιάς, 1984 - 1985
- Ειδικευσή στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Μεταξά», 1985 - 1988
- Ειδικευσή στην Παιδοκαρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία», 1988 - 1989
- Ειδικευσή στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», 1989 - 1991
- Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου «Καποδιστριακό» Αθηνών, 1990
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Υγεία», 1991 - 1997
- Αναπληρωτής Διευθυντής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλευτήριο «Υγεία», 1997 - σήμερα

Νικόλαος Μπουμπούλης

Αναπληρωτής Διευθυντής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλευτήριο «Υγεία»

«Με την επιστροφή μου στην Ελλάδα, συνεργάστηκα με την Καρδιο-Θωρακοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Πατρών, στο Ρίο, για ένα έτος... Εκεί αργότερα, το 2000, ολοκλήρωσα και τη Διδακτορική Διατριβή μου...»

«Από το 1995, συνεργάζομαι με τη Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσηλευτηρίου «Υγεία», ως μέλος της ομάδας του Στρατή Παττακού... Από το 1999, μάλιστα κατέχω θέση Αναπληρωτή Διευθυντή... Βέβαια, η συνεργασία μου με το ίδρυμα περιλαμβάνει και τη διενέργεια χειρουργείων από πλευράς μου, ως ανεξάρτητος Καρδιοχειρουργός...»

«Στην προσπάθειά μου να μετεκπαιδευτώ σε νεότερες τεχνικές, με οδήγησε σε επισκέψεις σε διάφορα κέντρα του εξωτερικού... Εκπαιδεύτηκα στην τεχνική της πάλλουσας καρδιάς στη Νέα Υόρκη το 1998, στην τεχνική της επιδιόρθωσης μιτροειδούς βαλβίδας στο Παρίσι το 2002, στο LV Reshaping στο Μιλάνο το 2003, στη Ρομποτική Χειρουργική στο Στρασβούργο το 2007, στην κατάλυση της AF ablation στη Λουμπλιάνα το 2009, στην επιδιόρθωση της μιτροειδούς βαλβίδας στα Βέλγιο το 2010 και στην τεχνική TAVI στη Λειψία το 2010, τεχνική στην οποία εμπλέκομαι έκτοτε ενεργά...»

«Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, ήθελα να εμπλακώ με την Ιατρική επιστήμη... Γι' αυτό και η εισαγωγή μου στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας αποτέλεσε για εμένα το επιστέγασμα μιας επίπονης προσπάθειας, στην οποία αφιερώθηκα εξ ολοκλήρου κατά τη διάρκεια των μαθητικών μου χρόνων...»

«Η ίδια αίσθηση, απόλυτης αφοσίωσης, με οδήγησε και στην Καρδιοχειρουργική... Ειδικεύτηκα στη Γενική Χειρουργική, αρχικά στο 404 Στρατιωτικό Νοσοκομείο για ένα έτος και μετέπειτα στη Χειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Πατρών για τα επόμενα δυο έτη... Το επόμενο μου βήμα ήταν να φύγω για μετεκπαίδευση στο εξωτερικό... Από το 1990 και για μια τετραετία, βρέθηκα στο Νοσοκομείο «Freeman», στο Newcastle του Ηνωμένου Βασιλείου, από όπου κι έλαβα τίτλο ειδίκευσης στην Καρδιοχειρουργική...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Καποδιστριακό» Αθηνών, 1978 - 1985
- Στρατιωτική Θητεία, 1985 - 1986
- Υπηρεσία Υπάιθρου, 1986 - 1987
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, 404 Στρατιωτικό Νοσοκομείο, Λάρισα, 1987 - 1988
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Πατρών, Ρίο, 1988 - 1990
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Freeman», Newcastle, Αγγλία, 1990 - 1994
- Συνεργάτης Καρδιο-Θωρακοχειρουργικής Κλινικής, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Πατρών, Ρίο, 1994 - 1995
- Επιμελητής Α', Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλευτήριο «Υγεία», Αθήνα, 1996 - 1999
- Αναπληρωτής Διευθυντής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλευτήριο «Υγεία», 1999 - σήμερα
- Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Πατρών, 2000

Σπύρος Τουντόπουλος

Επιμελητής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική,
Νοσηλεύτριο «Υγεία»

«Αναχωρήτης υπήρξα από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου... Ο πατέρας μου δούλευε ως υπάλληλος στο αθηροδρομικό δίκτυο και οι μετακινήσεις μας ήταν συχνές και άβολες... Γεννήθηκα στα Λεκαϊνά, έκανα την πρώτη τάξη του Λυκείου στην Κυπαρισσία, της δεύτερης στο Άργος και τελικά αποφοίτησα από το 14ο Λύκειο της Πλάκας, στην Αθήνα... Από μικρός έμαθα να προσαρμόζομαι εύκολα, ό,τι κι αν οι συνθήκες επέβαλλαν... Η ικανότητα αυτή αποδείχθηκε ιδιαίτερα χρήσιμη στην πορεία της ζωής μου...» Κρατώ πάντα μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά μου για τα Λεκαϊνά... Κι αυτό γιατί, όπως επισυνειδήθη, εκεί γεννήθηκε η απόφασή μου να γίνω γιατρός... Ήμουν μαθητής του Δημοτικού ακόμη, όταν ένας γείτονας ξεγεννάσε μια αγελάδα του... Έτρεξα να τον βοηθήσω, χωρίς να ξέρω καν τον τρόπο... Είχα ήδη γοητευθεί από το θαύμα της ζωής...»

«Η αποτυχία μου να εισαχθώ σε κάποια από τις Ιατρικές Σχολές στην Ελλάδα, δεν με πτόησε... Άλλωστε, είχα μάθει στις μετακινήσεις... Έφυγα, λοιπόν, για την Ιταλία... Τα πρώτα χρόνια ήταν σαφώς δύσκολα, λόγω της γλώσσας, καθώς οι εξετάσεις εκεί δεν ήταν γραπτές, αλλά προφορικές... Παράλληλα, η κατάσταση της χώρας ήταν ρευστή, αφού είχε προηγηθεί ο Γαλλικός Μάγης, που επιστράσε ιδιαίτερα την Ιταλία... Παρά τις όποιες δυσκολίες, βέβαια, οι ανταμώσεις δεν έλειπαν... Φοιτητής στο πέμπτο έτος ήμουν, όταν κλήθηκα να κάνω πρακτική στην Κλινική Χειρουργικής Καρδιάς, Θώρακα και Αγγείων... Την πρώτη κιόλας ημέρα δήλωσα πως θα γινόμουν Καρδιοχειρουργός...»

«Ξεκίνησα ειδικείωση στη Γενική Χειρουργική, όντας στην Ιταλία, με την πεποίθηση ότι η αναγνώριση του τίτλου ειδικότητας θα ήταν εύκολη υπόθεση στην Ελλάδα... Μετά από τρία χρόνια, συνειδητοποίησα πως κάτι τέτοιο δεν ίσχυε και επέστρεψα στην Ελλάδα, όπου βρέθηκα και πάλι στο μηδέν... Εν τέλει, ειδικεύτηκα στη Γενική Χειρουργική στο Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αθηνών, ενώ μετέπειτα μετακινήθηκα στο Νοσοκομείο «Σωτηρίας», για την Θωρακοχειρουργική, στην κλινική του Ιωάννη Ζορμπά... Δεν ξέρω αν είναι τύχη ή συγκυρία που βρέθηκα στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο» για τα χρόνια ειδικείωσης στην Καρδιοχειρουργική, δίπλα στον Εμμανουήλ Χλαπουντάκη... Άλλωστε, η θητεία μου στο εν λόγω ίδρυμα, καθόρισε και το μέλλον μου ως Καρδιοχειρουργού... Εκεί, γνώρισα το Νικόλαο Σφύρα, ο οποίος με σύστησε στον Γεώργιο Ανδριτσάκη, με τον οποίο χειρουργούσε -ως βοηθός του- στο Νοσηλεύτριο «Υγεία»... Κάπως έτσι, πολύ απλά, βρέθηκα το 2000 να συνεργάζομαι κι εγώ μαζί του... Με την αποχώρησή του, η συνεργασία μου συνεχίστηκε και συνεχίζεται έως και σήμερα... Είναι ευλογία που μπόρεσα στη ζωή μου να συνεργαστώ με τον Γ. Ανδριτσάκη... Είναι, αδιαμφισβήτητα, ένας από τους κορυφαίους δασκάλους Έλλης Καρδιοχειρουργούς...»

«Στη δική μου ζωή, δεν θα άλλαζα ούτε μια μέρα... Ούτε μια απόφαση... Ωστόσο, δεν θα ήμουν ικανοποιημένος, αν τα παιδιά μου επέλεγαν να ασχοληθούν με την Ιατρική... Εδώ και χρόνια, φεύγω από το σπίτι ενώ εκείνα κοιμούνται, κι όταν επιστρέφω έχουν ήδη αποκοιμηθεί... Δεν μου αρέσει να δραματοποιώ τα πράγματα... Όταν αποφασίζεις να γίνεις γιατρός, γναιρίζεις εκ προοιμίου τις συνέπειες αυτής της απόφασης... Το γεγονός, όμως, ότι δεν μπορεί να είμαι δίπλα τους, όταν με χρειάζονται, με πικραίνει... Αν δεν υπήρχαν και οι στιγμές επιτυχίας στο χειρουργείο, οι ισορροπίες θα ήταν εύθραυστες... Οι ασθενείς λειτουργούν καταλυτικά στη ζωή ενός Καρδιοχειρουργού...»

Στέφανος Καλκατζής

 649

Επιμελητής, Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική,
Νοσηλεύτριο «Υγεία»

«Εισήχθηκα στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου «Καποδιστριακό» Αθηνών, το 1978... Η Ιατρική ήταν η μοναδική επιλογή μου, καθώς επρόκειτο για μια απόφαση που έλαβα σε νεαρή ηλικία... Εξίσου ισχυρή ήταν και η απόφασή μου για την Χειρουργική ειδικότητα... Με την ολοκλήρωση των σπουδών μου, υπηρέτησα τη στρατιωτική μου θητεία και ξεκίνησα την ειδικείωσή μου στη Γενική Χειρουργική, στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός»... Παρέμεινα εκεί και για την ειδικείωση στην Καρδιοχειρουργική, εβρισκόμουν στην κλινική του Καθηγητή Νικόλαου Έξαρχου, ενός εκ των πρωτοπόμων Ελλήνων Χειρουργών που πραγματοποίησαν τις πρώτες «κλειστές» επεμβάσεις καρδιάς, ανοίγοντας το δρόμο για το μέλλον της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής...»

«Από το 1994, έτος που έλαβα τίτλο ειδικότητας, ξεκίνησα την επαγγελματική μου σταδιοδρομία, στον ιδιωτικό τομέα... Αρχικά και για ένα έτος, εργάστηκα στο Νοσηλεύτριο «Γενική Κλινική» στην Αθήνα, βρέθηκα για άλλο ένα χρόνο στο Νοσηλεύτριο «Απολλώνειο» στο Ψυχικό, ενώ από το 1996 και μέχρι σήμερα βρίσκομαι στο Νοσηλεύτριο «Υγεία», ως συνεργάτης της ομάδας του Στρατή Παττακού, αλλά και ως ανεξάρτητος Καρδιοχειρουργός... Ο ελεύθερος μου χρόνος μοιράζεται ανάμεσα στην οικογένεια και τη λογοτεχνία, η οποία μετά την Καρδιοχειρουργική είναι η μεγάλη αδυναμία της ζωής μου... Μάλιστα, είμαι μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, θέση ιδιαίτερα τιμητική για μένα...»

Στέφανος
Καλκατζής

Στ. Καλκατζής - Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, Αύγουστος 1960
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Καποδιστριακό» Αθηνών, Αθήνα, 1978 - 1984
- Στρατιωτική θητεία, 1984 - 1986
- Ειδικείωση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1986 - 1990
- Ειδικείωση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1990 - 1993
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλεύτριο «Γενική Κλινική», Αθήνα, 1994 - 1995
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλεύτριο «Απολλώνειο», Αθήνα, 1995 - 1996
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλεύτριο «Υγεία», Αθήνα, 1996 - σήμερα

Σπ. Τουντόπουλος - Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Λεκαϊνά Ηλείας, 14-8-1951
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Μπλόνια, Ιταλία, 1979 - 1986
- Ειδικείωση στη Γενική Χειρουργική, Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Αθηνών, Αθήνα, 1991 - 1993
- Ειδικείωση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Σωτηρίας», Αθήνα, 1994 - 1996
- Ειδικείωση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 1996 - 1999
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλεύτριο «Υγεία», Αθήνα, 2000 - 2004
- Επιμελητής Α', Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, Νοσηλεύτριο «Υγεία», Αθήνα, 2004 - σήμερα

Αριστοτέλης

Πάνος

- Διευθυντής Γ΄ Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Υγεία»

«Νεότητα σημαίνει θεότητα... Μια νεότητα μισοάγρια, που πρέπει να ασκηθεί, να δαμασθεί... Με μια αρετή θεμελιωμένη πάνω στην ευλογία του «μη», καμωμένη από αντίσταση... Κονταριοχτυπιούνται μέσα σας το καλό και το κακό... Πρέπει κάθε μέρα να ξεφεύγετε από την αστοφωλιά της φαντασίας σας, να ζυγιάζετε τα φτερά σας και να κατεβαίνετε στην πραγματικότητα, που την ευλογεί ο ήλιος... Έρχεται μία μέρα, όπου η μεγαλειότητά σας, ο εαυτός σας, είναι ανάγκη να περάσει στην αίθουσα του θρόνου με τους αυλικούς του, το νου και την καρδιά, για ν' αποφασίσει πάνω στον καταστατικό χάρτη της ζωής του, δηλαδή να ασχοληθεί με το μέλλον του...».

Νεότητα σημαίνει θεότητα... Μια νεότητα μισοάγρια, που πρέπει να ασκηθεί, να δαμασθεί... Σαν εκείνους τους νέους του Τάσου Αθανασιάδη, που με φόντο τον εκτυφλωτικό ήλιο του Αιγαίου προσπαθούσαν να δαμάσουν τα πάθη τους και να αναδημιουργήσουν τη ζωή μέσα τους... Σαν τον ήρωα Λουκά Δελόγη, τον γοητευτικό νέο, με την σπάνια ευφυΐα, την αυτοπεποίθησή στις αξίες του, την πνευματική συγκρότηση, συνοχή και πειθαρχία... Σαν τον Αριστοτέλη Πάνο, τον εξίσου γοητευτικό, ευφυή, γαλουχημένο με σπάνιες αξίες, πειθαρχία και μια εσωτερική πνευματικότητα, που στην ψυχρή ατμόσφαιρα της Γενεύης, προετοιμάζει εαυτόν για την μεγάλη του «επιστροφή» στη ζωή...

Κείμενο: Νάνσυ Χρηστίδου

Στο ρόλο του μπητή στα άγνωστα της ζωής, σαν άλλος Περ Γκρεγκουάρ, ο πατέρας, Ιωάννης Πάνος... «Ο πατέρας μου δεν υπήρξε για μένα απλά πρότυπο. Υπήρξε μέντορας. Από εκείνον έμαθα να αγαπώ την Ιατρική, να την αντιμετωπίζω, όπως ο ίδιος, ως «τέχνη». Με μια σπάνια, για την εποχή, ιατρική και γενική παιδεία, δεν με πίεσε ποτέ στην επιλογή μου. Αυτό έγινε ασυνείδητα. Μεγάλωσα βέβαια δίπλα του, δίπλα σε ένα σπουδαίο Καρδιολόγο, με σπουδές επίσης σε Ελβετία και Γαλλία. Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, από το Νηπιαγωγείο ήδη, ήθελα να γίνω γιατρός. Οι παιδικές μου ζωγραφιές ήταν καρδιογραφήματα, ακτινογραφίες, η καρδιά με μπλέ και κόκκινο χρώμα...». Και κάπως έτσι, τα φτερά της νεανικής του φαντασίας αρχίζουν την αέναη κίνηση τους... Μέχρι που η ίδια η πραγματικότητα, τον προκαλεί να κατέβει... Στην ευλογημένη από τον ήλιο πραγματικότητα... «Θα μπορούσα να χαρακτηρίσω τον εαυτό μου τυχερό. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Γενεύη, κατά συνέπεια για μένα αποτελούσε φυσική συνέχεια το να ολοκληρώσω εκεί την εκπαίδευση και μετεκπαίδευσή μου. Οι συνθήκες στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης, όπου φοίτησα, ήταν ιδανικές. Τα εργαστήρια, όπου ο κάθε φοιτητής είχε τη θέση του και του αντιστοιχούσε ένα πείραμα, οι Καθηγητές με την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση στην Ευρώπη, το ίδιο το επίπεδο εκπαίδευσης. Οι Καθηγητές, βέβαια, δεν αστειεύονταν. Αν κανείς αποτύγχανε να περάσει έστω και ένα μάθημα της εξεταστικής, ήταν αναγκασμένος να τα ξαναδώσει όλα. Και αυτό μόνο για δύο φορές. Αν συνέβαινε και τρίτη φορά, τότε αποκλείονταν από όλες τις Ιατρικές Σχολές της χώρας...».

Πάθος... «Λίγοι συντηρούν μεαстро μέσα τους για να εξαρμονίξει τη φωνή τους», έλεγε ο Περ Γκρεγκουάρ... Το πάθος για το νεαρό Α. Πάνο είναι κινητήριος δύναμη... Πως θα μπορούσε να προχωρήσει χωρίς αυτό; Μα ο «μαέστρος» της ψυχής του, φροντίζει η «μελωδία» να έχει ένα συγκεκριμένο σκοπό... «Παρέμενα πάντα προσγειωμένος στο έδαφος. Παρά τις όποιες επιτυχίες μου. Η ειδικουσή μου στην Καρδιοχειρουργική και μετέπειτα στην Αγγειοχειρουργική, που ήρθαν τόσο αβίαστα. Τα χρόνια που ως ειδικευόμενος στη Γαλλία, όπου και πραγματοποιήσα το μεγαλύτερο μέρος της ειδικουσή μου με υποτροφία από το γαλλικό κράτος, είχα θέση Chef de Clinique. Δεν αντιμετώπισα καμία επιτυχία με αλλαζονεία. Δούλευα σκληρά, πολύ σκληρά. Είχα βέβαια και σπουδαίους δασκάλους. Ανθρώπους πρόθυμους να διδάξουν την «τέχνη» της Καρδιοχειρουργικής, να αναδείξουν τόσο το ταλέντο, όσο και την εργατικότητα...».

Εμπόδια... Όλα τα εμπόδια μπορούν να γίνουν μέσα για το σκοπό σου, έλεγε ο Ι. Πάνου... Ο Α. Πάνος τα έκανε μέσα... Όχι μόνο στο στόχο του για την επιτυχία... Αλλά στην διαμόρφωση της ίδιας της προσωπικότητάς του... «Δεν μπορώ να ισχυριστώ πως ήταν όλα ρόδινα. Ήταν δύσκολα. Υπήρξαν πολλές δύσκολες στιγμές. Όμως, τα μαθήματα που πήρα ήταν σπουδαία. Στην Ελβετία, έμαθα τι εστί τάξη, επιμέλεια, τι σημαίνει να δέχεσαι τις αποφάσεις των ανωτέρων σου ή των αρχών, χωρίς να προσπαθείς να εφευρίσκεις τρόπους να τις παρακάμψεις, να χρησιμοποιήσεις τις δικές σου δυνατότητες για να αναρριχηθείς και όχι άλλα «μέσα». Έμαθα να είμαι υπεύθυνος πολίτης, να σέβομαι το κράτος, το οποίο στην Ελβετία σέβεται τον πολίτη, και να του έχω εμπιστοσύνη...». Και ο σκοπός αγγίζει τον Αριστοτέλη Πάνο στην «θεική» του νεότητας... Σε ηλικία μόλις 35 ετών, αναλαμβάνει θέση Υφηγητή Καρδιοχειρουργικής στην Ιατρική Σχολή της Γενεύης και λίγο αργότερα, την Διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της Γενεύης.

Κάπως έτσι, μέσα από εμπόδια που γίνονται μέσα για τον σκοπό και πνευματικές αναζητήσεις που αναζητούν την ολοκλήρωση, έρχεται για τον Α. Πάνο η μέρα, όπου η μεγαλειότητά του, ο εαυτός του, περνά στην αίθουσα του θρόνου, για ν' αποφασίσει πάνω στον καταστατικό χάρτη της ζωής του, δηλαδή να ασχοληθεί με το μέλλον του... «Είδα την επιστροφή μου στην Ελλάδα σαν μια νέα πρόκληση. Να μπορέσω να αναπτύξω Χειρουργική Ιατρική, σε μια χώρα που να μεν ήταν η πατρίδα μου, παρέμενε δε ένας «άγνωστος» τόπος, καθώς οι μόνες επαφές που διατηρούσα ήταν με τους γονείς μου, που στο μεταξύ είχαν μετακομίσει στα Τρίκαλα Θεσσαλίας και μερικούς -λιγοστούς- φίλους. Το ήθελα, όμως. Αν και γνώριζα καλά τις δυσκολίες που είχα να αντιμετωπίσω, ήμουν έτοιμος να παλέψω. Ο πατέρας μου στάθηκε αρωγός και σε αυτή την απόφασή μου. Μάλιστα, εκείνος ήταν ο άνθρωπος που με σύστησε στους πρώτους έξι ασθενείς που χειρουργήσα στην Ελλάδα...». Η συνεργασία του με το ιδιωτικό Νοσηλευτήριο «Υγεία» ξεκινά ως πολλά υποσχόμενη. Νέα εμπόδια, νέες προκλήσεις, νέες αναζητήσεις. Η πίστη του Α. Πάνου στο αδύνατο γίνεται η κινητήριος δύναμη, ώστε ο ίδιος να ισοπεδώσει το δρόμο που οδηγεί στην αμφιβολία... «Το μεγαλύτερο πρόβλημα που είχα να αντιμετωπίσω με την επιστροφή μου, δεν ήταν άλλο από τις γνωστές «κλίκες» του χώρου μας, που προσπαθούν να εμποδίσουν καινοτόμες ιδέες και τεχνικές, αλλά εκείνους που τις κομίζουν. Εγώ το αποκαλώ φθόνο της αριστείας. Δεν φοβήθηκα κανένα, όμως. Πίστεψα ότι μπορώ να τα καταφέρω και όντως έγινε. Με τη βοήθεια ορισμένων συναδέλφων που πίστεψαν κι εκείνοι σε μένα και στη δουλειά μου, κατάφερα να προχωρήσω...».

2001 - 2013

652 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001 - 2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Από τη θέση του Διευθυντή της Γ' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσηλευτηρίου «Υγεία» και του Αναπληρωτή Καθηγητή Καρδιοχειρουργικής στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Γενεύης και έχοντας πραγματοποιήσει την πρώτη στην Ελλάδα ρομποτική βαλβιδοπλαστική μιτροειδούς, την πρώτη ανάλογη επέμβαση στην Ελλάδα, την πρώτη ρομποτική επέμβαση ByPass στην Ελλάδα, την πρώτη αυτομεταμόσχευση καρδιάς στην Ελλάδα, καθώς και μια σειρά θωρακοσκοπικών επεμβάσεων στην Ευρώπη, ο Α. Πάνος έχει καταφέρει να συναντήσει τον σπουδαίο του εαυτό, τον εαυτό εκείνον που θα τον συντροφεύει στον υπόλοιπο δρόμο...
«Στην κλινική μας, προσφέρουμε Καρδιοχειρουργική αιχμής, βασισμένη στις τελευταίες εξελίξεις της επιστήμης, έχοντας ως φιλοσοφία την προσαρμογή των πιο εξελιγμένων τεχνικών στις ανάγκες του κάθε ασθενή ως ξεχωριστή οντότητα. Η ομάδα μου επιλέχθηκε με βάση την επιστημονική κατάρτιση, την ηθική, τον χαρακτήρα αλλά και την προσωπικότητα. Αποτελούμε ένα σύνολο. Δουλεύουμε όλοι μαζί για τον ίδιο σκοπό, με τις ίδιες αρχές και κυρίως με σεβασμό για τον ασθενή...».

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟ «ΥΓΕΙΑ» - PORTFOLIO

Η ωριμότητα του, παρά τη νεότητα που ακόμη βιώνει, είναι αδιαμφισβήτητη... Η αρετή του, η θεμελιωμένη πάνω στην ευλογία του «μη», αναδεικνύεται πια σε όλο της το μεγαλείο... Το καλό και το κακό έχουν κονταροχτυπηθεί μέσα του... Το καλό έχει νικήσει...
«Θα ήθελα να μπορούσα να αλλάξω κάποια πράγματα στην ελληνική Καρδιοχειρουργική πραγματικότητα. Όπως για παράδειγμα, την τακτική ορισμένων συναδέλφων που επιλέγουν να μετακαλούν στην Ελλάδα ξένους Καρδιοχειρουργούς, μόνο και μόνο για να πραγματοποιήσουν μια συγκεκριμένη επέμβαση. Και αυτό να συμβαίνει χωρίς άδεια ή έγκριση από τις ελληνικές αρχές, χωρίς έλεγχο και ακόμη χειρότερα χωρίς ο ξένος συνάδελφος να έχει καμία επαφή με τον ασθενή. Ακόμη και αν δεν μπορώ να αλλάξω αυτή την κρατούσα κατάσταση σήμερα, θα παλέψω όσο μπορώ για να αποφεύγονται τέτοια περιστατικά στο μέλλον. Αποτελούν προαβολή στην ελληνική Καρδιοχειρουργική...».

Η μέρα όπου η μεγαλιότητα του, ο εαυτός του, πέρασε στην αίθουσα του θρόνου με τους αυλικούς του, το νου και την καρδιά, για ν' αποφασίσει πάνω στον καταστατικό χάρτη της ζωής του, δηλαδή να ασχοληθεί με το μέλλον του, υπήρξε για τον Α. Πάνο μια λαμπρή ημέρα... Η νεότητά του προσέδωσε στην ελληνική Καρδιοχειρουργική μια ποιότητα και μια αριστεία που εξέλειπε... Εκείνος παραμένει ταπεινός, υποκλινόμενος στη θεότητα που κρύβει μέσα του... Την πνευματική ζωή... Μια ζωή που κυφορείται μέσα του, σαν μια φυσιολογική λειτουργία... Σαν αυτή που εκτελεί η ίδια η καρδιά...

Θεόδωρος Ευστρατιάδης

653

Ανεξάρτητος Συνεργάτης - Καρδιοχειρουργός, Ιδιωτικό Νοσηλευτήριο «Υγεία»

«Όταν βρέθηκα στο εξωτερικό, διαπίστωσα μετά λύπης, ότι το επίπεδο εκπαίδευσης στην Ελλάδα ήταν εξαιρετικά χαμηλό... Ειδικά την εποχή εκείνη, αν κάποιος ήθελε να γίνει Καρδιοχειρουργός, όφειλε να μετεκπαιδευτεί στην αλλοδαπή... Διαφορετικά, θα μειονεκτούσε πάντα...»

«Με την επιστροφή μου στην Ελλάδα, το 1994, εντάχθηκα στην ομάδα του Γεώργιου Ανδριτσάκη, στο Νοσηλευτήριο «Υγεία»... Καταπληκτικός άνθρωπος και εξαιρετικός Χειρουργός... Με την αποχώρησή του, παρέμεινα ως άμεσος συνεργάτης του Ιάκωβου Παντελιάδη... Η πολύχρονη συνεργασία μας αποδεικνύει πόσο καλές ισορροπίες έχουμε και πόσο άριστα συνυπάρχουμε...»

«Δεν θα άλλαξα κανένα από τα βήματά μου στην μέχρι σήμερα πορεία μου... Κι αν τα παιδιά μου αποφάσιζαν πως θέλουν στη ζωή τους να ακολουθήσουν παρόμοια πορεία, να εμπλακούν δηλαδή με την Ιατρική ή ακόμη και την Καρδιοχειρουργική, δεν θα τα απέτρεπα... Φροντίζω, βέβαια, να τους παρουσιάζω την πραγματικότητα ως έχει και όχι ωραιοποιημένη... Η Καρδιοχειρουργική είναι μια δύσκολη και απαιτητική ειδικότητα... Μακρόχρονη εκπαίδευση, πολύωρες επεμβάσεις, ευθύνη, άγχος... Τα λάθη δεν επιτρέπονται, γιατί μπορούν να αποβούν μοιραία... Μόνο αποδεχόμενος αυτούς τους όρους που η ίδια θέτει, μπορεί κανείς να την εξασκήσει... Διαφορετικά, ας κάνει κάτι άλλο...»

«Μεγάλωσα μέσα σε γιατρούς, από γιατρούς, για να γίνω γιατρός... Όχι γιατί εκείνοι το ζήτησαν... Αν και το οικογενειακό μου περιβάλλον, είχε απόλυτη συνάφεια με την επιστήμη, οφείλω να ομολογήσω πως κανείς δεν προσπάθησε να επηρεάσει την επαγγελματική μου σταδιοδρομία... Ήθελαν να είμαι εγώ υπεύθυνος για τις αποφάσεις μου και, φυσικά, τις συνέπειές τους... Η απόφαση ήταν δική μου και προέκυψε στα πρώτα χρόνια του Γυμνασίου...»

«Η εισαγωγή μου στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης, το 1974, ήταν αναμενόμενη, θα έλεγα... Όπως και η επιλογή της Χειρουργικής ειδικότητας... Ήταν γνωστό πως ανέκαθεν επιζητούσα μια πρακτική και αποτελεσματική εργασία... Ξεκίνησα την εκπαίδευσή μου στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο για ένα χρόνο και μετέπειτα στο Νοσοκομείο «Πολυκλινική Αθηνών»... Κατά τη διάρκεια των χρόνων εκπαίδευσης, ανέπτυξα ενδιαφέρον για την Καρδιοχειρουργική...»

«Η αναμονή για μια θέση εκπαίδευσης στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», ήταν τεράστια τότε... Αυτό με οδήγησε στην απόφαση να φύγω στο εξωτερικό, στο Λονδίνο συγκεκριμένα, αρχικά στο Νοσοκομείο «Hammersmith», δίπλα στον Καθηγητή K. M. Taylor και κατόπιν στο Νοσοκομείο «Middlesex», υπό τον Καθηγητή M. F. Sturridge... Παράλληλα, έλαβα και την Διδακτορική μου διατριβή, από το Royal Postgraduate Medical School του Πανεπιστημίου του Λονδίνου...»

«Κανείς γιατρός δεν πρέπει να αποζητά την αναγνώριση... Αυτή είναι μια σταθερά της ζωής μου... Βέβαια, ενίοτε οι ασθενείς θεοποιούν το γιατρό... Κατά τη γνώμη μου, τέτοιες συμπεριφορές αποτελούν δείγμα μιας κοινωνίας που παραπαίει –για να μην πω, οπισθοδρομεί... Θέλω να πιστεύω πως η Ελληνική κοινωνία αλλάζει, οραματίζεται και ενστερνίζεται μια διαφορετική προσέγγιση στην αλήθεια των πραγμάτων... Μια προσέγγιση που ενέχει την ουσία...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 25-5-1956
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Αριστοτέλειο» Θεσσαλονίκης, 1974 - 1980
- Στρατιωτική θητεία, 1981 - 1983
- Υπηρεσία Υπαιθρου, 1983 - 1984
- Εκπαίδευση στη Γενική Χειρουργική, Στρατιωτικό Νοσοκομείο, Αθήνα, 1985 - 1986
- Εκπαίδευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Πολυκλινική Αθηνών», Αθήνα, 1986 - 1989
- Εκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Hammersmith», Λονδίνο, 1990 - 1991
- Εκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Middlesex», Λονδίνο, 1992 - 1994
- Διδακτορική Διατριβή, Royal Postgraduate Medical School, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Υγεία», Αθήνα, 1994 - σήμερα
- Επισκέπτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Υγεία», Τίρρανα, 2011 - 2012

Ιδιωτικό Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Η υλοποίηση κάθε σπουδαίου επιτεύγματος προϋποθέτει μια ευρηματική ιδέα και έναν σπουδαίο γένη, ο οποίος «... σαν έτοιμος από καιρό, σαν θαρραλέος...» θα αδράξει την ευκαιρία, όταν εκείνη παρουσιαστεί, και θα μετουσιώσει την ιδέα σε έργο. Ο Γεώργιος Αποστολόπουλος είχε την στόφα του γένη –είχε επίσης και μια ευφάνταστη ιδέα. Να δημιουργήσει και να ηγηθεί ενός ιδιωτικού νοσηλευτηρίου υψηλών προδιαγραφών. Το 1984, βρέθηκε αναμέτωπος με μια ευκαιρία, την οποία και άδραξε. Στον Παράδεισο Αμαρουσίου, στη θέση που βρίσκεται σήμερα το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», ελάχιστα θυμούνται ότι υπήρχε μια μικρή διώροφη Παιδιατρική Κλινική. Έχοντας επενδύσει ένα μεγάλο μέρος του κεφαλαίου του για την αγορά του κτιρίου, με προκαταβολή μόλις 5 εκατομμυρίων δραχμών, κατάφερε να πείσει την εταιρεία Siemens να τον προμηθεύσει με μηχανολογικά εξοπλισμό αξίας 120 εκατομμυρίων δραχμών. Το ρίσκο ήταν τεράστιο, αφού τότε το όραμα του Ε.Σ.Υ. έμοιαζε να ακάδει κάθε ιδιωτική πρωτοβουλία...

Οι επιχειρηματικές ικανότητες του Γ. Αποστολόπουλου, ενός ανθρώπου που ξεκίνησε από την Κόρινθο, σπούδασε στην ΑΣΟΕΕ, βιοπορίστηκε συντάσσοντας οικονομικές μελέτες για επιχειρήσεις, προσελήφθη σε ηλικία 30 ετών ως υπεύθυνος προσωπικού στο νεοσύστατο τότε Θεραπευτήριο «Υγεία» και μέσα σε δύο χρόνια αναδείχθηκε σε Γενικός Διευθυντής του ιδρύματος, δεν άφησε περιθώρια αμφισβήτησης. Εν έτει 2011, ηγήται ενός Ομίλου με οκτώ ιδιωτικές κλινικές στην Ελλάδα, δυναμικότητας 1.200 κλινών, τρία Διαγνωστικά Κέντρα στη Ρουμανία και μια ιδιωτική κλινική στη Μόσχα. Στον όμιλο, που ο κύκλος εργασιών του προσεγγίζει τα 300 εκατομμύρια ευρώ, απασχολούνται 2.800 άτομα.

Λίγο μετά την ίδρυση της Κλινικής «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» στο Μαρούσι, ιδρύθηκε η Κλινική «Παιδιατρικό Κέντρο Αθηνών» σε παρακείμενο χώρο, ενώ το 1991, το «Ιατρικό Κέντρο Παλαιού Φαλήρου», που συνέπεσε με την εισαγωγή του «Ιατρικού Ομίλου Αθηνών» στο χρηματιστήριο Αθηνών. Το 1997, χαρακτηρίστηκε από την έναρξη λειτουργίας μιας ακόμη κλινικής, του «Ιατρικού Κέντρου Ψυχικού», με την εξαγορά του πρώην «Απολλωνίου Θεραπευτηρίου», το οποίο ανήκε στην οικογένεια Παυλάκη.

Το «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Ο Όμιλος «Ιατρικό Αθηνών» ισχυροποίησε περαιτέρω την παρουσία του στο χώρο της παροχής υπηρεσιών υγείας, με την έναρξη επενδύσεων και στα Βαλκάνια, ιδρύοντας την «Med Sana», θυγατρική εταιρεία του Ομίλου, στη Ρουμανία. Το 2000 επέκτεινε τις δραστηριότητές του και στη Θεσσαλονίκη με την ίδρυση του «Ιατρικού Διαβαλκανικού Κέντρου Θεσσαλονίκης», ενός υπερσύγχρονου κέντρου που στόχο είχε να γίνει το σημείο αναφοράς σε επίπεδο νοσηλείας και ιατρικής εκπαίδευσης στα Βαλκάνια και την ανατολική Ευρώπη. Το 2002, ο Όμιλος συμπεριέλαβε στους κόλπους του την κλινική «Ιατρικό Κέντρο Δάφνης», σύγχρονο εξοπλισμένου Νεφρολογικού Κέντρου, προχωρώντας παράλληλα σε επεκτάσεις με τη δημιουργία νέων κτιρίων στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» του Αμαρουσίου και στο «Ιατρικό Κέντρο Παλαιού Φαλήρου», ενώ δημιούργησε νέα Μονάδα Εντατικής Θεραπείας Παιδών στο «Παιδιατρικό Κέντρο Αθηνών» του Αμαρουσίου.

Η έναρξη στον Όμιλο μιας ακόμη κλινικής, το 2007, το «Ιατρικό Κέντρο Περιστέρου», αποτέλεσε προοίμιο μιας σπουδαίας επιχειρηματικής κίνησης στην οποία προέβη ο Όμιλος, την αύξηση του μετοχικού του κεφαλαίου, με τη συμμετοχή του κορυφαίου ομίλου υγείας στην Ευρώπη «Asklepios Clinie GBH», που έλεγχε περί τα 100 νοσοκομεία και περισσότερες από 20.000 νοσοκομειακές κλινικές στην Ευρώπη. Το 2009, μετά από σύμφωνη του Ομίλου με τα κοινοφελές Ίδρυμα «Ερρίκος Ντυνάν», ξεκίνησε στις κτηριακές υποδομές του ταχυταίου, η λειτουργία της Μαιευτικής και Γυναικολογικής Κλινικής «αΐα» που ωστόσο, το 2012, μετακινήθηκε στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» στο Μαρούσι, ενώ την ίδια χρονιά, ο Όμιλος ξεκίνησε και τη συνεργασία του με το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ «Massachusetts General Hospitals».

Τα Νοσοκομεία του Ομίλου «Ιατρικό Αθηνών»

▲
Άλκης Μιχάλης
Ιδρυτής ΚΡΧ Κλινικής
και Διευθυντής
την περίοδο 1985 - 1993

▶
Η χρήση αμφοτέρων
των μαστικών αρτηριών
απετέλεσε μία πρωτοπορία
του Άλκη Μιχάλη
από τα χρόνια του «ιατρικού»

Όλα αυτά τα χρόνια, η επιτυχία του Ομίλου βασίστηκε σε μια αρχική διαρκής εφραφύλιση σύγχρονου ιατροτεχνολογικού εξοπλισμού και υποστήριξη πρωτοποριακών ιατρικών μεθόδων. Στα πλαίσια αυτά, αναμενόμενη ήταν και η έναρξη καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας «ιατρικό Κέντρο Αθηνών» που ξεκίνησε σχεδόν με την έναρξη λειτουργίας του κέντρου και παράλληλα με την δημιουργία Αιμοδυναμικού Εργαστηρίου υπό τον Περικλή Τσάκωνα.

Ο Πρόεδρος του Ομίλου, στοχεύοντας στην παροχή υψηλών καρδιοχειρουργικών υπηρεσιών, θέλησε να εντάξει στο δυναμικό της κλινικής, –ίσως το καλύτερο «δίδυμο» της εποχής-, τους Γεώργιο Τόλη και Άλκη Μιχάλη, οι οποίοι διέυυσαν μια επιτυχημένη κοινή πορεία από το 1977 έως το 1984, στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Ωστόσο, ο Γ. Τόλης είχε πρόθεση συνεργασίας με το Θεραπευτήριο «Υγεία», ενώ, από την άλλη, ο Α. Μιχάλης διατηρούσε ακόμη θέση Διευθυντή στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ευαγγελισμός». Ο αποκλεισμός του από τις κρίσεις των Διευθυντών του Ε.Σ.Υ., επικύρωσε την συνεργασία του με τον Γ. Αποστολόπουλο και σηματοδότησε την απαρχή μιας λαμπρής σταδιοδρομίας στον ιδιωτικό τομέα.

Τον Δεκέμβριο του 1985, ο Άλκης Μιχάλης, ιδρυτής της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Νοσηλευτηρίου «ιατρικό Κέντρο Αθηνών», και οι συνεργάτες του, εγκαταστάσαν την καρδιοχειρουργική δραστηριότητα του Ομίλου. Έκτοτε και για το διάστημα της βχρονης παρουσίας του στο εν λόγω ίδρυμα –από το 1986 έως το 1993-, ο Α. Μιχάλης επέτυχε να εδραιώσει μια χειρουργική μονάδα που παρήγαγε υψηλό ποσοτικό και ποσοτικό έργο, καθιερώνοντας τη χρήση των δύο μαστικών αρτηριών στη χειρουργική της στεφανιαίας νόσου και πραγματοποιώντας τις πρώτες εγκυρήσεις, στον ιδιωτικό τομέα, σε νεογνά και βρέφη. Ο αριθμός των χειρουργείων ήταν σχεδόν εφάμιλλος του Θεραπευτηρίου «Υγεία», όπου δραστηριοποιούνταν δύο ομάδες, ένατα μιας στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών».

Συνεργάτες Καρδιοχειρουργοί του Α. Μιχάλη υπήρξαν οι Κωνσταντίνος Τζιβρος, Μάξεν Χούρι, Μάκης Αζαριάδης, Παναγιώτης Καλόγρης, Νίκος Μικαλόπουλος και Στέργιος Δημητρίου, συνεργάτες Αναισθησιολόγοι η Άλκη Πούλιου στην αρχή και στη συνέχεια η Χριστίνα Άτζακα και ο Αθανάσιος Νικολαΐδης, ενώ συνεργάτες Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας, ο Θανάσης Σακοράφας. Στο διάστημα αυτό στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών» στο Μαρούσι, καταγράφονται επίσης τέσσερις εβδομαδιαίες επισκέψεις του Δημήτρη Μπουλαφένη, από τον Φεβρουάριο έως τον Αύγουστο του 1986, η παρουσία του Γεωργίου Μάκου από το 1987 έως το 1991, περισσότερο ως συνεργάτη του Α. Μιχάλη και ορισμένες φορές για τη διενέργεια προωπικών του περιστατικών, καθώς και η παρουσία του Ιάκωβου Παυταλιάδη, την περίοδο 1990-1991, ως συνεργάτη του Α. Μιχάλη.

▲
Γεώργιος Αποστολόπουλος.
Ιδρυτής του Ομίλου

▲
Βασίλης Αποστολόπουλος.
Νέος Πρόεδρος
του Ομίλου

▲
Μάξεν Χούρι (δεξιά)
και Μάκης Αζαριάδης,
οι δύο στενοί συνεργάτες
του Α. Μιχάλη

▲
Παναγιώτης Καλόγρης

▲
Στέργιος Δημητρίου

▲
Νίκος Μικαλόπουλος

▲
Χριστίνα Άτζακα

▲
Αθανάσιος Νικολαΐδης

▲
Αθανάσιος Σακοράφας

2001 2013

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ - ΟΜΙΛΟΣ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

656 Το «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

1986: ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΚΑΡΔΙΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

▶
Στέργιος Θεοδωρόπουλος
Διευθυντής της
Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
την περίοδο 1993 - 2002

▶
Γεώργιος Μάκος
Διευθυντής της
Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
την περίοδο 1993 - 2002

▲
Jim Crocket.
Τεχνικός
εξωσωματικής
κυκλοφορίας

Η αποχώρηση της ομάδας του Α. Μιχάλη, τον Ιούλιο του 1993, με προορισμό το «Ομόνοιο Κ.Κ.», σήμανε την παρουσία δυο νέων πρωταγωνιστών στο «Ιατρικό Κέντρο» Αμρουσίου, του Στέργιου Θεοδωρόπουλου, ως Διευθυντή της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής και του παλαιότερου συνεργάτη του Ομίλου, Γεωργίου Μάκου, ως Διευθυντή της Β' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής. Στο πλευρό του Σ. Θεοδωρόπουλου, στο ξεκίνημα της λειτουργίας της Α' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, το Νοέμβριο του 1993, ήταν οι Νίκος Γιαννόπουλος, Ανδρέας Χατζής και Σπύρος Μπακαρκαϊάκης, οι οποίοι αποχώρησαν την επόμενη χρονιά. Αναισθησιολογική κάλυψη παρέχαν οι Αντώνης Κυρίτσης και Θωμάς Δουράκης, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής υπήρξε ο Βρετανός Jim Crocket, ο οποίος ακολούθησε τον Σ. Θεοδωρόπουλο στην Ελλάδα, με την επιστροφή του από το Λονδίνο, ενώ παραμένει στο Ιδρυμα έως το 2012. Συνεργάτες Καρδιοχειρουργοί υπήρξαν στη συνέχεια, οι Κωνσταντίνος Κοντραφούρης, νυν Ιατρός του «Ο.Κ.Κ.», ο Χρήστος Ζώρας, μετέπειτα συνεργάτης του Γ. Τζίφα, ο Νίκος Καλημέρης για 3 έτη, ο Βασίλης Φωτιάδης για ένα έτος και ο Βασίλης Κόλλιας, που συνεργάστηκε μαζί του από το 2000 έως το 2009. Ο Σ. Θεοδωρόπουλος, με τη φήμη που απέκτησε λόγω της συμμετοχής του στο χειρουργείο του τότε Πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου, αλλά και λόγω της στενής συνεργασίας του με τον Sir Magdi Yacoub, δημιούργησε ένα μεγάλο ρεύμα ασθενών. Οι προσπάθειές του να εμπλακεί στον τομέα της μηχανικής υποστήριξης της καρδιάς απέβησαν άκαρπες στο εν λόγω κέντρο, όχι όμως και στο «IASO Geneva», στο οποίο ο Σ. Θεοδωρόπουλος μετακινήθηκε το 2003 και ξεκίνησε πρωτοποριακό πρόγραμμα, όπως θα περιγράψουμε στη συνέχεια.

▲
Ρένα Μπατάλη.
Αναισθησιολόγος

Στη Β' Καρδιοχειρουργική Κλινική, συνεργάτες του Γ. Μάκου, στην έναρξη λειτουργίας της, αποτέλεσαν αρκετοί Καρδιοχειρουργοί, οι οποίοι σήμερα διασπορούν Διευθυντικές θέσεις και δικές τους ομάδες, όπως οι Δημήτριος Ηλιόπουλος, Ιωάννης Χλωρογιάννης, Παναγιώτης Μιχαήλ, καθώς και οι Κωνσταντίνος Κοντραφούρης, Άρης Νταβέγια, Δημήτρης Τσούπης και Παναγιώτης Μίκος, νυν Θωρακοχειρουργός. Αναισθησιολογική κάλυψη παρέχαν η Αλίκη Παύλιου και η Ρένα Μπατάλη, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας η Jovs Kritikos, που ακολούθησε τον Γ. Μάκο το 1993 στη μετακίνησή του από το Θεραπευτήριο «Υγεία» και παρέμεινε στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» μέχρι τη συνταξιοδότησή της το 2008, συνεργαζόμενη βέβαια, από το 2003, με τον Δημήτρη Νίκα. Τη θέση της κάλυψε στη συνέχεια ο Βασίλης Στραζέλης. Ο Γεώργιος Μάκος, διαθέτοντας περισσή εμπειρία και άριστη εκπαίδευση, δημιούργησε μια κλινική με υψηλή παραγωγικότητα, εμπλεκόμενος και στη χειρουργική πύλασας καρδιάς, καθώς και της χρήσης αρτηριακών μοσχευμάτων. Το 2002, μετακινήθηκε στο νοσοκομείο «Metropolitan Hospital», όπου συνεργάστηκε εκ νέου με τον Γεώργιο Οικονομόπουλο.

▲
Ο Στέργιος Θεοδωρόπουλος, δεξιά, με τον μέντορά του Καθ. Μ. Yacoub

▶
Δ. Μπουλαφέντης, Δ. Νίκας και Στ. Θεοδωρόπουλος,
συνεργάτες κατά καιρούς του «Ιατρικού Κέντρου»,
στη πρώτο συνέδριο της ΕΑΒ το 2004

►
Γεώργιος Τόλης
Συνεργάτης - Διευθυντής
την περίοδο 1995 - 1997

►
**Καθηγητής
Παναγιώτης Ασημακόπουλος**
Συνεργάτης - Διευθυντής
την περίοδο 1995 - 1998

►
Γεώργιος Τζίφας
Συνεργάτης - Διευθυντής
την περίοδο 1995 - 1998

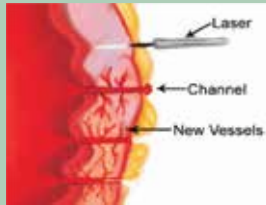
▲
Γ. Γεωργίου.
Αναισθησιολόγος της ομάδας
του Γ. Τόλη και εν συνεχεία
του Δ. Νίκα

▲
Από επίσκεψη του Γ. Τόλη
στο «ιατρικό Κέντρο» χρόνια αργότερα.
Στο στιγμιότυπο με την ομάδα
του Μ. Παναγιώτου

▲
Ο Μιχάλης Κανταρτζής,
εφάρμοσε πρώτος στην Ελλάδα
την τεχνική TMR Laser,
που στις μέρες μας
έχει μικρή εφαρμογή

Η επιθυμία του Γ. Αποστολόπουλου να εντάξει στο δυναμικό του Ομίλου του τον Γεώργιο Τόλη, μπορεί να άρχισε, αλλά τελικά επετεύχθη, το 1995, όταν ο τελευταίος αποχώρησε από το Θεραπευτήριο «Υγείας». Ωστόσο, η συνεργασία τους υπήρξε σύντομη και έληξε μάλλον άδοξα, καθώς η απόφαση του Γεώργιου Τόλη να εγκαταλείψει την ενεργή καρδιοχειρουργική δράση ήταν αμετάκλητη. Η παραμονή του στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών» διήρκεσε περίπου δυο χρόνια, διάστημα κατά το οποίο ο Γ. Τόλης πραγματοποίησε ένα αρκετά μικρό-αυχρητικό με το παρελθόν του- αριθμό χειρουργείων. Τον Γ. Τόλη υποστήριξε σταθερά ο παλιός του συνεργάτης Νίκος Σπύρας και κατά περιόδους οι Γεώργιος Σταυρόπουλος, Σπύρος Σκαρδούτσος, Παναγιώτης Αεθελίας, Δημήτρης Λυμπεριδάκης και Βασίλης Λόζος, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας ήταν η Karen Sheffert, μετακινούμενη στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών» από το «Απολλώνιο Θεραπευτήριο».

Την ίδια ακριβώς περίοδο, λίγους μήνες μετά την ένταξη του Γ. Τόλη στον Όμιλο, ο Γ. Αποστολόπουλος, σε μια προσπάθεια να διευρύνει την καρδιοχειρουργική δραστηριότητα του ιδρύματος, προχώρησε στην υπογραφή συμβολαίων εξωτερικής συνεργασίας με Καρδιοχειρουργούς, στους οποίους έδινε την δυνατότητα πραγματοποίησης επεμβάσεων χωρίς περαιτέρω δεσμεύσεις. Ένας εξ αυτών ήταν ο Μιχάλης Κανταρτζής, ο οποίος επιστρέφοντας από τη Γερμανία, φιλοδόξησε την καθιέρωση του προγράμματος της T.M.R. Laser τεχνικής σφαιρικής επαναμύτωσης, γεγονός που του προσέδωσε φήμη, με συνεπακόλουθη αύξηση του αριθμού των ασθενών που τον εμπιστεύτηκαν. Ωστόσο, η τεχνική δεν επέφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα και εγκαταλείφθηκε και από τον ίδιο. Με τον Μ. Κανταρτζή συνεργάστηκαν, κατά την αρχική περίοδο, οι Ηλέκας Τάσος, Μιχάλης Μιχάλης και Δημήτριος Τσούπις. Συνεργάτης αναισθησιολόγος υπήρξε ο σύζυγος του Μαρία Κανταρτζή, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας ο Ralf Sportleder, Γερμανός, που ακολούθησε τον Μ. Κανταρτζή στην Ελλάδα. Αμφότεροι παραμένουν στο Ιδρυμα μέχρι σήμερα, καθώς η ομάδα του Μ. Κανταρτζή είναι μια από τις τέσσερις που δραστηριοποιούνται ακόμη στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών».

Ανάλογη συμφωνία συνεργασίας υπέγραψε και ο Παναγιώτης Ασημακόπουλος, Καθηγητής Καρδιοχειρουργικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο οποίος στερούμενος της δυνατότητας δημιουργίας Πανεπιστημιακής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής σε κάποιο δημόσιο νοσοκομείο, δραστηριοποιήθηκε στον ιδιωτικό χώρο, με συνεργάτες τους Καρδιοχειρουργούς Νίκο Καλημέρη και Γιώργο Καλαβρουζιώτη και την Αναισθησιολόγο Ρένα Μπιστάλη. Τρίτη παρόμοια συνεργασία ανέπτυξε και ο Γεώργιος Τζίφας, μετακινούμενος από το «Απολλώνιο Θεραπευτήριο» στο «ιατρικό Κέντρο Αθηνών». Αμφότεροι, Π. Ασημακόπουλος και Γ. Τζίφας, στήριξαν με τις ομάδες τους την προσπάθεια του Ομίλου να αξιοποιήσει την προδιάκρουσα καρδιοχειρουργική υποδομή του «Απολλωνεύσιου Θεραπευτηρίου», μετά την εξαγορά του το 1997, με αποτέλεσμα την μετέπειτα μετακίνησή τους, στα τέλη της δεκαετίας του '90, από το «ιατρικό Κέντρο Αθηνών», στο «ιατρικό Κέντρο Ψυχικού».

▲
**Γ. Λαζόπουλος (πάνω),
Λ. Παπασαύρου (κάτω),
μέλη της ομάδας
του Μ. Κανταρτζή**

2001 2013

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ - ΟΜΙΛΟΣ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

658 Το «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

1986: ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΚΑΡΔΙΟΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

▶
Μιχάλης Κανταρτζής
Διευθυντής ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 1995 - σήμερα

▶
Δημήτριος Νίκας
Διευθυντής ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 1997 - σήμερα

Λίγο πριν την αποχώρηση του Γ. Τόλη από τον Όμιλο, στο τέλος του 1997, οι δραστηριοποιούμενες ομάδες του «Ιατρικού Κέντρου Αθηνών» ήταν έξι, καθώς εκτός του ίδιου και των Σ. Θεοδωρόπουλου, Γ. Μάκου, Μ. Κανταρτζή, Π. Ασπυροκόπουλου και Γ. Τζήφα, τον Μάρτιο του 1997, δρομολογήθηκε και η μετακίνηση του Δημήτρη Νίκα από το Θεραπευτήριο «Υγεία» στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών». Η συνεργασία του Δ. Νίκα απεδείχθη από τις πλέον μακροβιότερες, καθώς ο ίδιος και οι συνεργάτες του, αποτελούν μια εκ των τεσσάρων ομάδων που δραστηριοποιούνται σήμερα στο Ιδρυμα. Συνεργάτες του, πέραν των σημερινών, υπήρξαν οι Παναγιώτης Δεδεβίλιας, Αλέξανδρος Σιδερόπουλος, Βασίλης Λόζος, Μπόρις Μιχάλεφ, Νίκος Καλημέρης και Σπύρος Σκαρδούτσος. Αναισθησιολόγος ο Γεώργιος Γεωργίου και Τεχνικοί εξωσωματικής η Javs Kritikos, έως το 2008, και ο Γιάννης Βούλγαρης στη συνέχεια, ενώ για μικρό διάστημα το 2000, η Αγγελική-Άννα Τσιροβά και η Zahida Majeed. Στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» βρέθηκε για περιορισμένο χρονικό διάστημα και ο Ανδρέας Αγάθος, πραγματοποιώντας μονοψήφιο αριθμό χειρουργείων στα τέλη της 10ετίας του '90 και ο Φώτης Μπρόπουλος για μια περίπου δεκάδα, από το 2005-07. Εκτός από τις ομάδες του Δημήτρη Νίκα και Μιχάλη Κανταρτζή, στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», εν έτει 2012, νέες ομάδες –μετά την αποχώρηση των Σ. Θεοδωρόπουλου και Γ. Μάκου, το 2002- δημιούργησαν ο Δημήτριος Ηλιάπουλος, συνεργάτης επί σειρά ετών του Γ. Μάκου και ο Ιωάννης Παναγιώτου, πρώην μέλος της Γ' Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του «Γνωσείου Κ.Κ.».

▲ Η ομάδα του Δ. Νίκα στη διάρκεια χειρουργικής επέμβασης

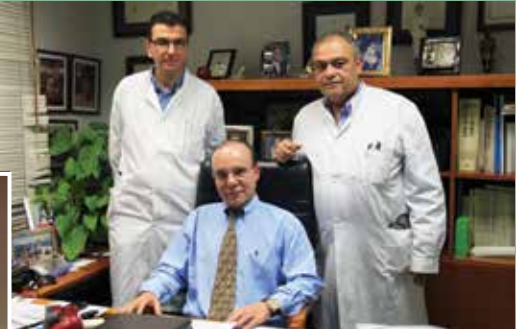
▲
Στέλλα Οικονομίδου

◀
Λευτέρης Καστελλάνος και Βασίλης Στρατζάμης

▶
Από αριστερά:
J. Crockett,
Στ. Οικονομίδου,
Θ. Νικολαΐδης

▲ Ο Δ. Νίκας με τους συνεργάτες του, Ν. Μπαϊκούσα και Δ. Καραγιάννη

◀ Ιωάννης Βούλγαρης

►
Δημήτριος Ηλιόπουλος
Διευθυντής ΚΡΧ Κλινικής
την περίοδο 2002 - σήμερα

►
Ιωακείμ Παναγιώτου
Διευθυντής ΚΡΧΚλινικής
την περίοδο 2003 - σήμερα

▲
Η ομάδα του Δ. Ηλιόπουλου.
Από δεξιά: Α. Ντεβέγια, Β. Σατραζήμης,
Δ. Ηλιόπουλος, Ε. Καστελλάνος, Β. Φίλιας, Β. Ανδρουτσοπούλου

▲
Η ομάδα του Ι. Παναγιώτου.
Από δεξιά: Β. Ζώταλη, Χ. Κυριαζής,
Στ. Οικονομίδου, Ν. Μούρτζης, Ι. Παναγιώτου,
Ι. Βούλγαρης, Μ. Αθανασοπούλου

Επί του πιαστηρίου:
Στο τέλος του 2013 από το «ιατρικό Κέντρο Αθηνών» απεχώρησε η ομάδα του Δ. Ηλιόπουλου για το «Υγεία», του Μ. Παναγιώτου για το «Metropolitan». Τον Ιούλιο του 2014, απεχώρησε η ομάδα του Δ. Νίκα για το «Ερρίκος Ντυνάν», ενώ προστέθηκε η ομάδα του Β. Κωτσή από το «Ιασό - General»

Αναλυτικότερα, η ομάδα του Μιχάλη Κανταρτζή συντίθεται από τους Γεώργιο Λαζόπουλο, Λεωνίδα Παπασταύρου, την Αναισθησιολόγο Μαρία Μανη-Κανταρτζή, και τον Ralf Sprollender, τεχνικό εξωσωματικής κυκλοφορίας, ομάδα επιδίδομενη με επιτυχία, πέραν της κλασικής Καρδιοχειρουργικής, στις επανεγχειρήσεις καρδιάς.

Η ομάδα του Δημήτριου Νίκα, αποφοίτου Καρδιοχειρουργικής Πανεπιστημίου Yale University, Καθηγητού και πρώην Διευθυντού Καρδιοχειρουργικής Πανεπιστημίου Αλαμπάμα, αποτελείται από τους Δημήτριο Καραγιάννη, Νικόλαο Μπαϊκούση, Γεώργιο Γεωργίου, αναισθησιολόγο και τον Ιωάννη Βούλγαρη, τεχνικό εξωσωματικής κυκλοφορίας. Κατά τη διάρκεια της 17 ετών σταδιοδρομίας - πορείας του στην Ελλάδα, συνεργάστηκε με εξαιρετικούς καρδιοχειρουργούς οι οποίοι κατέχουν διευθυντικές θέσεις ή θέσεις επιμελητών σε νοσοκομεία του ΕΣΥ ή Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία όπως Παναγιώτης Δεδελιάς, Βασίλειος Λόζος, Σπυρίδων Σκαρδούτσος, Φώτιος Μπρούπουλος, Αλέξης Σιδηρόπουλος, Νικόλαος Καλημέρης, Ιωάννης Ράπτης, Παναγιώτης Χουντής και Νικόλαος Χαρόκοπος. Η ομάδα του Δ. Νίκα επιδίδεται σε όλο το φάσμα της καρδιοχειρουργικής του ενήλικον (στεφανιαία νόσος, βαλβιδοπάθειες, ανευρύσματα, συγγενείς καρδιοπάθειες).

Ο Δημήτριος Ηλιόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, τέθηκε αρχικά επικεφαλής των στελεκών που παρέμειναν της αποχώρησής του Γ. Μίκου, όπως του Άρη Ντεβέγια, που σήμερα αποτελεί το βασικότερο στέλεχος της ομάδας και αρχιτέτα νεότερων συνεργατών, όπως των Καρδιοχειρουργών Βίκας Ανδρουτσοπούλου, Βασίλη Φίλια, Ιμπραήμ Μανά και Αλέξανδρου Ντέμνι, ο οποίος έφυγε για fellowship στον Καναδά τον Μάρτιο του 2013. Αναισθησιολόγοι της ομάδας είναι ο Αθανάσιος Νικολαΐδης, επί ετών συνεργάτης του Α. Μιχάλη και Λευτέρης Καστελλάνος, ενώ Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας ο Βασίλης Σατραζήμης. Η ομάδα σημειώνει ιδιαίτερες επιδόσεις στην τοποθέτηση ασήρικτων αορτικών βαλβίδων και αντιμετώπισης ανευρυσμάτων αορτής.

Τέλος, ο Ματθαίος Παναγιώτου, συνεργάζεται με τα πρώην στελέχη του «Ο.Κ.Κ.» Νίκο Μούρτζη, Καρδιοχειρουργό και Στέλλα Οικονομίδου, Αναισθησιολόγο. Τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας ήταν επί μια δεκαετία ο Jim Crockett, συνεργάτης του κέντρου επί μια εικοσαετία. Αποχωρώντας στο τέλος του 2012 έβασε τη θέση του στον Ιωάννη Βούλγαρη. Μια σειρά νέων Καρδιοχειρουργικών πλαισίων σε την ομάδα του Μ. Παναγιώτου στη διάρκεια της δεκαετούς δραστηριοποίησής της, όπως οι Στράτος Κωλέτσος, Νεκτάριος Κογεράκης, Γρηγόρης Χρυσοστομίδης, Βασίλης Φίλιας, Κωνσταντίνος Μαρκόπουλος, Κωνσταντίνος Βουτετάκης, Θεόδωρος Καραϊσάκος, Νικόλαος Ζαρημής, Δημήτριος Πούσιος, Δημήτριος Τζερτζεμλής και Παναγιώτης Σχορτσιαντώνης. Σήμερα, πέραν του Ν. Μούρτζη, με την ομάδα συνεργάζονται οι Χαράλαμπος Κυριαζής και Αθανάσιος Αντωνίου. Αρχική του δόρατος για τον Μ. Παναγιώτου και τους συνεργάτες του αποτελεί η αντιμετώπιση περιστασιακών αποκατάστασης της γεωμετρίας ανευρυσματικής αριστερής κοιλίας.

Μιχάλης Κανταρτζής

• Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Το όνομά του ήταν Άντριου Μάνσον. Ένας νέος είκοσι τεσσάρων χρόνων, με έναν ιδεαλισμό αγνό και υπέροχο, που φώτιζε τη ζωή του με μια λευκή κρυστάλλινη φλόγα. Φορώντας μπότες και οδηγώντας την παλιά μοτοσικλέτα του ατένιζε ένα δύσκολο μέλλον, πνιγμένο στην καρβουνοόσκηνη και στην οσμή του θανάτου, που δεν περίσσευε στη μουνητή και άχαρη φύση των ανθρακωρυχείων της Νότιας Ουαλίας. Έλεγε πως η ζωή ήταν μια επίθεση στο άγνωστο, μια έφοδος προς τα πάνω... σαν να έπρεπε να κυριεύσεις κάποιο κάστρο, που ήξερες ότι υπάρχει εκεί, στην κορυφή, μη δέν μπορούσες να το δεις... Εκείνος το έβλεπε. Το «κάστρο» δεν ήταν παρά η ανθρώπινη μισαλλοδοξία. Και ο Άντριου Μάνσον, ένας νέος είκοσι τεσσάρων χρόνων, ήταν έτοιμος να κινήσει μια αγαθή επανάσταση, μια επανάσταση που θα λειτουργούσε σαν μια κοινωνική και θεία δικαιοσύνη...

Το όνομά του είναι Μιχάλης Κανταρτζής. Ένας νέος μόλις δεκαέξι χρονών, με έναν ιδεαλισμό αγνό και υπέροχο. Η πρώτη του συνάντηση με τον Άντριου Μάνσον γίνεται στο ιατρείο του παππού του. Στην Καρδίτσα. «Εκείνη την χρονιά, έπρεπε στα χέρια μου το βιβλίο του Τζόζεφ Κρόνιν, «Το Κάστρο». Ο Άντριου Μάνσον, ο πρωταγωνιστής του βιβλίου, έγινε το είδωλό μου. Όπως εκείνος, έγινε γιατρός και πήγε στα Πυρηναία για να παρέχει βοήθεια στους φτωχούς εργάτες, έτσι κι εγώ άρχισα να φαντάζομαι τον εαυτό μου να περιπλανιέμαι στα χωριά των Αγράφων, παρέχοντας ιατρική βοήθεια». Φυσικά, η επιλογή της Ιατρικής για τον Μ. Κανταρτζή δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της «γνωριμιάς» του με τον Α. Μάνσον... «Ο παππούς μου ήταν ο μοναδικός γιατρός στην Καρδίτσα. Αυστηρός και απαιτητικός άνθρωπος. Είχε σπουδάσει Ιατρική στο Παρίσι και στην κλινική που διατηρούσε, η μητέρα μου βοηθούσε με τις ναρκώσεις, ακόμη και όταν ήταν έγκυος σε εμένα ή τον αδερφό μου. Τα παιδικά μου χρόνια πέρασαν μέσα σε αυτό το μικρό χειρουργείο του παππού. Μεγαλώνοντας, μας έδινε δέκα δραχμές για να τον βοηθάμε. Στα δεκατέσσερα μου, τον βοήθησα για πρώτη φορά σε μια χειρουργική πράξη. Επρόκειτο για ένα απόστημα στο κεφάλι ενός δίμετρου άνδρα από τα Άγραφα. Κατάφερα, άνοιξα το απόστημα, αλλά μετά λιποθύμησα...».

Κείμενο: Νάνου Χρηστίδη

Φορώντας μπότες και κρατώντας μια μικροσκοπική βαλίτσα, ο Μ. Κανταρτζής, λίγο πριν κλείσει τα δεκαοκτώ του χρόνια, αναχωρεί για το Παρίσι. «*Η μητέρα μου δεν ήθελε να φύγω. Ο πατέρας μου, όμως, έκανε τα πάντα. Πήγε ο ίδιος στο Παρίσι και χωρίς να γνωρίζει λέξη Γαλλικά κατάφερε με ειδική απόφαση του πρύτανη να γίνω αποδεκτός στην Ιατρική Σχολή. Ήταν τα χρόνια της δικτατορίας και ο πρύτανης είχε ασχοληθεί βαθειά με τον αντιδικτατορικό αγώνα. Κάποιες γνωριμίες που είχε αποδείχθηκαν πολύτιμες, με αποτέλεσμα να είμαι τελικά ο μοναδικός ξένος φοιτητής στη σχολή*». Είκοσι πέντε χιλιάδες φοιτητές από ολόκληρη τη Γαλλία εισέρχονται στο πρώτο έτος της Ιατρικής Σχολής. Μόλις 5.000 από αυτούς θα συνεχίσουν στο δεύτερο έτος. «*Αυτό σήμαινε περί τις 18 ώρες διάβασμα ημερησίως. Σε μια σοφίτα, που όπως είχε προβλέψει η μητέρα μου, δεν είχε θέρμανση, ζεστό νερό, τουαλέτα. Είχα όμως ένα μοναδικό προνόμιο. Το παράθυρο της σοφίτας είχε θέα τον Πύργο του Αιφέλ...*».

Όσο υπέροχος και αν φαντάζει ο Πύργος αυτός στα μάτια του, για εκείνον μετατρέπεται σε ένα ιδιότυπο «κάστρο». Αν και είναι ένας από τους 5.000 φοιτητές που περνά στο δεύτερο έτος, αποφασίζει να επιστρέψει στην Ελλάδα. Μια νέα συνάντηση θα ορίσει μια νέα «επίθεση». «*Με την επιστροφή, γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης. Εκεί, είχα τη χαρά να γνωρίσω τον Καθηγητή Δημήτριο Λαζαρίδη, ένα σπουδαίο άνθρωπο και Καρδιοχειρουργό της εποχής. Το ενδιαφέρον μου για την Χειρουργική σε συνδυασμό με την προσωπικότητα του Δ. Λαζαρίδη, με οδήγησαν με το τέλος των σπουδών για ειδικευση στη Γερμανία*».

Μπορεί τα χωριά των Αγράφων να απέχουν χιλιάδες χιλιόμετρα, μα ο Μ. Κανταρτζής είναι έτοιμος να κινηθεί για την δική του αγαθή επανάσταση. Αυτή της απόκτησης γνώσης με τελικό στόχο την προσφορά στον καθημερινό άνθρωπο. «*Πάντα στη ζωή υπάρχουν καθοριστικά σημεία, τα οποία σε κάνουν να διαλέξεις, να επιβιώσεις, να έχεις καινούρια ερεθίσματα. Ήμουν τυχερός, γιατί ο πρώτος μου διευθυντής ήταν ένας ιδιαίτερος άνθρωπος. Αυστηρός και απαιτητικός. Σε έθιγε, σε μείωνε, αν έκανες λάθος ή απαντούσες χωρίς να γνωρίζεις. Μαζί του ή τα παρατούσες ή γινόσουν καλύτερος γιατρός. Εγώ επέλεξα να μείνω. Και ανταμείφθηκα. Κάποια στιγμή, μου είπε –Από σένα, γιέ μου, θα βγει ένας καλός Χειρουργός...». Σε εκείνη την κλινική, δίπλα σε εκείνον τον γιατρό-άνθρωπο που τόσο πολύ θυμίζει τον παππού, ο Μ. Κανταρτζής μετουσιώνεται. «*Είμαι σίγουρος ότι εκεί, τότε, έμαθα την κλινική Ιατρική, την ανθρώπινη Ιατρική. Έκανα κέντρο της επιστήμης μου τον άνθρωπο...*».*

«Παραμένω πιστός στην άσκηση ανθρώπινης ιατρικής...».

Απομακρυσμένος πια από τον κίνδυνο της ανθρώπινης μισαλλοδοξίας, Μιχάλης Κανταρτζής και Άντριο Μάνσον γίνονται ένα. Πρωταγωνιστής της δικής του ζωής, ο Μ. Κανταρτζής χαράζει μια έφοδο προς τα πάνω... Ο θάνατος του διευθυντή, η συνεργασία με ένα άλλο νοσοκομείο, η γνωριμία με ένα Καθηγητή που μοιάζει να μην τρέφει ιδιαίτερη συμπάθεια για το ελληνικό στοιχείο αλλά αναγνωρίζει την ικανότητα και την αξία, οι άπειρες χειρουργικές ώρες. Κάθε νέα εμπειρία τον φέρνει ένα βήμα πιο κοντά στην ουσία. Κάπου εκεί, κάνει την εμφάνισή της η Καρδιοχειρουργική. «*Έχοντας την τύχη να γνωρίσω αυτούς τους δυο σπουδαίους –και τόσο διαφορετικούς- ανθρώπους στην πορεία μου, θα ήταν σκεδόν αδύνατο να μην οδηγηθώ στην Καρδιοχειρουργική. Εκείνοι μου την ενέπνευσαν. Δεν άργησα, λοιπόν, να βρεθώ στο Νοσοκομείο του Dusseldorf, εκεί όπου είχε δημιουργηθεί η πρώτη Καρδιοχειρουργική Κλινική της Ευρώπης, η οποία διέθετε πρωτοποριακό για την εποχή εξοπλισμό και όπου εφαρμόζονταν πρωτοποριακές τεχνικές. Η θέση του Καθηγητή Καρδιοχειρουργικής δεν άργει. Όμως, η θέση αυτή δεν άργει να γίνει «κάστρο»... «Δεν μίληκα στην Ιατρική για να βγάλω χρήματα. Ναι, με γοήτευε η κοινωνική καταξίωση, αλλά εγώ ήθελα την κοινωνική προσφορά, ήθελα να δώσω. Η θέση του Καθηγητή ήταν αυτό που ονειρεύονται πολλοί συνάδελφοι. Εμένα δεν με γέμιζε...».*

Η απόσταση ανάμεσα σε εκείνον και στο όνειρο των Αγράφων δεν άργησε να μειωθεί. Το 1995, ο Μ. Κανταρτζής επιστρέφει με την σύζυγό του στην Ελλάδα. Αγώνας και προσπάθεια και πάλι. Για μια θέση στον ελληνικό Καρδιοχειρουργικό «ήλιο». Άλλα και πάλι, τίποτα δεν είναι απλό. «*Ο πρώτος χρόνος ήταν απελπιστικός. Ετοιμάσα το προσωπικό μου Ιατρείο, στο οποίο δεν ήρθε ασθενής για οκτώ μήνες. Μέσω γνωριμιών του πατέρα μου, για άλλη μια φορά, ξεκίνησα την συνεργασία μου με το «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών».*

2001 - 2013

662 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001 - 2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Εκείνη την εποχή, στο ίδρυμα χειρουργούσαν οι Γ. Τόλης, Γ. Μάκος και Σ. Θεοδωρόπουλος. Αίθουσα για μένα δεν υπήρχε. Κάποια στιγμή βρέθηκε ένας ασθενής, ο οποίος όπου και αν είχε απευθυνθεί, δεν τον αναλάμβανε κανείς. Το έκανα εγώ. Κι έτσι κύλησαν τα πράγματα». Ο ένας ασθενής έγιναν είκοσι, τον πρώτο χρόνο, ογδόντα τον δεύτερο. Τον τρίτο χρόνο, ο Μ. Κανταρτζής βρίσκεται στο επίκεντρο της δημοσιότητας, παρουσιάζοντας ένα ειδικό μηχάνημα λέιζερ που έδινε την ευκαιρία σε πολλά ανεγχειρήτα περιστατικά να αντιμετωπιστούν με καλή έκβαση. «Μέσα σε ένα μήνα, είδα 300 ασθενείς...».

Πόσοι όμως γιατροί μαθαίνουν κάτι πέρα από τα στοιχειώδη που αποκομίζουν από την πρακτική; αναρωτιόνταν συχνά ο Άντριου Μάνσον. Πόσοι γιατροί δεν πέφτουν θύματα του ίδιου του συστήματος; Για πόσους άραγε, η λευκή κρυστάλλινη φλόγα δεν γίνεται παρά θαμπό φως μιας λάμπας που έχει μουτζουρωθεί; «Κάθε φορά που ύψωσα τον τόνο της φωνής μου για να υπερηφανευθώ για κάτι, η ζωή φρόντιζε να με χαστουκίζει. Όσο ήμουν στη Γερμανία, είχε έρθει μια Ελληνίδα, σχεδόν νεκρή, μετά από ατύχημα με μηχανή. Είχε ολική ρήξη της τραχείας και της καρίνας. Τη χειρουργήσα και επέζησε. Έρχονταν, θυμάμαι, οι δικοί της, αλλά και συνάδελφοι και μου έδιναν συγχαρητήρια. –Της έσωσες τη ζωή, μου έλεγαν. –Έκανα το αυτονόητο, απαντούσα...». Την ίδια απάντηση δίνει ο Μ. Κανταρτζής ακόμη και σήμερα, σε κάθε ασθενή που του εμπιστεύεται τη ζωή του. Όχι από φόβο ενός ακόμη ηχηρού χαστουκιού. Από κατασταλαγμένη άποψη. Από εκείνες που μόνο η ζωή ξέρει να παράγει.

«Θέλω να με τιμούν γιατί είμαι καλός άνθρωπος και κάνω καλά τη δουλειά μου. Δεν θέλω τίποτα άλλο. Δεν με ενδιαφέρει πόσους ασθενείς θα χειρουργήσω και το πόσα χρήματα θα πάρω. Ο Χειρουργός πρέπει να είναι χαμηλών τόνων. Και μετά από χρόνια, όταν θα κάνει την «απογραφή» του, να του μείνουν οι αποτυχίες. Αυτό διδάχθηκα. Από τα χρόνια της Γερμανίας, μέχρι και σήμερα. Παραμένω πιστός στον παππού μου, στους τρεις διευθυντές που είχα εκεί...

Παραμένω πιστός στην ανθρώπινη Ιατρική». Και όχι μόνο... Ο Μ. Κανταρτζής παραμένει πιστός σε αυτή την πρώτη γνωριμία των εφηβικών του χρόνων. Παραμένει πιστός φίλος του Άντριου Μάνσον και όσων εκείνος πρεσβεύει. Ενός ιδεαλισμού αγνού και υπέροχου, που φωτίζει τη ζωή του με μια λευκή κρυστάλλινη φλόγα. Από εκείνες τις φλόγες που λάμπουν δυνατά ακόμη και στην πνιγμένη από «καρβουνόσκονη» Αθήνα...

Λεωνίδας Παπασταύρου

663

Συνεργάτης Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

«Η ολοκλήρωση των σπουδών μου συνέπεσε με την απόφαση του Δ. Μπουλαφέντη να επιστρέψει στην Ελλάδα, έχοντας ήδη υπογράψει συμβόλαιο συνεργασίας με το Νοσηλευτήριο «Υγεία»... Τον ακολούθησα πίσω χωρίς δεύτερη σκέψη... Η αλήθεια είναι πως έχω αναθεωρήσει πια... Ίσως, θα ήταν καλύτερα για μένα να παραμείνω στην Αμερική... Γύρισα μόνο γιατί εκείνος θέλησε να με εντάξει στην ομάδα του... Τον θαύμαζα τόσο που δεν σκεφτόμουν τίποτα άλλο...»

«Ειδικεύτηκα στη Γενική Χειρουργική στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός και στο ίδιο ίδρυμα συνέχισα για τις ειδικεύσεις Θωρακοχειρουργικής και Καρδιοχειρουργικής, στις κλινικές των Ίωνα Μπελένη και Χρήστου Χαρίτου, αντίστοιχα... Παράλληλα, καθ' όλη τη διάρκεια της ειδικεύσής μου, βοηθούσα τον Δ. Μπουλαφέντη στα χειρουργεία του, καθώς και τον Γεώργιο Τζίφα στο Νοσηλευτήριο «ΙΑΣΩ General»... Με τη λήψη τίτλου ειδικότητας, άρχισα να συνεργάζομαι με τον Δημήτριο Ηλιόπουλο, στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», δίπλα στον οποίο παρέμεινα για περισσότερο από τριετή-μια χρόνια... Θεωρώ πως οι συνεργασίες αυτές αποτέλεσαν σημαντικό σταθμό στην καριέρα μου, καθώς ο αριθμός των χειρουργείων στα οποία συμμετείχα λειτούργησε αδιαμφισβήτητα ως επιπρόσθετη εμπειρία...»

«Υπάρχουν στιγμές που ενώ είσαι απογοητευμένος και δεν βλέπεις ορίζοντα, παίρνεις μια απόφαση που αναδεικνύεται ως η καλύτερη κίνηση της ζωής σου... Το τέλος της συνεργασίας μου με τον Δ. Ηλιόπουλο, μου έφερε μια νέα, με τον Μιχάλη Κανταριτζή, για την οποία αισθάνομαι τυχερός και απόλυτα ικανοποιημένος...»

«Είμαι από τους Γιατρούς που «κουβαλάνε» τον ασθενή μαζί τους παντού... Στο σπίτι, στις παρέες, στις διακοπές... Σκέφτομαι αν έπραξα το σωστό, τι θα μπορούσα να είχα κάνει διαφορετικά, πώς να είναι η καθημερινότητά του... Αυτό, που ακόμη και μετά από τόσα χειρουργεία, δεν μπορώ να ξεπεράσω είναι η αποτυχία... Κι όμως από αυτή, διδασκόμαστε και γινόμαστε καλύτεροι Χειρουργοί...»

«Αν και γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη, έζησα τα πρώτα χρόνια της ζωής μου στην Αγγλία, όπου βρέθηκαν οι γονείς μου για επαγγελματικούς λόγους... Επέστρεψα στην Αθήνα, σε ηλικία πέντε ετών... Ήμουν έφηβος, όταν για πρώτη φορά δήλωσα στους δικούς μου ότι ονειρευόμουν ένα επαγγελματικό μέλλον ως Γιατρός... Θυμάμαι την έκπληξή τους, καθώς δεν υπήρχε κανείς στο οικογενειακό μας περιβάλλον που να μπορεί να λειτουργήσει ως πρότυπο... Θεωρώ πως η ιδέα που υποκίνησε αυτή μου την επιθυμία, ήταν η έννοια της προσφοράς...»

«Φοίτησα στην Ιατρική Σχολή του αγγλόφωνου Πανεπιστημίου της Βουδαπέστης, στην Ουγγαρία... Όντας στο τέταρτο έτος, άρχισα να στέλνω επιστολές στο Νοσοκομείο «Texas Heart Institute», στο Houston των ΗΠΑ, με σκοπό να συνεχίσω εκεί τις σπουδές μου... Είχα την τύχη να γνωρίσω τον Δημήτριο Μπουλαφέντη, ο οποίος τότε βρισκόταν στο απόγειο της καριέρας του... Σε αυτό τον άνθρωπο, οφείλω το ότι σήμερα είμαι Καρδιοχειρουργός... Με ενέπνευσε, μου εμφύσησε το πάθος για αυτή την σπουδαία ειδικότητα... Και σε αυτό τον άνθρωπο, οφείλω το ότι κατάφερα να βρεθώ τελικά στο Houston για να πάρω πτυχίο Ιατρικής...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Θεσσαλονίκη, 20 Φεβρουαρίου 1972
- Ιατρική Σχολή, αγγλόφωνο Πανεπιστήμιο Βουδαπέστης, Ουγγαρία, 1990 – 1994
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Houston, ΗΠΑ, 1994 – 1997
- Στρατιωτική Θητεία, 1997 – 1998
- Υπηρεσία Υπαιθρου, 1998 – 1999
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1999 – 2002
- Ειδικευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2002 – 2003
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2003 – 2004
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήρια «Υγεία» και «ΙΑΣΩ General», Αθήνα, 1999 – 2004
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Αθήνα, 2004 – σήμερα

Δημήτριος Νίκας

- Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

«Ουδείς μπορεί να σε πείσει να πάρεις τον ογκώδη τόμο που περιέχει μεγάλες αλήθειες του κόσμου και να στρωθείς να τον διαβάσεις... Αν ξέρεις τι σημαίνει ελευθερία, απόλυτη ελευθερία και όχι σχετική ελευθερία, θα πρέπει να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το πιο κρίσιμο σημείο όπου θα φτάσεις ποτέ... Όλος μου ο σκοπός στη ζωή είναι να φτάσω κοντά στο Θεό, που σημαίνει να φτάσω πιο κοντά στον εαυτό μου... Για τούτο και δεν έχει σημασία ποιο δρόμο θα πάρω... Μερικοί παίρνουν το δρόμο το βραχύ, άλλοι το μακρύ... Κάθε φορά που φτάνεις στα όρια αυτό που απαιτείται από σένα, είναι να βρίσκεσαι αντιμέτωπος με το ίδιο πρόβλημα –να είσαι ο ευατός σου... Η ζωή απλώνεται την κάθε στιγμή μες στη μεθυστική απεραντοσύνη...»

Ουδείς μπορεί να πείσει τον Δημήτριο Νίκα να πάρει αυτόν τον ογκώδη τόμο που περιέχει τις αλήθειες της ζωής και να στρωθεί να τον διαβάσει... Όπως ο Χένρι Μίλερ, έτσι κι ο ίδιος, ξεκινά τα πρώτα του βήματα, ακολουθώντας μια και μόνο διαδικασία... Αυτή της ανακάλυψης... «Από τα πρώτα παιδικά μου χρόνια στην Καλαμάτα, αλλά και μετέπειτα, όταν με τους γονείς μου μετακομίσαμε στην Αθήνα –σε ηλικία 9 ετών περίπου-, ήμουν ανήσυχος πνεύμα. Ο πατέρας μου, Αξιωματικός Χωροφυλακής και η μητέρα μου Εκπαιδευτικός, διέκριναν από νωρίς τις ικανότητές μου. Μετά το Δημοτικό, λοιπόν, παρακολούθησα το εξεταζίο Γυμνάσιο στην «Ευαγγελική Σχολή» της Ν. Σμύρνης. Υπήρξα ιδιαίτερα καλός μαθητής, πάντα με αριστεία, με αποτέλεσμα να εισαχθώ στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, το 1970, μεταξύ των πρώτων...». Μπορεί ακόμη να μην κατανοεί πλήρως την έννοια της ελευθερίας, αλλά η δυνατότητα της επιλογής γίνεται για εκείνον η πρώτη μεγάλη αλήθεια της ζωής... Μια αλήθεια που –χωρίς να το γνωρίζει– θα τον ακολουθεί στο μέλλον... «Οι γονείς μου δεν με πίεσαν ποτέ να αποφασίσω για το μέλλον μου. Ήταν όνειρό μου να γίνω γιατρός. Γι' αυτό το λόγο υπήρξα και αριστούχος φοιτητής. Κάθε χρόνο, για έξι χρόνια, έπαιρνα υποτροφία από το Ι.Κ.Υ.. Ήμουν απόλυτα δασυμένος και αφιερωμένος στην επιστήμη. Στο πρόσωπο ενός γιατρού, έβλεπα από παιδί την έννοια της προσφοράς στο συνάνθρωπο, στην κοινωνία. Ακόμη και σήμερα, αυτή η έννοια της προσφοράς με «στοικειώνει». Δεν υπάρχει καλύτερη αμοιβή για έναν γιατρό...».

Κείμενο: Νάνου Χρηστίδη

Με το πέρας των στρατιωτικών υποχρεώσεων, αναχωρεί για την Αμερική... Άλλωστε, η απόφαση έχει ήδη παρθεί από τον ίδιο πολύ πιο νωρίς... Οι εξετάσεις ολοκληρώνονται με επιτυχία και ξεκινά η διαδικασία της ειδικεύσής του σε ένα από τα σπουδαιότερα Πανεπιστημιακά νοσηλευτικά ιδρύματα της χώρας... Στο «Saint Mary's Hospital» του Πανεπιστημίου Yale... «Ξεκίνησα εκεί την ειδικεύσή μου στη Γενική Χειρουργική. Μάλιστα, βρέθηκα για ένα εξάμηνο περίπου στο φημισμένο Νοσοκομείο «Memorial Sloan-Kettering» της Νέας Υόρκης, όπου παρακολούθησα Χειρουργική Ογκολογία...». Παράλληλα, το 1982, λαμβάνει κατόπιν ειδικών εξετάσεων το αμερικανικό Δίπλωμα Ασκήσεως Ιατρικού Επαγγέλματος (F.L.E.X.), ενώ μια χρονιά αργότερα παρουσιάζει την Διδακτορική του Διατριβή σε Επιτροπή του Πανεπιστημίου Yale, από την οποία ανακηρύσσεται Διδάκτωρ...

Η πείρα που αποκτά δεν χρησιμοποιείται για προσωπικά του οφέλη, μόνο υπηρετεί τον σκοπό με τον οποίο είναι συνδεδεμένος... Τίποτα δεν πάει χαμένο, όσο ασήμαντο κι αν είναι... Η Καρδιοχειρουργική ανάγεται σε τέχνη... Σε «πνευματικό μικρόβιο»... «Την δεκαετία του '80, η Καρδιοχειρουργική φάνταζε στα μάτια κάθε γιατρού ως μαγική ειδικότητα. Ήμουν κι εγώ από αυτούς που μιλούσαν. Για να φτάσεις δε από τη Γενική Χειρουργική στην Καρδιοχειρουργική στο Yale, έπρεπε να έχεις καταπληκτικές αποδόσεις. Κατάφερα, το 1986, να γίνω δεκτός ως ένας από τους καλύτερους... Ένωθα τιμή και δόξα...». Η εκπαίδευση σκληρή, μα εκείνος νιώθει ελεύθερος και συνδεδεμένος με τον ιερό σκοπό... «Τα πράγματα τότε στην Καρδιοχειρουργική εκπαίδευση ήταν πολύ διαφορετικά σε σχέση με σήμερα. Πολύ σκληρά. Οι Αμερικανοί Καθηγητές τσέκαραν τους ειδικευόμενους σε όλα τα επίπεδα. Φυσική αντοχή, πνευματική διαύγεια, φυσικά ιατρικές γνώσεις και χειρουργική τεχνική, ακόμη δεοντολογία και συμπεριφορά. Μένανμε άπνοι αμέτρητα βράδια στο χειρουργείο και στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, ενώ την επόμενη ημέρα έπρεπε να είμαστε φρέσκοι, να απαντάμε σε ερωτήσεις που δεχόμασταν και μάλιστα εμπειριστατωμένα, δηλαδή να αναφέρουμε στατιστικές, βιβλιογραφία κλπ, χωρίς να εκφράζουμε δυσανασχέτηση ή κόραση...». Το 1989, ο Δ. Νίκας αποφοίτα από την Καρδιοχειρουργική του Πανεπιστημίου Yale και ξεκινά να εργάζεται σε ένα από τα μεγαλύτερα ιδιωτικά practice Καρδιοχειρουργικής στο Dayton, ως συνεργάτης του Sylvester Weinberg, Προέδρου της Αμερικανικής Καρδιολογικής Εταιρείας... Μόλις δυο χρόνια αργότερα, σε ηλικία 39 ετών, αναλαμβάνει τη Διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου της Νότιας Αλαμπάμα, κατόπιν κρίσης μεταξύ άκρων ανταγωνιστικών υποψηφίων...

◀ Με τον W. Lillehei

Δεν θα πρέπει κανείς να λείπει να ή όχι, έγραφε ο Χ. Μίλερ, ακόμη και όταν είναι θronιασμένος στην υψηλότερη κορφή... Θα πρέπει κανείς να παίζει με το δικό του ρυθμό – με κάθε τμήμα... Ο Δ. Νίκας βρίσκεται σε μια από τις υψηλότερες κορυφές της καριέρας του... Όμως καλείται να απαντήσει με ένα ναι ή όχι... «Δεν σκόπευα να γυρίσω στην Ελλάδα. Παντρεύτηκα Ελληνοαμερικανίδα, τη Μαίρη Λαδά με την οποία απέκτησα τρία παιδιά. Είχαμε φτιάξει μια όμορφη ζωή, εγώ έκτιζα μέρα με τη μέρα μια λαμπρή καριέρα στην Αμερική. Το 1995, ο πατέρας μου διαγνώστηκε με λευχαιμία... Ήμουν μοναχοπαίδι και όφειλα να του σταθώ. Άρχισα να ταξιδεύω στην Ελλάδα πολύ συχνά – οπωσδήποτε μια φορά το μήνα -, για να βρίσκομαι κοντά του. Εκείνη την εποχή μου έγινε πρόταση από μια ομάδα εκλεκτών συναδέλφων να συνεργαστώ μαζί τους στο Νοσηλευτήριο «Υγεία». Μου άρεσε το περιβάλλον στο ίδρυμα, οι συνθήκες εργασίας, οπότε δέχτηκα. Και κάπως έτσι, μπήκε στο μυαλό μου η ιδέα της επιστροφής...». Ένα χρόνο αργότερα, τον Ιούλιο του 1996 για την ακρίβεια, ο Δ. Νίκας αποφασίζει να παίζει σε άλλο ρυθμό... Εγκαθίσταται με την οικογένειά του μόνιμα στην Ελλάδα... «Ήθελα τα παιδιά μου να μεγαλώσουν ως Έλληνες. Στην Αμερική αποξενώνεσαι, η γενιά χάνεται εντελώς... Ακόμη και αν σήμερα έχουν επιστρέψει εκεί, ο ελληνισμός υπάρχει μέσα τους δυνατό...».

Κάθε φορά που φτάνεις στα όρια αυτό που απαιτείται από σένα, είναι να βρίσκεσαι αντιμετώπιος με το ίδιο πρόβλημα – να είσαι ο εαυτός σου... Η ζωή απλώνεται την κάθε στιγμή μες στη μεθυστική απεραντοσύνη... Ζεις από τους καρπούς της δράσης σου και η δράση σου είναι η σοδειά της σκέψης σου... Ο Δ. Νίκας μπορεί και είναι ο εαυτός του... Δρα και δράττει τους καρπούς της δράσης του... Η συνεργασία του με το Νοσηλευτήριο «Υγεία» συνεχίζεται μέχρι το Μάρτιο του 1997, όταν ο ίδιος δέχεται μια δελεαστική πρόταση από τον Όμιλο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... Να αναλάβει τη διεύθυνση της Καρδιοχειρουργικής Κλινικής... Και την αποδέχεται... «Ήταν για μένα μια ακόμη πρόκληση. Όπως αποδείχθηκε, η απόφασή μου ήταν σωστή, καθώς η συνεργασία μας συνεχίζεται μέχρι σήμερα και θα την χαρακτηρίζα άφογη. Πραγματοποιούμε περί τις 300 επεμβάσεις ετησίως που καλύπτουν όλο το φάσμα της Καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας...».

▲ Προσωπική αφίερωση του Καθηγητή W. Glenn στον Δ. Νίκα

▼ Με τον D. Cooley και άλλους Έλληνες και Αμερικανούς συναδέλφους

Αν ξέρεις τι σημαίνει ελευθερία, απόλυτη ελευθερία και όχι σχετική ελευθερία, έγραφε ο Χ. Μίλερ, θα πρέπει να αναγνωρίσεις ότι αυτό είναι το πιο κρίσιμο σημείο όπου θα φτάσεις ποτέ... Όλος μου ο σκοπός στη ζωή είναι να φτάσω κοντά στο Θεό, που σημαίνει να φτάσω πιο κοντά στον εαυτό μου... Ο Δ. Νίκας γνώρισε στη ζωή του την απόλυτη ελευθερία –όχι τη σχετική... Όλος του ο σκοπός στη ζωή, το να φτάσει κοντά στον αληθινό εαυτό του, κρίνεται εκ του αποτελέσματος επιτυχής... «Η φιλοσοφία με την οποία γαλουχήθηκα στην Αμερική επέβαλλε έναν κανόνα: ο Καρδιοχειρουργός δεν ανήκει στον εαυτό του, δεν ανήκει σε κανένα. Ανήκει μόνο στην επιστήμη του. Η ισορροπία ενός Καρδιοχειρουργού έρχεται από το «πέδιο» της καθημερινής «μάχης». Από το γεγονός ότι εκτελεί το καθήκον του απέναντι στον ασθενή και στην επιστήμη, από την ικανοποίηση ότι το όνειρό του να πετύχει την ίαση πραγματοποιήθηκε. Αντιμετώπισα την Καρδιοχειρουργική, όχι ως ειδικότητα, αλλά ως φιλοσοφία ζωής. Μια φιλοσοφία που ορίζει τόσο την ύπαρξή σου μέσα στο χειρουργείο, το πώς θα χειρουργήσεις, πώς θα συμπεριφερθείς στους ανθρώπινους ιστούς, όπως και το πώς θα συμπεριφερθείς στην ομάδα σου, στον ασθενή, στους συγγενείς του, στη διοίκηση του ιδρύματος που εργάζεσαι, στους συναδέλφους. Πρέπει η προσωπικότητα εντός και εκτός του χειρουργείου να υποτάσσεται σε έναν κανόνα: αυτόν που ορίζει η θέση του να είσαι Καρδιοχειρουργός... Νιώθω καλά με τον εαυτό μου... Είμαι Καρδιοχειρουργός και έτσι επέλεξα να ζήσω...».

Ο Δ. Νίκας, έχοντας συμπληρώσει περισσότερες από 7.000 επεμβάσεις στα 22 χρόνια άσκησης της Καρδιοχειρουργικής ειδικότητας σε διεθνώς αναγνωρισμένα κέντρα της Αμερικής και της Ελλάδας, έχοντας μαθητεύσει ή συνεργαστεί με κάποιες από τις σπουδαιότερες μορφές της παγκόσμιας Καρδιοχειρουργικής, αποδεικνύει σήμερα πως αντιμετώπισε τη ζωή του, όπως ο ήρωας του Χ. Μίλερ... Ως μια διαλεκτική ανάμεσα στον «ένδον σκάπτε και άδραξε τη μέρα»... Έζησε και ζει την κάθε στιγμή σαν να είναι μοναδική –και είναι άλλωστε... Έζησε και ζει κυριευμένος από μια ακόπιαστη λαχτάρα να δει, να αφουγκραστεί, να στοχαστεί... Περιφρονει κάθε σύμβαση, αφήνεται στους ρυθμούς της χορογραφίας του πάθους, ανακαλύπτει εκ νέου την αλήθεια της ζωής... Τη δική του αλήθεια...

«Αντιμετώπισα την καρδιοχειρουργική όχι σαν ειδικότητα, αλλά ως φιλοσοφία ζωής».

▲ Με τον J. Eleftheriades

◀ Με τους συνεργάτες του

◀ Ο Δ. Νίκας με την οικογένειά του

Δημήτριος Καραγιάννης

Συνεργάτης Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Επί του πιστηρίου:
Ο Δ. Καραγιάννης μετακινήθηκε
τον Αύγουστο του 2014
στο «Ερρίκος Ντυνάν»
σε θέση Επιμελήτη της
Β΄ ΚΡΧ Κλινικής

667

«Μεγάλωσα σε μια ιατρική οικογένεια... Οι θείοί μου, γιατροί όλοι, μου ενέπνευσαν από νωρίς την αγάπη μου για την Ιατρική... Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, ήθελα να γίνω γιατρός... Αποκλειστικά και μόνο γιατρός... Τίποτε άλλο...»

«Δεν επέλεξα την Καρδιοχειρουργική τυχαία... Επηρέαστηκα πολύ από τους Καρδιοχειρουργούς που μεσουρανούσαν τη δεκαετία του '80 και '90... Γεώργιος Τόλης, Χρήστος Λόλας, Άλκης Μιχάλης... Είχα την διορατικότητα να διακρίνω πως επρόκειτο για μια ειδικότητα με ραγδαία εξέλιξη... Νέες μέθοδοι, νέα ιατροτεχνολογία ήταν προ των πυλών, ανοίγοντας ορίζοντες στους Χειρουργούς... Άλλες ειδικότητες αντιμετώπιζαν πια επιστημονικό «κορεσμό»... Η Καρδιοχειρουργική είχε ένα σπουδαίο μέλλον μπροστά της...»

«Φυσικά και δεν μετάνιωσα για αυτή μου την απόφαση... Αν είχα, απλά, την επιλογή να κάνω κάτι διαφορετικό, αυτό θα ήταν να φύγω για μεταεκπαίδευση στο εξωτερικό... Εγώ, τελειώνοντας την ειδικότητά μου, ξεκίνησα να εργαζομαι συστηματικά, στην ομάδα του Δημήτριου Νίκα... Εκείνος είχε μόλις επιστρέψει από την Αλαμπάμα με άπιστευτα διαπιστευτήρια... Σπουδές, εμπειρίες, νέες τεχνικές... Το θεώρησα μεγάλη τύχη και τιμή να συνεργαστώ μαζί του... Θα έλεγε κανείς, πως ενώ δεν κατάφερα να φύγω εγώ στο εξωτερικό, το εξωτερικό ήρθε σε μένα...»

«Θεωρώ πως η πειθαρχία είναι το πλέον σημαντικό χάρισμα ενός καλού Καρδιοχειρουργού... Πέρα από την χειρουργική τεχνική, η ικανότητά του να παραμένει ψύχραιμος και να μην πανικοβάλλεται σε κατάσταση κρίσης, του δίνει το πλεονέκτημα να παίρνει σωστές αποφάσεις προς όφελος του ασθενή του... Ο πανικός είναι κακός σύμβουλος... Παράλληλα, πρέπει να είναι καλός συνεργάτης... Η συνοχή της ομάδας είναι πολύ βασικό στοιχείο στην επιτυχή έκβαση ενός χειρουργείου... Μιλώ εκ πείρας, καθώς η συνεργασία μου με τον Δημήτρη Νίκα, μετά από τόσα χρόνια, αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα του πόσο σημαντική είναι η ομαδικότητα στη δουλειά μας...»

«Η Καρδιοχειρουργική είναι απαιτητική... Απαιτεί χρόνο και αφοσίωση από το Χειρουργό, οφείλει να γίνεται η πρώτη του προτεραιότητα... Για μένα, το να χειρουργώ και να προσφέρω το καλύτερο δυνατό για την εξέλιξη της υγείας του ασθενή μου, είναι κάτι που γεμίζει την ψυχή μου με ένα υπέροχο συναίσθημα... Ένα συναίσθημα πληρότητας και γαλήνης...»

«Κανένα επίτευγμα δεν λαμβάνει χώρα, αν δεν υπάρχει ισορροπία... Μπορεί η Καρδιοχειρουργική να είναι το κέντρο της ζωής μου, αλλά αν δεν υπήρχε η οικογένεια, οι χειρουργικές επιτυχίες δεν θα είχαν για μένα το ίδιο νόημα... Το να μπορείς να μοιράζεσαι τις νίκες και τις ήττες σου με ανθρώπους που ξέρεις πως νοιάζονται και σε αγαπούν, είναι μεγάλη ευλογία... Βλέπω τα παιδιά μου σήμερα και τα καμαρώνω... Ο γιος μου σπουδάζει Γεωπόνος και η κόρη μου είναι στη Φιλοσοφική Σχολή... Τα παιδιά μου είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα της ύπαρξής μου...»

«Λένε πως οι Χειρουργοί είναι καλλιτέχνες... Δημιουργοί... Πιστεύω πως έχουν δίκιο... Στον ελεύθερο μου χρόνο, ζωγραφίζω... Πίνακες με λάδι, γλυπτά με φυσικά υλικά, όπως κοχύλια, ξύλα που συλλέγω από τη θάλασσα και άλλα... Απεχθάνομαι την αδράνεια... Θέλω μονίμως να βρίσκομαι σε δράση... Εντός και εκτός χειρουργείου...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή «Καποδιστριακό» Πανεπιστήμιο Αθηνών, 1980 - 1986
- Υπηρεσία Υπαιθρου, 1986 - 1987
- Στρατιωτική θητεία, 1987 - 1989
- Ειδικότητα στην Καρδιοχειρουργική, Νοσηλευτήριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Αθήνα, 1989 - 1996
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Υγεία», Ομάδα Δημήτριου Νίκα, 1996 - 1997
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Ομάδα Δημήτριου Νίκα, 1997 - σήμερα...

Δημήτριος

• Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Ηλιόπουλος

Στο έργο του «Κριτική του Πρακτικού Λόγου», ο φιλόσοφος Ι. Καντ, επιχειρώντας να αναδείξει τις υποκειμενικές έννοιες που θα καθιστούσαν δυνατή την συγκρότηση μιας κοινωνίας αυτοσυνείδητων όντων, δίνει στον ανθρώπινο νομοθετική διάσταση, ορίζοντάς τον ως το απόλυτο «όργανο», ικανό να απαντήσει στο σύνθετο ερώτημα «τι πρέπει να κάνω». Βασική προϋπόθεση για να επιτευχθεί αυτό, σύμφωνα με τον ίδιο, είναι ο ανθρώπινος νους να καθοδηγεί τα κίνητρα των πράξεων με βάση το καθήκον –χωρίς συναισθηματισμούς και εξιδανικεύσεις-, επειδή αυτό επιβάλλει ο εαυτός του, η βούλησή του. Όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που συνθέτουν μια προσωπικότητα –ταλέντα, χαρακτήρας, αυτοέλεγχος, τύχη- μπορούν να χρησιμοποιηθούν για καλούς σκοπούς, εκτός από την βούληση. Μόνο όταν η βούληση δεν εξυπηρετεί κάποιο σκοπό, μόνο όταν είναι ανιδιοτελής και μη εγωιστική, μόνο όταν ο άνθρωπος πράττει πάντοτε όπως οφείλει, μόνο τότε μπορεί να απολαμβάνει την αξιορρέπεια και την αυτοεκτίμηση, την ελευθερία και αυτονομία, την ευδαιμονία του.

Ο άνθρωπος νους, αυτό το απόλυτο «όργανο», ικανό να απαντήσει στο σύνθετο ερώτημα «τι πρέπει να κάνω», διεγείρεται στα πρώτα χρόνια της ζωής του Δημήτρη Ηλιόπουλου... Αποκτά αργά και σταθερά μια κυρίαρχη δύναμη, που καθοδηγεί τα κίνητρα των πράξεων του... «Μεγάλωσα σε ένα διάδρομο σπίτι, όπου στον επάνω όροφο έμενε ένας Παθολόγος. Θυμάμαι που τον παρακολουθούσα κρυφά –έβλεπα φωτογραφίες, ξεφύλλιζα τα ιατρικά φυλλάδια και έντυπα που έφταναν με το Ταχυδρομείο για εκείνον, παρατηρούσα τους ασθενείς του που ενίοτε έρχονταν να τον επισκεφθούν... Από τότε ήξερα τι θα κάνω όταν μεγαλώσω. Ήθελα να γίνω γιατρός και μάλιστα Χειρουργός. Το είχα αποφασίσει...». Ο νους του μοιάζει να του έχει πια επιβληθεί... Η Ιατρική για εκείνον δεν είναι απλά μια επιλογή, αλλά μια απόφαση που του ορίζει η έννοια «καθήκον», ο ίδιος του ο εαυτός, η βούλησή του... Το 1976 εισάγεται στην Ιατρική Σχολή Αθηνών... Με ένα σκοπό... Τον πλέον ανιδιοτελή και μη εγωιστικό... Να γίνει Χειρουργός... Τον Ιούνιο του 1982, αποφοιτά έχοντας να παρουσιάσει μια εξαιρετικά καλή απόδοση...

Κείμενο: Νάνσυ Χρηστίδη

Η ισχυρή βούληση που αναπτύσσει αποκτά δική της δυναμική... Ο ίδιος, απλά την υπηρετεί... «Με το τέλος της στρατιωτικής μου θητείας, ξεκίνησα το Διδακτορικό μου, με θέμα τις λεμφαδενικές μεταστάσεις, βασισμένο σε πειραματικό πρωτόκολλο. Η βασική μου στόχευση ήταν τότε η Ογκολογία. Είχα επηρεαστεί πολύ από τον καρκίνο και ήθελα να συνεισφέρω κι εγώ στην αντιμετώπισή του...». Σε αναμονή για μια θέση ειδικότητας στη Γενική Χειρουργική, στην Πανεπιστημιακή Χειρουργική Κλινική του Γρηγόριου Σκαλκέα στο Νοσοκομείο «Λαϊκό», το «απόλυτο όργανο» απαντά για ακόμη μια φορά στην ερώτηση «τι πρέπει να κάνω»... Σύντομα, ο Δ. Ηλιόπουλος βρίσκεται στην Αμερική... «Πήγα σε ένα Ερευνητικό Κέντρο της Φιλαδέλφειας, το οποίο ήταν affiliated με το Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια. Εκεί ξεκίνησα μια πρωτοποριακή έρευνα πάνω στον καρκίνο. Στα δύομισα χρόνια έρευνας που πραγματοποιήσα πάνω στα αντιγόνα, το εμβόλιο κατά του καρκίνου και τις μεταστάσεις, ανακινώθηκαν περί τις 30 δημοσιεύσεις βασισμένες σε αυτή. Ο διευθυντής μου και οι συνεργάτες ήθελαν να μείνω μαζί τους για να συνεχίσουμε τα πρωτόκολλα. Αλλά...». Όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που συνθέτουν την προσωπικότητά του –ταλέντα, χαρακτήρας, αυτοέλεγχος, τύχη- έχουν χρησιμοποιηθεί για καλούς σκοπούς... Όμως ο εκπαιδευμένος νους του κινείται χωρίς συναισθηματισμούς και εξιδανικεύσεις... «Το 1988 επέστρεψα στην Ελλάδα και ξεκίνησα την ειδίκευσή μου στη Γενική Χειρουργική. Ο Γ. Σκαλκέας έγινε για μένα μέντορας, πνευματικός μου καθοδηγητής... Όχι απλά δάσκαλος... Είχα την τύχη να βρεθώ δίπλα και σε ένα ακόμη σπουδαίο άνθρωπο, τον Μιχάλη Σέχα, ο οποίος εκτίμησε ότι θα μπορούσα να αφιερωθώ στην Αγγειοχειρουργική. Εκείνος με έστειλε στο Χιούστον...».

Ο Ι. Kant έλεγε ότι, το «δεν μπορώ» δεν υφίσταται στην περίπτωση της καθαρής βούλησης, γιατί στο όνομα της ελευθερίας της, έχουμε την δυνατότητα να προβούμε σε επιλογές που κρίνουμε ότι μπορούμε να φέρουμε εις πέρας... Εκεί, στο Χιούστον, ο Δ. Ηλιόπουλος, είναι έτοιμος να προβεί σε μια επιλογή που θα διαγράψει το μέλλον του... «Μπορεί να έφτασα στο Χιούστον με σκοπό την Αγγειοχειρουργική, όμως η «συνάντησή» μου με την Καρδιοχειρουργική ήταν μοιραία. Δεν έκανα δεύτερες σκέψεις... Ξεκίνησα αμέσως την ειδίκευσή μου, δίπλα στον Hazim Safi...». Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1995, εκλέγεται Λέκτορας Χειρουργικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ενώ δυο χρόνια αργότερα, επιστρέφοντας στην Ελλάδα και λαμβάνοντας τίτλο ειδικότητας, ξεκινά για να συναντήσει το «καθήκον»...

Ο Δ. Ηλιόπουλος (αριστερά), ομιλήτης στο συνέδριο της ΕΑΒ το 2004
Στο γραφείο του

Και το καθήκον, για τον Καντιανό άνθρωπο, από την στιγμή που θα αναγνωριστεί, ισχύει απόλυτα, ακόμη και στην περίπτωση που η εκτέλεσή του έχει ως φυσική συνέπεια την καταστροφή του κόσμου, υποστήριξε ο φιλόσοφος... Ο Δ. Ηλιόπουλος προχωρά στην εκτέλεσή του... Με την ένταξή του στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... «Με την επιστροφή μου συνεργάστηκα με τον Γεώργιο Μάκο, τον οποίο εκτιμώ πολύ. Με στήριξε, με βοήθησε πολύ να ξεκινήσω την προσωπική μου δουλειά. Κάπως έτσι, σιγά-σιγά, άρχισα να αντιμετωπίζω προσωπικά περιστατικά και να χτίζω την καριέρα μου στην ελληνική πραγματικότητα... Δίπλα μου στάθηκε και η Αλίκη Πούλιου, Αναισθησιολόγος, στην οποία σφείλω επίσης πολλά. Από το 1997 έως και σήμερα βρίσκεται στο πλευρό μου, με αποχή μόλις δυο μηνών...». Ο κόσμος δεν χρειάστηκε να καταστραφεί... Η εκτέλεση του καθήκοντος για τον ίδιο, παρά τα χρόνια που πέρασαν, συνεχίζεται αμείωτη... Η αξία άλλωστε του χαρακτήρα ενός ανθρώπου φαίνεται όταν η υπηρετήση του καθήκοντος έρχεται σε αντίθεση ακόμη και με την ίδια τη θέληση... Άλλωστε, αυτό που μας καθιστά ανθρώπους και μας διαφοροποιεί από τις μηχανές, σύμφωνα με τον Ι. Kant, είναι το γεγονός ότι αναστοχάζομαστε τις επιλογές μας...

«Θα έλεγα πως στάθηκε πολύ τυχερός στην Ελλάδα. Ακόμη κι έτσι όμως, έχω μετανιώσει πολλές φορές που επέστρεψα. Μου λείπουν πολλά. Δεν θεωρώ πως είμαι άνθρωπος που του «ταιριάζει» να δραστηριοποιείται στον ιδιωτικό τομέα. Θα ήθελα να είμαι σε ένα Ακαδημαϊκό Κέντρο, να εργάζομαι πάνω σε ερευνητικά πρωτόκολλα και ασ κρινόμουν κάθε μέρα. Πιστεύω ότι θα ήμουν καλύτερα στην Αμερική από επιστημονικής άποψης και θα είχα μια καλύτερη ζωή. Θα βοηθούσα και τα παιδιά μου διαφορετικά. Ο ένας μου γιος βρίσκεται τώρα στην Αμερική για σπουδές, ενώ τα δυο μου παιδιά έμειναν στην Ελλάδα, αντιμετωπίζοντας πρόβλημα εύρεσης εργασίας. Πιθανώς, αν έμεινα στο εξωτερικό, τα πράγματα να ήταν καλύτερα για εκείνα...».

Έχοντας συμπληρώσει έναν εντυπωσιακό αριθμό επεμβάσεων μέχρι σήμερα, έχοντας κερδίσει την εμπιστοσύνη μιας μεγάλης μερίδας ασθενών, έχοντας εδραιώσει τη θέση του στο Νοσηλεύτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», έχοντας δημιουργήσει μια όμορφη οικογένεια, έχοντας ανακηρυχτεί σε Επίκουρο Καθηγητή Χειρουργικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, έχοντας καθοδηγήσει τα κίνητρα των πράξεων του με βάση το καθήκον επειδή αυτό επέβαλλε η βούλησή του και έχοντας απαντήσει προ πολλού στο σύνθετο ερώτημα «τι πρέπει να κάνω», ο Δ. Ηλιόπουλος μπορεί σήμερα να απολαμβάνει την αξιοπρέπεια και την αυτοεκτίμηση, την ελευθερία, αυτονομία και την ευδαιμονία του... «Στη ζωή του ανθρώπου, ανεξάρτητα με αυτό που αποκαλούμε μοίρα, «γραμμένο», πεπρωμένο, ευκαιρίες δίνονται σε όλους. Ορισμένοι τις εκμεταλλεύονται σωστά και άλλοι τις αφήνουν να καθούν στο δρόμο. Όραμα είχα, όπως και πολλοί άλλοι συνάδελφοι Καρδιοχειρουργοί. Όλοι οραματιζόμαστε, όλοι προσπαθούμε. Αλλά δεν καταφέρνουμε όλοι το ίδιο. Εγώ ξεκίνησα σε αυτή τη ζωή με πολύ άσχημες προοπτικές. Οικονομική ανέχεια, διάφορα άλλα θέματα. Κατάφερα με το χαρακτήρα μου να τα ξεπεράσω και να προχωρήσω. Η ζωή, άλλωστε, χωρίς δυσκολίες δεν θα ήταν όμορφη...».

«Δυο πράγματα γεμίζουν την ψυχή μου με πάντοτε καινούριο και αυξανόμενο θαυμασμό και σεβασμό, όσο συχνότερα ασχολείται μαζί τους ο στοχασμός: ο έναςστρος ουρανός πάνω μου και ο ηθικός νόμος μέσα μου», έγραφε ο Ι. Καπτ. Ο έναςστρος ελληνικός ουρανός δεν αφήνει αδιάφορο τον Δ. Ηλιόπουλο... Άλλωστε, εκεί ψηλά, όσο και αν εκείνος δεν το πιστεύει, γράφτηκε το σενάριο μιας καριέρας επιτυχημένης... Για τον ηθικό νόμο μέσα του, η ωριμότητα στο πέρασμα των χρόνων, δεν αφήνει περιθώρια για αμφισβητήσεις... «Η καταξίωση, στην Καρδιοχειρουργική, έρχεται με απτά αποτελέσματα, μετρήσιμα μεγέθη. Δυστυχώς, στην Ελλάδα δεν έχουμε μάθει να κινούμαστε σε διεθνή πρότυπα και αυτό με πονάει. Κατανού πως είναι κουραστικό και χρειάζεται υπομονή, αλλά όλοι οι συνάδελφοι πρέπει να στραφούν εκεί, αν θέλουν να αναδειχθεί η ελληνική Καρδιοχειρουργική. Αυτή η αντι-επιστημονική τάση ωραιοποίησης του έργου του καθενός από εμάς, είναι ενοχλητική. Εγώ προσωπικά, αφιερώνω χρόνο στην καταγραφή των περιστατικών μου. Και νιώθω μια χαρά γι' αυτό. Κοιμάμαι ήσυχος τα βράδια γιατί κάνω αυτό που πρέπει να κάνω. Η Καρδιοχειρουργική είναι αγώνας μακρινών αποστάσεων. Είναι 99% δουλειά και 1% προσωπικότητα. Θεωρώ για τον εαυτό μου ότι, κατανόηση από νωρίς αυτή την «απαίτηση». Στα 53 μου χρόνια, νιώθω ένας ευτυχημένος άνθρωπος. Ένας άνθρωπος γεμάτος επαγγελματικά. Το μόνο μου καθήκον ήταν και παραμένει να είμαι σωστός απέναντι στους ασθενείς και στους συναδέλφους μου...». Αν μη τι άλλο, ο Δ. Ηλιόπουλος μπορεί να απολαμβάνει μια θέση στην Καντιανή κοινωνία των αυτοσυνειδητών ανθρώπων...

Στιγμιότυπα πρωταγωνιστών «Ιατρικού Αθηνών»

Ο Δ. Ηλιόπουλος με τον Δ. Μικρούλη

Άρης-Ρεζάρ Ντεβέγια

Υποδιευθυντής, Συνεργάτης Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Επί του πιστηρίου:
Ο Α. Ντεβέγια μετακινήθηκε
στις αρχές του 2014
στο «Υγεία Τιράνων»
σε θέση Δ/ντή της
ΚΡΧ Κλινικής

671

«Οι λόγοι που με έφεραν στην Ελλάδα, στα τέλη του 1995, ήταν οικογενειακοί... Η πεθερά μου ήταν Ελληνίδα και η σύζυγος μου είχε ελληνική υπηκοότητα... Ταυτόχρονα, οι συνθήκες εργασίας στην Αλβανία είχαν γίνει πολύ άσχημες, οπότε οι συγκυρίες σκεδόν επέβαλλαν τη μετακίνησή μου... Αποφάσισα να έρθω στην Ελλάδα, προκειμένου να βρω δουλειά... Δε γνώριζα πως λειτουργούσε το σύστημα, δεν ήξερα καν αν θα μου άρεσε ο τρόπος ζωής... Ζήτησα άδεια ενός έτους, άνευ αποδοκών, και προσέγγισα τον Παναγιώτη Σπύρου, στο Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», ο οποίος με δέχθηκε, ως άμισθο βοηθό, να παρακολουθώ τα χειρουργεία του... Δεν γνώριζα ούτε μια ελληνική λέξη τότε...»

«Στο τέλος του 1996, έλαβα την αναγνώριση πτυχίου από το ΔΙΚΑΤΣΑ, ενώ παράλληλα, το Υπουργείο Υγείας μου αναγνώρισε τα πέντε χρόνια της ειδικότητας... Βρέθηκα, λοιπόν, στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», υπό τη Διεύθυνση του Χρήστου Λάλα, ώστε να ολοκληρώσω την ειδίκευσή μου στην Καρδιοχειρουργική, πράγμα που έγινε το 1999, όταν κι έλαβα πια τίτλο ειδικότητας... Ξεκίνησα αμέσως τη συνεργασία μου με το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», αρχικά με την ομάδα του Γεωργίου Μάκου και κατόπιν στην κλινική του Δημήτριου Ηλιόπουλου, την οποία παραμένω ακόμη και σήμερα, σε θέση Υποδιευθυντή, ενώ ταυτόχρονα χειρουργώ ως ανεξάρτητος Καρδιοχειρουργός...»

«Ηταν για μένα δύσκολη απόφαση να εγκαταλείψω την Αλβανία, εκεί που είχα μια καλή θέση και να έρθω στην Ελλάδα, αρχίζοντας από το μηδέν... Δεν μετάνιωσα γι' αυτή μου την απόφαση... Η οικογένειά μου έχει πάντα προτεραιότητα και αφού εκείνοι θέλησαν να βρίσκονται στον τόπο τους, έγινε αυτός ο τόπος και δικός μου... Στάθηκε βέβαια τυχερός στις συνεργασίες μου... Στο ίδρυμα που βρίσκομαι, δουλεύουμε τόσα χρόνια μαζί που έχουμε πια γίνει φίλοι... Η ομαδικότητα είναι το άλφα και το ωμέγα στη δουλειά μας...»

Βιογραφικό

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στα Τίρανα, σε μια εποχή που η αλβανική κοινωνία βρισκόταν σε μεγάλη κρίση, λόγω του καθεστώτος... Υπήρξα ανέκαθεν αριστούχος μαθητής και λίγο πριν την τελευταία χρονιά του Λυκείου, είχα εκδηλώσει πια την επιθυμία μου να εισαχθώ στην Ιατρική Σχολή, από τη στιγμή μάλιστα που η πολιτεία μου έδινε τη δυνατότητα να επιλέξω εγώ τη σχολή που ήθελα να φοιτήσω... Σπούδασα στο Πανεπιστήμιο των Τιράνων, τότε Πανεπιστήμιο «Enver Hoxha», από το 1978 έως και το 1984...»

«Η Χειρουργική είχε κερδίσει το ενδιαφέρον μου, από τα πρώτα φοιτητικά μου χρόνια... Είχε σαφή αποτελέσματα, απτά, ενώ ο γιατρός έχει ουσιαστική δράση ενάντια στην ασθένεια... Ο ασθενής από την άλλη, αντιλαμβάνεται άμεσα την ίση... Όσο για την επιλογή της Θωρακοχειρουργικής, βασίζεται σε ένα τυχαίο γεγονός... Ήταν η μοναδική κενή θέση ειδίκευσης που θα μπορούσα να βρω εκείνη την περίοδο, χωρίς να χρειαστεί να αναμένω για αρκετό χρόνο... Ειδικεύτηκα στη Θωρακοχειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου των Τιράνων...»

«Παρέμεινα στη κλινική που ειδικεύτηκα για μια επιπλέον διετία, ως έμμισθος συνεργάτης... Έφυγα για να μετεκπαιδευτώ στο Παρίσι, γιατί το θεωρούσα απαραίτητο για την εμπέδωσή της ειδικότητας... Επέστρεψα στην Αλβανία, στην ίδια κλινική, καταλαμβάνοντας θέση Υποδιευθυντή, ενώ παράλληλα εργαζόμουν ως ανεξάρτητος συνεργάτης στο Πανεπιστήμιο των Τιράνων...»

- Τόπος γέννησης, Τίρανα, Αλβανία, 12 Μαΐου 1960
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Enver Hoxha», Τίρανα, Αλβανία, 1978 - 1984
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Τιράνων, Τίρανα, Αλβανία, 1986 - 1989
- Ειδίκευση στη Θωρακοχειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Τιράνων, Τίρανα, Αλβανία, 1989 - 1991
- Έμμισθος συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Θωρακοχειρουργική Κλινική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Τιράνων, Τίρανα, Αλβανία, 1991 - 1993
- Μετεκπαίδευση στη Θωρακοχειρουργική, Παρίσι, Γαλλία, 1994
- Υποδιευθυντής Θωρακοχειρουργικής Κλινικής, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Τιράνων, Τίρανα, Αλβανία, 1994 - 1995
- Άμισθος συνεργάτης, Καρδιο-Θωρακοχειρουργική Κλινική, Νοσοκομείο «Γ. Παπανικολάου», Θεσσαλονίκη, 1996 - 1997
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1997 - 1999
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», 1999 - σήμερα

2001-2013

672 Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001-2013

ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Ματθαίος

- Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής
Ιδιωτικού Θεραπευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Παναγιώτου

«...Οι ναύτες είναι ακροβάτες... Μπορούν ν' ανεβούνε στην κορφή του καταρτιού από ένα σκαίνι, χωρίς ν' ακουμπάνε τα πόδια τους πουθενά... Μπορούν να κρατηθούν για μια στιγμή κρεμασμένοι απ' τα δόντια, να περπατήσουν πάνω σ' έναν κάβο τετωμένο κι από κάτω τους να κυλάει το ρέμα. Τα χέρια τους είναι γιομάτα σημάδια από κτυπήματα, μαγκώματα...».

Σαν «ναύτης» του Καββαδία προσπάθησε και ο Ματθαίος Παναγιώτου να «ανέβει» στην κορφή του καταρτιού... Χωρίς να ακουμπάει τα «πόδια του πουθενά»... «Δεν είχα καμία προσλαμβάνουσα εμπειρία από την οικογένεια, ώστε να οδηγηθώ στην Ιατρική. Ήταν για μένα «ακροβασία», όνειρο που έπρεπε να ακολουθήσω και να πραγματώσω...». Σαν νέος του «Μαραμπού» που φλέγεται από «ναυτοσύνη», το 1978 ο Μ. Παναγιώτου εισάγεται στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, από την οποία αποφοιτά το 1984.

Ένα «δεκάρι» στο μάθημα της Χειρουργικής, τον φέρνει για πρώτη φορά σε επαφή με την Καρδιοχειρουργική. «Ο Κ. Τούντας, Καθηγητής Χειρουργικής, με κάλεσε, όσο ακόμη ήμουν φοιτητής να συμμετέχω στα χειρουργεία του, επειδή άριστευα στο μάθημά του. Η κλινική του στο «Αρεταίειο» Νοσοκομείο ήταν τότε ίσως η πιο οργανωμένη Πανεπιστημιακή Κλινική. Στρατιωτική οργάνωση και πειθαρχία. Η μεγάλη αυτή μορφή ενέπνευσε μέσα μου την αγάπη για την Χειρουργική και την Καρδιοχειρουργική...».

Ολοκληρώνοντας την στρατιωτική του θητεία, το 1986 ξεκινά για εκείνον η «περιπέτεια». Πρώτος σταθμός που οδηγεί στην «κορφή του καταρτιού», το Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας, όπου ο Μ. Παναγιώτου ειδικεύεται στη Γενική Χειρουργική. «Ήταν από τα πιο δύσκολα, αλλά και πιο παραγωγικά χρόνια της ζωής μου. Ο αριθμός χειρουργικών περιστατικών που δέχονταν το εν λόγω νοσοκομείο ήταν από τους μεγαλύτερους της χώρας. Εκείνη την εποχή, θυμάμαι, υπήρχε ένας φοβερός ενθουσιασμός, διότι ξεκινήσαμε τις πρώτες υποκλείδεις, τις πρώτες παρεντερικές διατροφές. Αισθανόμασταν σπουδαίοι ως ειδικευόμενοι που είχαμε την ευκαιρία να ζούμε σημαντικές αλλαγές στην Ιατρική...».

Κείμενο: Νάνου Χρηστίδου

Το 1989, μετά από ένα εξάμηνο fellowship στο «King 's College Hospital» του Λονδίνου, ο Μ. Παναγιώτου επιστρέφει εσπευσμένα στην Ελλάδα, αφήνοντας μια θέση ειδικεύσεως στην Θωρακο-Καρδιοχειρουργική. «Προβλήματα υγείας του πατέρα μου με «εξανάγκασαν» να γυρίσω πίσω. Είχα, βέβαια, στο μυαλό μου το ότι όταν όλα θα πήγαιναν καλά, θα επέστρεφα στην Αγγλία. Ξεκίνησα τότε ειδικότητα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», στην περίφημη κλινική του Χ. Λόλα, η οποία έκανε σπουδαία επιτεύγματα την εποχή εκείνη. Ήμουνα εκεί στην πρώτη μεταμόσχευση, στιγμή που δεν θα ξεχάσω ποτέ...».

Λίγο πριν αναχωρήσει για την Γαλλία, με σκοπό να ενταχθεί στην ομάδα του διάσημου Dr A. Carpentier, κατόπιν παραίνεσης του Χ. Λόλα, το «Ωνάσειο Κ. Κ.» γίνεται η «στεριανή ζάλη» μέσα στην «κατακλιάνη ενός ακαθόριστου παρόντος». «Υπέβαλλα τα χαρτιά μου με το άνοιγμα του ιδρύματος και στάθηκα αναπάντεχα τυχερός, καθώς εντάχθηκα ως Επιμελητής στην κλινική του Γ. Παλατιανού, ενός αγαπητού φίλου και σημαντικού συναδέλφου. Από τον Γ. Παλατιανό διδάχθηκα και υιοθέτησα την πρακτικότητα, την οργάνωση. Δουλέψαμε πολύ εκείνα τα χρόνια. Σκληρή δουλειά, πολλά ξενύκτια. Συνήθιζω να λέω πως παραλάβαμε πολυκατοικία και το κάναμε νοσοκομείο. Μαζί με τον Γ. Ασπρά και τους Σ. Πράπα, Κ. Τριανταφύλλου και Εμ. Παπαδάκη, ξεκινήσαμε για πρώτη φορά τη χρήση των γαστροεπιπλοϊκών αρτηριών, τη χρήση κερκιδικών αρτηριών, ξεκινήσαμε χειρουργεία off pump...».

Στα χέρια του «ναύτη», η εμπειρία και η ωριμότητα αφήνουν ανεξίτηλα τα «σημάδια» τους. «Έχοντας την υποστήριξη του Διευθυντή και του ιδρύματος, αποκτούσαμε εμπειρία. Ωριμάζαμε ως Χειρουργοί. Φροντίζα τότε να διατηρώ επαφές με κλινικές του εξωτερικού, τις οποίες επισκεπτόμουν κατά διαστήματα για να έρχομαι σε επαφή με νέες τεχνικές...». Στα τέλη του 2000, ο Μ. Παναγιώτου παίρνει την απόφαση να «περπατήσει πάνω σ' έναν κάρβουνο...». «Υπήρχε μια πρόταση τότε να ξεκινήσουμε την Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ερρίκος Ντυνάν». Αν και αρχικά δέχτηκα την πρόκληση, σε δεύτερη σκέψη όμως θεώρησα πως είναι ένα «επικίνδυνο» εγχείρημα και επέστρεψα στο «Ωνάσειο», όπου και έμεινα για ένα χρόνο. Όταν ήρθε η πρόταση από το «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», ήμουνα πια έτοιμος να τον περάσω αυτό τον «τεντωμένο κάρβουνο...».

«Ήμουνα ανέκαθεν οπαδός αυτού που λέμε συνεχιζόμενη εκπαίδευση στην Ιατρική»

▶
Με την
οικογένειά
του

Ωστόσο για τον Μ. Παναγιώτου, που είναι «ιδανικός εραστής των μακρισμένων θαλασσών», τα ταξίδια για τη γνώση δεν σταματούν ποτέ. Φροντίζει, παρά το επιφορτισμένο με πολλές αρμοδιότητες πρόγραμμά του στο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» να ταξιδεύει στο εξωτερικό. «Ήμουνα ανέκαθεν οπαδός αυτού που λέμε συνεχιζόμενη εκπαίδευση στην Ιατρική. Κι έτσι κινήθηκα. Επισκέφτηκα δυο φορές το «King 's College Hospital» του Λονδίνου για να «ξεστάνω» τη χρήση αρτηριακών μοσχευμάτων, έκανα ένα σύντομο fellowship δίπλα στον Α.Μ. Calafiore, υπάρχει μια συνεργασία με το «Thoracic-Cardiac Center de Monaco», με τον Καθηγητή L. Menicanti και πολλούς άλλους σπουδαίους συναδέλφους από κέντρα του εξωτερικού...».

Η «ακροβασία» του στην Καρδιοχειρουργική του έχει χαρίσει όχι ένα, μα πολλά «δυσεύρετα μικρά θαλασσινά κοχύλια». Σήμερα, ο Μ. Παναγιώτου, ως γνήσιος «ναύτης» ελπίζει σε νέες λαμπρές «πορείες στο χάρτη». Ακόμη και αν «καπετανίος» του «πλοίου» δεν είναι ο ίδιος... Άλλωστε, η «κορυφή» του δικού του «καταρτιού» έχει πλέον κατακτηθεί. Χωρίς, μάλιστα, να «κερδηθεί στο ζέρρι...». «Όλα αυτά τα χρόνια, είχα την τύχη να συνεργαστώ με πολύ σημαντικά ονόματα της ελληνικής Καρδιοχειρουργικής. Άλλοτε ως βοηθός, άλλοτε ως επικεφαλής συνεργατών μου. Τώρα που «βλέπω» πολλές μεγάλες αλλαγές να γίνονται στην ειδικότητα, νέες τεχνολογίες που θα αλλάξουν το τοπίο, εύχομαι να μπορούσα να ξαναρχίσω από την αρχή. Αλλά επειδή αυτό είναι αδύνατο, θα ήμουνα ευτυχής αν κάποιο από τα τρία αγόρια μου γίνει Καρδιοχειρουργός. Η καρδιά, βλέπετε, ασκεί μια τρομερή γοητεία, διότι μέσα της κρύβεται το μυστικό της ζωής. Εμείς που υπηρετούμε την Καρδιοχειρουργική, συμμετέχουμε κατά ένα βαθμό σε αυτό το μυστήριο. Αυτό το μυστήριο θα ήθελα να ανακαλύψουν και τα παιδιά μου. Κι εγώ να τα παρακολουθώ, συταξιούχος πια, να ανεβαίνουν το «κατάρτι», σαλπάροντας με το ιστιοπλοϊκό μου στην ανοιχτή θάλασσα...».

Ο Μ. Παναγιώτου με την Π. Στρατήγη, τον Σ. Πράπα και την Κ. Λέκκα, σε συνέδριο του 1994 στο Σικάγο

Νικόλαος Μούρτζης

Υποδιευθυντής, Συνεργάτης Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Επί του πιαστηρίου:
Ο Ν. Μούρτζης μετακινήθηκε
στις αρχές του 2014
στο «Mediterraneo Hospital»
σε θέση Συνεργάτη της
ΚΡΧ Κλινικής

«Ήμουν σχεδόν εννέα χρονών, όταν αποφάσισα να γίνω γιατρός... Παρακολουθούσα τότε ένα τηλεοπτικό σήριαλ, το «Dr. Kildare», με πρωταγωνιστή έναν γιατρό και μαγεύτηκα από το σενάριο... Δεν θυμάμαι έκτοτε να σκέφτηκα ποτέ κάτι άλλο εκτός από την Ιατρική... Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός και οι αλλαγές στους τόπους διαμονής του αναγκαστικά κάναμε, λειτουργήσαν καταλυτικά σε αυτή μου την απόφαση, καθώς αποζητούσα σταθερότητα...»

«Η επαγγελματική επιλογή είναι θέμα χαρακτήρα, θέμα ιδιοσυγκρασίας... Μετά την Ιατρική, η απόφασή μου να γίνω Χειρουργός, αναδεικνύει βασικά στοιχεία της προσωπικότητάς μου... Ήθελα πάντα να προσφέρω στον άνθρωπο και αυτή η προσφορά να συνδέεται με βαθμό δυσκολίας... Η Χειρουργική είναι ακριβώς αυτό...»

«Στο διάστημα αναμονής για θέση ειδικότητας Καρδιοχειρουργικής και έχοντας ήδη ολοκληρώσει την ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, εργαζόμουν στο Νοσοκομείο «Λαϊκό», ως άμισθος βοηθός του Καθηγητή Θωρακοχειρουργικής, Θεοδόσιου Δόσιου... Ήταν δική μου επιλογή... Το είδα ως ένα στάδιο προετοιμασίας, να μάθω πράγματα που θα μου ήταν χρήσιμα αργότερα... Επρόκειτο για ένα εξαιρετικό δάσκαλο... Η ηρεμία του και οι ικανότητές του με ενέπνευσαν...»

«Μόνο σπουδαία συγκυρία μπορώ να χαρακτηρίσω το γεγονός ότι βρέθηκα στο πλευρό του Άλκη Μιχάλη, στο Νοσηλευτήριο «Ωνάσειο Κ.Κ.»... Εκρηκτική προσωπικότητα και σπουδαίος Χειρουργός, με δίδαξε πολλά... Μάλιστα, παρέμεινα κοντά του για δυο χρόνια και μετά την ολοκλήρωση της ειδικείσής μου, εργαζόμενος ως άμισθος βοηθός στα απογευματινά ιατρεία... Την ίδια ώρα που έκανα την ειδικείσσή μου στη Θωρακοχειρουργική, στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», με Διευθυντή τον Ίων Μπελένη... Σε ένα νοσοκομείο απαιτητικό, με πολλές εφημερίες και ατέλειωτες ώρες εργασίας... Δεν μπορούσα να αφήσω τίποτα από τα δυο όμως... Ειδικευμένος πια, συνέχισα ως άμισθος συνεργάτης του Α. Μιχάλη... Ήθελα να δουλεύω συνέχεια... Λίγο αργότερα ήρθε η πρόταση από τον Μάκη Παναγιώτου να συνεργαστούμε στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... Δέχτηκα την πρόκληση... Είχαμε και οι δυο αποκτήσει αρκετή εμπειρία πια, ώστε να μπορούμε να σταθούμε σαν αυτόνομοι Χειρουργοί... Και όπως αποδείχθηκε, τα καταφέραμε καλά... Μέχρι το 2008, είχαμε πραγματοποιήσει περί τα 1.200 χειρουργεία...»

«Για ένα μικρό διάστημα, είχα συνεργαστεί με το Νοσηλευτήριο «Κεντρική Κλινική» Αθηνών, για να δραστηριοποιηθώ ανεξάρτητα... Δυστυχώς, το εγχείρημα αυτό δεν ήταν επιτυχές... Σε διάστημα δύομισι ετών περίπου, διενήργησα μόλις 140 περιστατικά... Έτσι, επέστρεψα στη βάση μου... Το να είσαι καλός Χειρουργός και να μην χειρουργείς, δεν σημαίνει τίποτα... Με τον Μ. Παναγιώτου είχαμε μια εξαιρετική συνεργασία και θα ήταν παράλειψη να μην το αναγνωρίσω... Η Καρδιοχειρουργική στην Ελλάδα βρίσκεται πια σε εξαιρετικό επίπεδο... Το μόνο πρόβλημα που αναδεικνύεται σε μεγάλη πηληγή, είναι αυτό το ιδιότυπο «σύστημα» που λειτουργεί υπογειώς... Αυτό ο αθέμιτος ανταγωνισμός που συνδέεται με συνεργασίες και συμφωνίες ανάμεσα σε Καρδιοχειρουργούς και γιατρούς άλλων ειδικοτήτων... Είμαι σίγουρος πως πολλοί συνάδελφοι νιώθουν πια απηυδιμένοι από την κατάσταση... Είναι κρίμα... Η Καρδιοχειρουργική είναι σπουδαία ειδικότητα... Είναι σκληρή, απαιτεί γνώσεις, ικανότητες, υπομονή και επιμονή... Δεν μπορεί να αμαυρώνεται έτσι...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Ιεράπετρα, Κρήτη, 1966
- Ιατρική Σχολή «Καποδιστριακό» Πανεπιστήμιο Αθηνών, 1984 - 1990
- Υπηρεσία Υπαίθρου, 1991 - 1992
- Στρατιωτική θητεία, 1992 - 1994
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσ. «Αγία Όλγα», Αθήνα, 1994 - 1997
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσηλευτήριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Αθήνα, 1998 - 1999
- Ειδικευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσ. «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1999 - 2001
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», 2002 - 2008 και 2010 - σήμερα
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενική Κλινική Αθηνών», 2008 - 2010

Βασίλειος Φίλιας

Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός
Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Επί του πιστηρίου:
Ο Β. Φίλιας μετακινήθηκε
τον Οκτώβριο του 2014
στο «Ερρίκος Ντυνάν»
σε θέση Επιμελητή της
Β' ΚΡΧ Κλινικής

675

«Το έναυσμα για να ακολουθήσω σταδιοδρομία ως Γιατρός, ήρθε από ένα πολύ αγαπητό μου πρόσωπο... Είχα ένα θείο, ο οποίος –όσο θυμάμαι τον εαυτό μου- υπήρξε ανάπηρος και ανήμπορος να καλύψει κάθε προσωπική του ανάγκη... Αυτή του η αναπηρία, βέβαια, δεν του στερούσε έναν αισιόδοξο και καλοκάγαθο χαρακτήρα, που τον καθιστούσε αξιαγάπητο σε ολόκληρη την οικογένεια και ιδιαίτερα σε μένα... Αποφάσισα να γίνω Γιατρός για να μπορέσω να βοηθήσω αυτό τον υπέροχο άνθρωπο... Και από τη στιγμή που το αποφάσισα, άρχισα να αισθάνομαι το ίδιο, βλέποντας κι άλλους ανθρώπους να υποφέρουν...»

«Η επιλογή της Χειρουργικής έγινε βάσει ενός ενδιαφέροντος που ανέπτυξα στα σχολικά μου χρόνια... Είχα ως χόμπι το μοντελισμό, ενώ από μικρός διέλυσα όλα μου τα παιχνίδια, για να ανακαλύψω τον τρόπο κατασκευής τους και μετά τα συναρμολογούσα εκ νέου... Όταν, λοιπόν, ήρθε η ώρα για επιλογή ειδικότητας, θεωρήσα τη Χειρουργική ως απόλυτα συνυφραμένη με την προσωπικότητά μου...»

«Ως αριστούχος φοιτητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, βρέθηκα στην Αμερική, κατά τη διάρκεια του τέταρτου έτους, επισκεπτόμενος τον περιβόητο Νοσοκομείο «Μαγο Clinic»... Εκεί, έγινε η πρώτη επαφή μου με την Καρδιοχειρουργική, δίπλα σε κάποιους από τους διασημότερους Καρδιοχειρουργούς των ημερών μας... Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, ήμουν αποφασισμένος για δυο πράγματα... Το πρώτο ήταν ότι θα γίνομαι Καρδιοχειρουργός... Το δεύτερο αφορούσε σε μια διαπίστωση που έκανα... Όσο γαυχευτική κι αν ήταν η επαφή με ό,τι πιο σύγχρονο υπήρχε στην Ιατρική επιστήμη, μου ήταν αδύνατο να μείνω εσαεί στο εξωτερικό... Ο τρόπος ζωής δεν ανταποκρινόταν στα δικά μου θέλω... Ακόμη κι αν χρειαζόταν να μετεκπαιδευτώ εκτός Ελλάδας, η επιστροφή θα ήταν δεδομένη...»

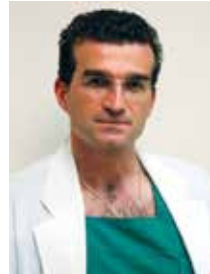
«Έτσι κι έγινε... Ολοκληρώνοντας την ειδίκευσή μου στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» -αρχικά υπό τη Διεύθυνση του Χρήστου Λόλα και αργότερα του Χρήστου Χαρίτου-, έφυγα για το Λονδίνο, όπου μετεκπαιδεύτηκα στο Νοσοκομείο «St. Mary's»... Για ένα περίπου χρόνο, ασχολήθηκα εμπειρισττωμένα με την πλαστική μιτροειδούς βαλβίδας, τη ρομποτική χειρουργική, την τεχνική της πάλλουσας καρδιάς και τις minimal invasive τεχνικές... Με είχαν συναρπάσει τόσο αυτές οι νέες εμπειρίες, που σκέφτηκα να αλλάξω την υπόσχεση που είχα δώσει παλαιότερα στον εαυτό μου... Όμως στην Ελλάδα, με περίμενε ο γιος μου, ο οποίος ήταν μόλις δυο μηνών... Για εκείνον γύρισα...»

«Η οικογένεια μου είναι και ο βασικός λόγος που θέλω να παραμείνω στην Ελλάδα... Αν είχα μείνει τότε στην Αμερική, ίσως να μην έκανα παιδιά, ίσως να μην είχα αυτή την εξέλιξη... Δεν θεωρώ ότι έκανα καμία θυσία... Έκανα αυτό που ήθελα και μου επέβαλλε η συνειδήσή μου... Ακόμη κι εδώ, βέβαια, δεν μένω με τα χέρια σταυρωμένα... Παρακολουθώ σεμινάρια στο εξωτερικό, ενημερώνομαι διαρκώς για κάθε νέα τεχνική, περνάω ώρες στα χειρουργεία... Με ξεκουράζει το χειρουργείο... Με ανανεώνει... Παράλληλα, γίνονται καλύτερος άνθρωπος... Κάθε επιτυχία είναι και μια νέα κατάκτηση, ενώ κάθε αποτυχία ευκαιρία για ενδοσκόπηση...»

«Η επιστροφή μου στην Ελλάδα έφερε και τη συνεργασία με το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και την ομάδα του Δημήτρη Ηλιάπουλου και αργότερα μια ακόμη συνεργασία, ως ανεξάρτητος Καρδιοχειρουργός με το Νοσηλευτήριο «IASΩ General»... Δουλεύω με πάθος και μεράκι... Δεν θέλω να γίνω πλούσιος και δεν τοντάρω σε αυτό... Είμαι απόλυτα ικανοποιημένος με τα όσα έχω πετύχει μέχρι σήμερα και δεν μεριδιάζω... Κάνω αυτό που θέλω και με κάνει ευτυχισμένο... Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση στη ζωή...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 19 Σεπτεμβρίου 1972
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο «Κοποδιστριακό» Αθηνών, Αθήνα, 1990 - 1996
- Στρατιωτική θητεία, 1996 - 1998
- Υπηρεσία Υπαίθρου, 1998 - 1999
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 1999 - 2002
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, Θεσσαλονίκη, 2002 - 2005
- Μετεκπαίδευση στο Νοσοκομείο «St. Mary's», Λονδίνο, Αγγλία, 2005 - 2006
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο», Αθήνα, 2007 - σήμερα
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «IASΩ General», Αθήνα, 2010 - σήμερα

Βασίλειος
Φίλιας

Στιγμιότυπα πρωταγωνιστών «Ιατρικού Αθηνών»

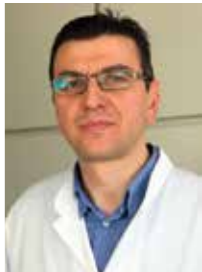
Μ. Παναγιώτου
Ευστ. Κωλέτσας
Δ. Δουγενής

Σικάγο - 1994

Νικόλαος Μπαϊκούσης

Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός
Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

Νικόλαος
Μπαϊκούσης

«Η πρώτη απόφασή μου να ακολουθήσω επαγγελματική σταδιοδρομία ως Γιατρός, όρισε τις εξελίξεις στη ζωή μου... Η αδυναμία εισαγωγής μου σε ελληνικό Πανεπιστήμιο, με οδήγησε αυτόματα στην Ιταλία, το 1994. Αποφοίτησα από Ιταλικό Πανεπιστήμιο, το 2000, με άριστα...»

«Μόλις ένα χρόνο μετά την επιστροφή μου στην Ελλάδα, ξεκίνησα το μεταπτυχιακό μου στο Πανεπιστήμιο Πατρών, με θέμα «Βασικές Ιατρικές Επιστήμες»... Ολοκληρώνοντας στρατιωτικές υποχρεώσεις και θητεία στην Υπαιθρο, εντάχθηκα στη Χειρουργική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Ιωαννίνων, για την ειδικότητά μου στη Γενική Χειρουργική... Ακολούθησαν τα Νοσοκομεία «Άγιος Ανδρέας» και Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Πατρών, για ειδικότητα στη Θωρακοχειρουργική και Καρδιοχειρουργική, αντίστοιχα... Από το 2007 και για τρία συναπτά έτη, εκπήνησα τη Διδακτορική Διατριβή μου, με αποτέλεσμα το 2011 να ανακηρυχθώ Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων...»

«Πίστευα ότι η Καρδιοχειρουργική μου ταιριάζει και δεν αντιμετωπίσα ποτέ δίλλημα σχετικά με το ποια ειδικότητα θα ακολουθούσα... Η Καρδιοχειρουργική με ενθουσιάζει, με γερμίζει, με συμπληρώνει... Απαιτεί μεθοδικότητα, αρμονία, προγραμματισμό, ψυχραιμία... Είναι στοιχεία που υπάρχουν στην ιδιοσυγκρασία μου...»

«Η εμμονή που έχω με την τελειότητα, μου επέβαλλε να μετεκπαιδευτώ στο εξωτερικό... Είχα την τύχη να εργαστώ στο Παρίσι, στο Νοσοκομείο «Hôpital Broussais», καταλαμβάνοντας μια ιδιαίτερα έμπιστη θέση, δίπλα σε απουδαία ονόματα της παγκόσμιας Καρδιοχειρουργικής, όπως ο Alain Carpentier, ο Christian Cabrol, ο Alain Deloche... Εκεί εκπαιδεύτηκα στη Χειρουργική επί των βαλβίδων και την ολική αρτηριακή επανομίμηση του μυοκαρδίου... Ακολούθησε περαιτέρω μετεκπαίδευση στα Νοσοκομεία «Southampton Hospital» και «Brighton and Sussex University Hospitals» στην Αγγλία, σε θέση Specialist Registrar...»

«Η επιστροφή μου στην Ελλάδα συνοδεύτηκε από την έναρξη της συνεργασίας μου με το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και την ομάδα του Δημήτριου Νίκα... Μέχρι στιγμής, δεν αισθάνομαι μετανιωμένος γι' αυτή του την απόφαση... Είμαι φύσει και θέσει αισιόδοξος και πιστεύω ότι η κρίση θα ξεπεραστεί και η χώρα θα ορθοποδήσει... Μέχρι τότε, προσωπικά, νιώθω την ευθύνη να αναδεικνύω τις δυνατές της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής σε ολόκληρο τον κόσμο μέσα από συνέδρια και δημοσιεύσεις»

Βίκυ
Ανδρουτσοπούλου

Τόπος γέννησης, Πάτρα, 1974
Ιατρική Σχολή, Ιταλία, 1994 - 2000
Μεταπτυχιακή εκπαίδευση με θέμα «Βασικές Ιατρικές Επιστήμες», Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Πατρών, 2000
Στρατιωτική θητεία, 2001 - 2003
Υπηρεσία Υπαιθρου, 2003 - 2004
Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Ιωαννίνων, Ιωάννινα, 2004 - 2007
Ειδίκευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Άγιος Ανδρέας», Πάτρα, 2007 - 2009
Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Πατρών, Ρίο, 2009 - 2011
Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, 2011
Μετεκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Hôpital Broussais», Παρίσι, Γαλλία & Νοσοκομείο «Southampton Hospital» και «Brighton and Sussex University Hospitals», Αγγλία, 2011 - 2013
Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Αθήνα, 2013 - σήμερα

Βίκυ Ανδρουτσοπούλου

Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός
Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

«Θα έλεγα πως έγινα γιατρός, ακολουθώντας τα βήματα του αδερφού μου... Δυο χρόνια μεγαλύτερος ο ίδιος, είχε ήδη εισαχθεί στην Ιατρική Σχολή... Εμπνεύστηκα και θέλησα να κάνω το ίδιο... Οι γονείς μας ήταν Εκπαιδευτικοί... Είκαμε από εκείνους την ελευθερία να επιλέξουμε αυτό που μας εκφράζει... Αυτή η ελευθερία μου έδωσε δύναμη... Σε όλα τα χρόνια της φοίτησής μου, υπήρξα υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών... Αποφοίτησα με άριστα, κερδίζοντας μάλιστα και ένα βραβείο από την Ακαδημία Αθηνών...»

«Η Χειρουργική θέλει αρετή και τόλμη... Η αλήθεια είναι πως όταν την επέλεξα ως ειδικότητα, δεν είχα πλήρη επίγνωση των δυσκολιών που θα αντιμετώπιζα... Η επιλογή αυτή ήταν καθαρά θέμα χαρακτήρα... Πίστεψα ότι μπορώ να σταθώ επάνω στα δύσκολα και να ανταποκριθώ στις προκλήσεις με επιτυχία... Παρόμοια σκέφτηκα και για την Καρδιοχειρουργική... Το γεγονός ότι οι γυναίκες Καρδιοχειρουργοί είναι ελάχιστες λειτούργησε καταλυτικά στην απόφασή μου... Άλλωστε, ποιος μπορεί να μην παραδεχτεί ότι η Καρδιοχειρουργική αποτελεί ίσως την πιο συναρπαστική ιατρική ειδικότητα...»

«Δεν ένιωσα ποτέ σε μειονεκτική θέση απέναντι στους άνδρες συναδέλφους... Ποτέ, όμως, δεν προέβαλα τη γυναικεία μου φύση για να αποφύγω μια δύσκολη ή δυσάρεστη κατάσταση... Ήμουν στο χειρουργείο μέχρι τον όγδοο μήνα της κύησης μου... Διεδικούσα πάντοτε και δεν άφησα ποτέ περιθώρια να με δει κάποιος -ανάδελφος ή ασθενής- σαν αδύναμο κρικό... Προσπάθησα, βέβαια, ίσως και διπλάσια για να αποδείξω ότι πραγματικά μπορώ να κάνω καλά αυτή τη δουλειά...»

«Τόσο ως ειδικευόμενη στη Γενική Χειρουργική, όσο και μετέπειτα, γνώρισα το σεβασμό και την αναγνώριση από τους Διευθυντές μου... Αισθάνομαι ευγνωμοσύνη για τον Ιωάν Μπελένη και τον Κωνσταντίνo Μπόλο... Μου μετέδωσαν γνώσεις επιστημονικές, αλλά ταυτόχρονα με δίδαξαν πώς να ασκώ το επάγγελμά μου με αξιοπρέπεια...»

«Αμέσως μετά τη λήψη ειδικότητας, ξεκίνησα τη δραστηριοποίησή μου στον ιδιωτικό τομέα... Αρχικά, δίπλα στον Δημήτρη Ηλιόπουλο και κατόπιν και ως ανεξάρτητη Χειρουργός... Δεν ξέρω ακόμη αν έχω μετανιώσει για την απόφασή μου αυτή... Μεγάλωνα το παιδί μου με τη βοήθεια των γονιών μου... Τα στερήθηκα και εκείνα εμένα... Η Καρδιοχειρουργική όμως είναι κι αυτή σαν παιδί μου... Δεν μπορώ να τη στερηθώ...»

Βιογραφικό

Βιογραφικό

Τόπος γέννησης, Καλαμάτα, 19 Απριλίου 1972
Ιατρική Σχολή «Κανεδιερικό» Πανεπιστημίου Αθηνών, 1991 - 1997
Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Σωτηρία», Αθήνα, 1999 - 2000
Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Αγία Όλγα», Αθήνα, 2000 - 2002
Ειδίκευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2002 - 2004
Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2004 - 2006
Συνεργάτης Νοσηλευτήριου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», 2007 - σήμερα...

Ιμπραήμ Μαννά

Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός
Νοσηλεύτρια «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

«Ηρθα από την Ιορδανία στην Ελλάδα, όταν ήμουν 19 ετών... Είχα λάβει υποτροφία για να σπουδάσω στην Ιατρική Σχολή, στο «Αριστοτέλειο» Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης... Δεν θέλω να θυμάμαι πόσο δύσκολα ήταν εκείνα τα πρώτα χρόνια... Δεν γνώριζα την ελληνική γλώσσα και είχα μόλις ένα χρόνο καιρό για να τη μάθω, ώστε να μπορέσω να εγγραφώ στο Πανεπιστήμιο... Διαβάζα γενιάλιως ώρες κάθε μέρα...»

«Ήταν όνειρό μου να γίνει γιατρός... Και μάλιστα Καρδιοχειρουργός... Έχασα τον πατέρα μου σε ηλικία 48 ετών από έμφραγμα, όταν εγώ ήμουν μόλις 12 ετών... Από τότε, η Καρδιοχειρουργική έγινε στόχος ζωής... Πίστευα πως έτσι θα μπορούσα να βοηθήσω ανθρώπους, πράγμα που δεν μπόρεσα να κάνω για τον πατέρα μου...»

«Βρέθηκα, με το πέρασ των σπουδών μου, στο Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», ξεκινώντας ειδικευση στη Γενική Χειρουργική και κατόπιν στην Καρδιοχειρουργική... Δυστυχώς, για οικογενειακούς λόγους, έπρεπε να διακόψω την ειδικότητα για περισσότερο από ένα χρόνο και να μετακομίσω στην Αθήνα... Η σύζυγος μου ξεκίνησε ειδικότητα στο Νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία» και το παιδί μας ήταν μικρό... Δεν θέλαμε να ζούμε χωριστά... Το διάστημα της διακοπής αυτής συνεργάστηκα με τον Δημήτριο Ηλιόπουλο στο Νοσηλεύτριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... Είχα ακούσει πως επρόκειτο για μια πολύ δυνατή ομάδα... Και ήταν αλήθεια... Στάθηκα τυχερός που εντάχθηκα σε αυτή...»

«Βρέθηκα για ένα σύντομο διάστημα στο Τορίνο της Ιταλίας, για μετακπαίδευση... Είμαι πιο πεπεισμένος πως στο εξωτερικό θα είχα μια καλύτερη εξέλιξη... Το σκέφτομαι πολύ έντονα να μετακινηθώ σε κάποιο νοσοκομείο της Ευρώπης...»

«Αν γύριζα το χρόνο πίσω, θα έκανα σίγουρα κάτι άλλο... Κάθε γιατρός ξεκινά την πορεία του με ένα σκοπό, να βοηθήσει τους ανθρώπους να ζήσουν μια καλύτερη, πιο ποιοτική ζωή... Αυτό θέλησα κι εγώ, όσο τίποτα άλλο... Μετά, ανακάλυψα πως υπάρχουν πολλοί παράγοντες που δυσχεραίνουν αυτό το σκοπό... Είμαι πολύ απογοητευμένος με τον τρόπο που λειτουργεί το «σύστημα» στην ελληνική Καρδιοχειρουργική... Η επιστήμη δεν με απογοητεύσε ποτέ... Η λειτουργία του συστήματος, ναι...»

«Δεν ξέρω αν θα ήθελα το παιδί μου να γίνει Καρδιοχειρουργός... Αν το ήθελε βέβαια, δεν θα έκανα κάτι για να το αποτρέψω, αλλά θα προτιμούσα να ασχοληθεί με κάτι πιο απλό στη ζωή του... Οι Καρδιοχειρουργοί οφείλουν να είναι αφοσιωμένοι απόλυτα στη δουλειά τους... Και αυτό απαιτεί ενίοτε να θυσιάσεις τον ίδιο σου τον εαυτό...»

Βιογραφικό

- Ιατρική Σχολή «Αριστοτέλειο» Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης 1993 - 2000
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», Θεσσαλονίκη, 2000 - 2003
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «ΑΧΕΠΑ», Θεσσαλονίκη, 2003 - 2005
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2007 - 2009
- Συνεργάτης Νοσηλεύτριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Ομάδα Δημήτριο Ηλιόπουλου, 2010 - σήμερα...

Αλέξανδρος Ντέμης

677

Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός
Νοσηλεύτρια «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»

«Γεννήθηκα στα Τίρανα, από μητέρα ελληνικής καταγωγής... Αυτός ήταν και ο λόγος που μας οδήγησε να μετακομίσουμε οικογενειακώς στην Αθήνα, το 1998... Υπήρξα από τα πρώτα μαθητικά μου χρόνια, αριστούχος μαθητής... Μάλιστα, όταν ήρθα στην Ελλάδα μιλούσα ήδη πέντε ξένες γλώσσες, πράγμα που με βοήθησε να μάθω ελληνικά πολύ γρήγορα και να αναγνωρίσω άμεσα το πτυχίο μου από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου των Τιρώνων... Βέβαια, το αρχικό πλάνο της ζωής μου περιελάμβανε την Αρχιτεκτονική... Στην τελευταία τάξη του Λυκείου, με εσωτερική παράρρηση με καθοδηγούσε προς την Ιατρική και την ακολούθησα... Φυσικά και δεν το έχω μετανιώσει...»

«Με την αναγνώριση του πτυχίου μου, εντάχθηκα στη Χειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου «Ιπποκράτειο», ξεκινώντας την ειδικουσή μου στη Γενική Χειρουργική... Εγίνα Χειρουργός γιατί θέλω να έχω πλήρη αντίληψη του τι κάνω σε σχέση με τον ασθενή μου και αυτή η ειδικότητα σου δίνει τέτοια δυνατότητα -που κατ' εμέ είναι και προνόμιο-, σε αντίθεση με τις «σερολογίες» της Παθολογίας... Ως φοιτητής ακόμη, έδωνα ιδιαίτερη προσοχή στα χειρουργικά περιστατικά που αντιμετώπιζαμε... Ήταν, λοιπόν, για μένα μια φυσική εξέλιξη...»

«Με την ολοκλήρωση της ειδικουσης στην Καρδιοχειρουργική, στο Νοσηλεύτριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», έφυγα για το Ισραήλ, όπου μετακπαιδευτήκα στο Νοσοκομείο «Hadassah Medical Center» της Ιερουσαλήμ για ένα επτάμηνο... Με την επιστροφή μου, συνέχισα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», στην κλινική του Ίωνα Μπελένη, την ειδικουσή μου στη Θωρακοχειρουργική... Το 2009, λαμβάνοντας τίτλο ειδικότητας, ξεκίνησα τη συνεργασία μου με το Νοσηλεύτριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», με την ομάδα του Δημήτριο Ηλιόπουλου, όπου και παραμένω μέχρι σήμερα...»

«Τα τελευταία χρόνια, δίνω μεγαλύτερη βάση στην περαιτέρω εκπαίδευση στο αντικείμενό μου, γι' αυτό και φροντίζω να ταξιδεύω συχνά, παρακολουθώντας συνέδρια σε Ελλάδα και Αμερική... Εξάλλου, μη έχοντας δημιουργήσει οικογένεια, είμαι απόλυτα ελεύθερος να επιλέξω τις κινήσεις μου, χωρίς να κάνω δεύτερες σκέψεις... Γιατί δεν έκανα οικογένεια;... Η αιτία είναι πολυπαραγοντική... Δεν γνωρίζω αν η δουλειά μου συνετέλεσε σε αυτό... Ο γάμος για μένα είναι ένα λαχείο...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Τίρανα, Αλβανία, 23 Φεβρουαρίου 1970
- Ιατρική Σχολή, Πανεπιστήμιο Τιρώνων, Τίρανα, Αλβανία, 1989 - 1995
- Στρατιωτική θητεία, 1995 - 1997
- Αναγνώριση πτυχίου Ιατρικής στο ΔΙΚΑΤΣΑ, 1998
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 1999 - 2002
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσηλεύτριο «Ωνάσειο Κ.Κ.», Αθήνα, 2002 - 2004
- Μετεκπαίδευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Hadassah Medical Center», Ιερουσαλήμ, Ισραήλ, 2005
- Ειδικευση στη Θωρακοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», Αθήνα, 2005 - 2007
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Νοσηλεύτριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Αθήνα, 2009 - σήμερα

Ιμπραήμ
Μαννά

Αλέξανδρος
Ντέμης

Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Ψυχικού» (τέως «Απολλώνειο» Θεραπευτήριο)

▲ Η «Κλινική Ψυχικού» του Ομίλου Ιατρικού Αθηνών

▲ Νικόλαος Παπαγιαννίδης, Χειρουργός Καρδιάς και Αγγείων, Ειδικευμένος στη Γερμανία. Συνεργάτης του «Απολλώνειου» από το 1981 - 2008 ως αγγειοχειρουργός

Η πρωτοβουλία ενός σπουδαίου ανθρώπου και γιατρού στάθηκε η αφορμή για την δημιουργία του Νοσηλευτηρίου «Απολλώνειο Θεραπευτήριο», το οποίο ιδρύθηκε στην περιοχή του Ν. Ψυχικού. Επρόκειτο για τον Αριστέδη Παυλάκη και την οικογένειά του, η οποία κατείχε το 35% του μετοχικού κεφαλαίου που επενδύθηκε για την χρηματοδότησή του, συνεπικουρούμενος από άλλες προσωπικότητες του ιατρικού κόσμου της εποχής, όπως οι γιατροί Ρήγας, Πισίνης και Αθανασούλας. Το Νοσηλευτήριο «Απολλώνειο Θεραπευτήριο» ξεκίνησε με δυναμικότητα 100 κλινών, οι οποίες αργότερα μειώθηκαν στις 85, προκειμένου να δημιουργηθούν χώροι Μονάζων Εντατικής Θεραπείας. Το 1997, η ιστορική σύσταση του Δ.Σ. του νοσηλευτηρίου αποφάσισε την παραχώρηση της πλειοψηφίας των μετοχών στον Όμιλο «Ιατρικό Αθηνών», οπότε και το ίδρυμα μετονομάστηκε σε «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού».

Η έναρξη Καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας στο Νοσηλευτήριο «Απολλώνειο Θεραπευτήριο» χρονολογείται το 1987, όταν ο Δημήτρης Κλεισαδάκης, Καρδιοχειρουργός με πολύχρονη παραμονή στο Λονδίνο ως συνεργάτης του περίφημου J. Wright, οργάνωσε και διέυθυνε την πρώτη Καρδιοχειρουργική Κλινική, πραγματοποιώντας –λόγω των εξαιρετικών διαπιστευτηρίων του– έναν ικανοποιητικό αριθμό επεμβάσεων και απολαμβάνοντας σημαντική προβολή στο Ημερήσιο Τύπο της εποχής. Μικρές παρουσίες είχαν στη συνέχεια οι Δημήτριος Μπουλαφέντης, με περιοδικές επισκέψεις, Γεώργιος Κοσμιόπουλος, ειδικευθείς στο Γιοχάνεσμπουργκ, μετέπειτα Επιμελητής στο Παιδιατρικό Νοσοκομείο «Αγία Σοφία», καθώς και ο Μιχάλης Δασκαλάκης, πριν την επιστροφή του στις Η.Π.Α.. Η ραγδαία, ωστόσο, αύξηση των διενεργούμενων περιστατικών προέκρινε με την έναρξη των Γεωργίου Μάκου και Γεώργιου Οικονομόπουλου, προς τα μέσα του 1991 και για ενάμιση χρόνο περίπου. Το σκιάλι ανέλαβαν στη συνέχεια, οι Γεώργιος Τζίφας, μετά την παραίτησή του από το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» το 1992 και Δημήτριος Λεωνίδας, από το Νοσοκομείο «Πποκράτειο», σημειώνοντας επίσης αξιόλογη κίνηση περιστατικών. Λίγο αργότερα, στο δυναμικό του ιδρύματος εντάχθηκαν και οι Νίκος Γιαννιόπουλος και Ανδρέας Χατζής, μετά την αποχώρησή τους το 1994 από την ομάδα του Σπύρου Θεοδωρόπουλου και μέχρι τον διορισμό τους, το 1996, στο «Ωνάσειο Κ.Κ.». Θέση συνεργάτη κατείχε από το 1994 και ο Δημήτρης Τσούμπης.

◀ Ο Δημήτριος Μπουλαφέντης, συνεργάστηκε περιοδικά με το ίδρυμα, ευθύς αμέσως μετά την ίδρυση του ΚΡΧ Κέντρου από τον Δημήτριο Κλεισαδάκη

▲ Οι Γεώργιος Μάκος (δεξιά) και Γεώργιος Οικονομόπουλος (αριστερά), συνεργάτες του κέντρου στην αρχή της δεκαετίας του '90, προσέδωσαν λάμψη στο ίδρυμα και αύξησαν κατακόρυφα τον αριθμό των διενεργούμενων περιστατικών

▲ Καθ. Παν. Ασημακόπουλος Συνεργάτης του κέντρου (1997 - 2001)

▲ Ιωάννης Χλωρογιάννης Συνεργάτης του κέντρου (1999 - 2001)

◀ Ο Γεώργιος Τζίφας από τους παλαιότερους συνεργάτες του κέντρου (1997 - 2001), επέστρεψε στη «βάση» του το 2011 και συνεχίζει ως σήμερα.

Γεώργιος Τζίφας
Επικεφαλής ομάδος
την περίοδο 1997-2001
και 2011 έως σήμερα

Ανδρέας Αγάθος
Επικεφαλής ομάδος
από το 1998 έως σήμερα

Βασίλειος Φωτόπουλος
Επικεφαλής ομάδος
από το 1999 έως σήμερα

Η αλλαγή του ιδιοκτησιακού καθεστώτος αποτέλεσε αφορμή για να λάβουν χώρα σημαντικές αλλαγές και σε επίπεδο Καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας. Ο Δ. Κλεισαδάκης έκοπας αποχωρήσει, το 1992, για το Νοσπλευτήριο «Γενική Κλινική» Αθηνών -νυν «Βιοϊατρική Κλινική»-, επανήλθε στο Νοσπλευτήριο «Ιατρικό Ψυχικού» το 1998, όπου και παρέμεινε έως το 2002. Επίσης, ο Γεώργιος Τζίφας, έκοπας βρέθηκε για τη διετία 1997-1999 στο Νοσπλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» στο Μαρούσι, επέστρεψε εκ νέου στο ίδρυμα του Ψυχικού που ανήκε πια στον ίδιο όμιλο, όπου και παρέμεινε έως το 2002. Σταθερός συνεργάτης του ιδρύματος υπήρξε, από το 1998 έως και σήμερα, ο Ανδρέας Αγάθος, ενώ για μια διετία περίπου, συνεργάτης υπήρξε και ο Καθηγητής Παναγιώτης Ασημακόπουλος, μετακινούμενος από το Νοσπλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών». Τέλος, από το 1998 έως το 2000, στο Ίδρυμα δραστηριοποιήθηκε και ο Ιωάννης Χλωρογιάννης με συνεργάτη τον Βασίλειο Λεπενό που παραμένει στο Ίδρυμα έως σήμερα. Από το ίδιο έτος, το 1998, με το Ίδρυμα συνεργάστηκε και ο Βασίλειος Φωτόπουλος.

Στην περίοδο έκδοσης του λευκόμαστος, οι Καρδιοχειρουργοί που συνεργάζονται με το Νοσπλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού» είναι οι εξής: Η ομάδα του Ανδρέα Αγάθου, με συνεργάτες τους Ηλία Λακανά και Άγγελο Κατσιάνη. Η ομάδα του Δημήτριου Βήκου, ο οποίος υποστηρίζεται από τον Καθηγητή Φώτη Παναγιώπουλο. Η ομάδα του Δημήτριου Τζίφα, με βοηθό τον Ηλία Λακανά. Η ομάδα του Βασίλη Φωτόπουλου, με παρουσία στο «Favalero Foundation» του Buenos Aires καθώς και τη Σαουδική Αραβία, με βοηθούς τους Ηλία Λακανά και Βασίλειο Λεπενό και τους αυτόνομους καρδιοχειρουργούς Γεώργιο Γριτσόπουλο, Νίκο Καλημέρη και Δημήτριο Τσούπη. Τις ομάδες υποστηρίζουν οι Γεώργιος Γεωργίου και Μιρτώ Κασσανάκη, αναισθησιολόγοι και η Νάνσυ Δρακοπούλου, τεχνικός εξωσωματικής κυκλοφορίας.

Παράσταση που κοσμεί το σαλόνι υποδοχής του «Ιατρικού Ψυχικού»

Νίκος Καλημέρης.
Επικεφαλής ομάδος
από το 2011 έως σήμερα

Γεώργιος Γριτσόπουλος.
Επικεφαλής ομάδος
από το 2011 έως σήμερα

Ο Ηλίας Λακανάς, συνεργάτης του κέντρου
από πολλών ετών, με υποστηρικτικό ρόλο
στις ομάδες Αγάθου, Τζίφα και Φωτόπουλου

Βασίλειος Λεπενός.
Επικεφαλής ομάδος
από το 1997 έως σήμερα

Δημήτριος Τσούπης.
Επικεφαλής ομάδος
από το 2012 έως σήμερα

Δημήτριος Βήκος.
Επικεφαλής ομάδος
από το 2008 έως σήμερα

2001-2013

680^η Έβδομη Περίοδος, της «απογείωσης» 2001-2013
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

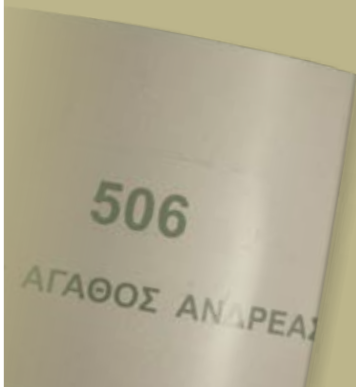
Ανδρέας Αγάθος

- Διευθυντής Καρδιοχειρουργικού Τομέα
«Ιατρικό Ψυχικού»

Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, ο Τάλως ή Κάλως υπήρξε ο πρώτος εφευρέτης της ανθρώπινης ιστορίας, επιδεικνύοντας εξαιρετική ευρηματικότητα και φαντασία. Μάλιστα, λεγόταν ότι εκείνος επινόησε το πριόνι, παρατηρώντας το σαγόνι ενός φιδιού, ενώ στον ίδιο αποδίδονται επίσης ο κεραμικός τροχός και ο διαβήτης. Ο Τάλως μαθήτευε κοντά στον θείο του Δαίδαλο και πολλοί ισχυρίζονταν ότι ο ευφυής νεαρός θα τον ξεπερνούσε πολύ σύντομα... Δεν πρόλαβε, καθώς ο δεύτερος φρόντισε να τον γκρεμίσει από τα τείχη της Ακρόπολης...

Ιστορία και μύθος θεωρούνται παραδοσιακά ως ανταγωνιστικά στοιχεία. Σε μια πιο ευρεία ανάλυση βέβαια, η ιστορία είναι απλώς μια καταγραφή της πραγματικότητας, ενώ η μυθολογία αποτελεί την ψυχολογική πραγματικότητα. Στην περίπτωση του Τάλου για παράδειγμα, η ιστορία της ανθρώπινης συμπεριφοράς ενισχύεται από τα όρια του μύθου... Και βρίσκει πεδίο έκφρασης στην περίπτωση του Ανδρέα Αγάθου, σχεδόν τέσσερις χιλιετίες αργότερα...

Κείμενο: Νάνου Χρησιτίδη

Σε πολύ νεαρή ηλικία, στην επαρχία της Κέρκυρας όπου μεγαλώνει, οι ικανότητες του Α. Αγάθου δεν αργούν να διαφανούν από τον περίγυρο. Η είσοδός του στην Ιατρική Σχολή Πατρών, το 1978, αποτελεί απλή επιβεβαίωσή τους. «Τελείωσα την Ιατρική, ολοκλήρωσα και την στρατιωτική μου θητεία και κατόπιν εντάχθηκα στο «Ιπποκράτειο» Νοσοκομείο για να ξεκινήσω ειδικότητα Γενικής Χειρουργικής, με στόχο την Γυναικολογία. Η αναμονή ήταν μεγάλη, όμως, κι έτσι βρέθηκα στην *Θωρακοχειρουργική Κλινική με τον Μ. Φιλιππάκη*. Αποφάσισα αργότερα να φύγω για το Λονδίνο, για να ολοκληρώσω την ειδικότητα. Τρεις ημέρες αφού παρουσιάστηκα, έχασα τον πατέρα μου από έμφραγμα του μυοκαρδίου. Η Καρδιοχειρουργική έγινε ξαφνικά «μονόδρομος». Στην Αγγλία ολοκλήρωσα την ειδικότητα, λαμβάνοντας τα boards από το Βασιλικό Κολλέγιο Χειρουργών του Εδιμβούργου...».

Η πίστη των Καθηγητών του στην ευρηματικότητά του προκαλούν τον Α. Αγάθο να ανακαλύψει τα όριά του. Έχοντας στην κατοχή του λαμπρά διαπιστευτήρια, οδηγείται στην Αμερική, στο Harvard Medical School και πιο συγκεκριμένα στην ομάδα του διάσημου Dr Albert Starr, ως Visiting Professor. Εκεί, το ταλέντο του σύγχρονου «Τάλου» βρίσκει πρόσφορο έδαφος και απογειώνεται. «Μια συζήτηση που έκανα με τον Albert Starr έμελε να γεννήσει την ιδέα. Μιλούσαμε για τις μετατροπές που έπρεπε να κάνει για να υπάρξει βελτίωση στην βαλβίδα του. Μια μέρα, λοιπόν, οδηγώντας προς το νοσοκομείο, ήρθε η έμπνευση. Σκέφτηκα πως χρειαζόμασταν μια βιολογική βαλβίδα, που να προέρχεται από ένα ζώο με σχεδόν ίδια ανατομία με αυτή του ανθρώπου και να έχει φυσικά πολύ καλή υδροδυναμική συμπεριφορά. Θα μπορούσαν να είναι τα θαλάσσια θηλαστικά, είπα στον εαυτό μου, τα οποία όταν καταδύονται, η εξωτερική πίεση αυξάνεται έως και δέκα φορές παραπάνω από το συνηθισμένο, άρα οι βαλβίδες τους θα πρέπει να είναι καλές ώστε να αντέχουν την πίεση στην κυκλοφορία...».

«Δυστυχώς, το ενδεχόμενο αυτό, το να μπορέσουμε δηλαδή να τεκμηριώσουμε ότι μια βαλβίδα φώκιας μπορεί να λειτουργήσει ως το πλέον βιολογικό μόσχευμα στον άνθρωπο, αφήνει αδιάφορες τις εταιρείες που προτιμούν τη χρήση μηχανικών βαλβίδων, διότι δεν χρηματοδοτείται. Είμαστε στάσιμοι, αλλά ελπίζω...».

▶
Ανδρέας Αγάθος,
Σωτήρης Πράπας,
Στιγμιότυπο
του 2010

Το 1992, βρίσκει τον Α. Αγάθο να μοιράζεται ανάμεσα στο «Baystate Medical Center» του Springfield της Μασαχουσέτης, όπου εργάζεται ως Καρδιοχειρουργός και στα εργαστήρια του Πανεπιστημίου του Oregon, όπου πειραματίζεται σε πρωτόκολλα μελέτης και σύγκρισης μεταξύ φάλαινας, δελφινιού και φώκιας. Καταλήγει στο γεγονός ότι, η βαλβίδα της φώκιας κρίνεται άριστα εμφυτεύσιμη στους ανθρώπους, καθώς η ανατομία της παρουσιάζει μεγάλη συνάφεια με την ανθρώπινη. «Μετά την ανακάλυψη αυτή, εντάχθηκα σε ένα ερευνητικό πρόγραμμα στον Καναδά, όπου η κυβέρνηση έψαχνε να βρει τρόπους, ώστε να ελέγξει τον πληθυσμό της φώκιας. Η έρευνά μας βρίσκεται στο Face III, όπου μπορεί το πρωτόκολλο να δοκιμαστεί πια στον άνθρωπο...». Δεκατρία ολόκληρα χρόνια περνούν σε Αγγλία και Αμερική, μέχρι την στιγμή που ο Α. Αγάθος παίρνει την μεγάλη απόφαση: να επιστρέψει στην Ελλάδα. «Δεν ξέρω ακόμη γιατί ένιωσα αυτή την παρόρμηση να επιστρέψω. Το έκανα, αν και σήμερα, αν καλούμουν να πάω την ίδια απόφαση, δεν θα το έκανα. Ξεκίνησα με την ομάδα μου, το 1996, στο Ιδιωτικό Θεραπευτήριο «Υγεία», όπου και παρέμεινα για δυο χρόνια...».

Η «ξενόφερτη» ιδιοσυγκρασία του μοιάζει να μην μπορεί να υπάρξει στο περιβάλλον του εν λόγω νοσοκομείου και ο Α. Αγάθος ξεκινά την συνεργασία του με την Ιδιωτική Κλινική «Απολλώνειο». «Τα πράγματα εδώ ήταν ακριβώς όπως τα φανταζόμουν. Έκτοτε, με διακοπή ενός έτους, όταν το Θεραπευτήριο εξαγοράστηκε από τον Όμιλο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και συνεργάστηκε με το Ιδιωτικό Νοσηλευτήριο «Γενική Κλινική Αθηνών», παραμένω εδώ, πλήρως ικανοποιημένος. Μάλιστα, θα έλεγα, ότι ο δείκτης δυσκολίας των χειρουργήσεων που διενεργούνται στην χώρα μας και που κι εγώ πραγματοποιώ είναι μακράν μεγαλύτερος από αυτόν στην Αμερική ή στην Αγγλία, όπου εργάστηκα κι έχω ίδια άποψη...». Μάχιμος στην κλινική πράξη, αλλά και στην έρευνα, ο Α. Αγάθος δοκιμάζει τις αντοχές του ανάμεσα σε Αθήνα και Καναδά, με σκοπό να προσφέρει τόσο σε επίπεδο καθημερινής άσκησης της Καρδιοχειρουργικής, όσο και σε επίπεδο έρευνας. Με μια κοινή συνιστώσα: την ποιότητα και την απόδοση. Ακόμη και αν για τα χαρίσματά του αυτά, ενδέχεται να «κρυσταλλιστεί» από τα «τείχη της Ακρόπολης»... «Στο «σύστημα» που λειτουργεί στην Ελλάδα δεν κατάφερα να ενταχθώ ποτέ. Δεν μπόρεσα να ακολουθήσω τις περιέργειες αυτές «διαδικασίες» που συνηθίζονταν και συνηθίζονται για να αναδειχθώ. Ξέρετε, υπήρξα πρωταθλητής νέων στην κολύμβηση και ασημένιος παγκόσμιος πρωταθλητής στο φαροντούφεκο. Στον αθλητισμό, μαθαίνεις το fair play. Αυτό που με ενδιαφέρει πια, είναι να καταφέρω να ολοκληρώσω την έρευνά μου. Δυστυχώς, το ενδεχόμενο αυτό, το να μπορέσουμε δηλαδή να τεκμηριώσουμε ότι μια βαλβίδα φώκιας μπορεί να λειτουργήσει ως το πλέον βιολογικό μόσχευμα στον άνθρωπο αφήνει αδιάφορες τις εταιρείες που προτιμούν τη χρήση μηχανικών βαλβίδων, διότι δεν χρηματοδοτείται. Είμαστε στάσιμοι, αλλά ελπίζω...».

Γεώργιος Τζίφας

- Διευθυντεύων Καρδιοχειρουργικής Κλινικής Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» (1991-1992)
- Διευθυντής Καρδιοχειρουργικού Τμήματος Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Ψυχικού»

Το σύμβολο του Τροχού της Τύχης αποτελεί αιώνας τώρα ένα από τα σημαντικότερα μυστηριώδη αλληγορικά σχήματα, που εξυπηρετήσαν επιτυχώς την ανάγκη συνένωσης της φαντασιακής ικανότητας του ανθρώπου με τον γενικότερο ψυχισμό του. Σύμβολο ευκινησίας, περιστροφής και χρόνου, ο Τροχός της Τύχης συμβόλιζε και συμβολίζει τον αέναο κύκλο των μεταπτώσεων της ζωής, την αναγέννηση και την πτώση, τον ορθολογισμό, την αντίληψη και την πρόοδο, τον έλεγχο των παθών και τη χρήση της δύναμης του μυαλού, το νόμο της δράσης και της αντίδρασης, την ακμή και την παρακμή. Σε μια από τις καλύτερες απεικονίσεις του συμβόλου, σε αυτή του Gregor Reisch στο έργο του «Margarita Philosophica», ο άξονας ονοματίζεται ως η ουσία της ζωής και οι ακτίνες του τροχού το γινόμενο της, ενώ πάνω τους φέρουν κατά σειρά ένα σπουδαίο μήνυμα: Θα βασιλέψω... Βασιλεύω... Έχω βασιλέψει... Δεν έχω βασιλείο...

Ο σταθερός άξονας στη ζωή του Γεώργιου Τζίφα είναι η οικογένεια του. Μεγαλώνει σε ένα περιβάλλον όπου η ουσία συνδέεται με την απλότητα, όπου η δημιουργία συνίσταται από καθημερινές πράξεις επιβίωσης, όπου το όνειρο ενός «Βασιλείου» σηματοδοτείται από το πραγματικό και όχι το εντυπωσιακό... «Γεννήθηκα το 1946 σε ένα χωριό της Ηλείας, τον Κοσκινό. Οι γονείς μου υπήρξαν άνθρωποι της επιβίωσης και μαζί τους μάθαμε την σημασία του να αγωνίζεσαι για να αποκτήσεις στιδήποτε. Τίποτα δεν ήταν εύκολο... Οι δυσκολίες, όμως, «έτρεφαν» το όνειρό μας...».

Κείμενο: Νάνου Χρησιδών

Επί του πιαστηρίου:
Ο Γ. Τζίφας έδωσε τη συνέντευξη το 2010, ως συνεργάτης του Ιαού - General.
Έκτοτε, εργάστηκε για ένα εξάμηνο στην «Κεντρική Κλινική», ενώ το 2011 επανήλθε στο «Ιατρικό Ψυχικού»

Το 1964, ο Γ. Τζίφας αρχίζει να περπατά στον τροχό της δικής του τύχης... Εισάγεται στην Ιατρική Σχολή Αθηνών εκπληρώνοντας έναν εφηβικό πόθο. «Ήμουν στην εφηβεία, όταν γνώρισα για πρώτη φορά γιατρό στη ζωή μου. Στα μάτια φάνηκε ως «υπεράνθρωπος», από την στιγμή που μπορούσε να προσφέρει ίση σε έναν άνθρωπο που την χρειάζονταν. Η επιλογή της Ιατρικής έγινε στόχος...». Το «βασιλείο» αρχίζει να δημιουργείται και το όνειρο του Γ. Τζίφα να «βασίλει» στην κοινωνική ανέλιξη και επιτυχία αρχίζει να κινείται στην περιφέρεια του τροχού... Πρώτα η αποφοίτηση από το Πανεπιστήμιο, μετά η θητεία του ως αγροτικός Ιατρός στα Γιάννενα, αργότερα η ολοκλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων...

Το 1974 βρίσκεται πια σε εκείνο το σημείο του τροχού που σηματοδοτεί και την έναρξη της ειδικότητάς του. «Τη Χειρουργική την επέλεξα ως φοιτητής. Με γοήτευσε... Έλαβα ειδικότητα Γενικού Χειρουργού το 1978, από το «Τζάνειο» Νοσοκομείο Πειραιά, όπου εργάστηκα στην περίφημη κλινική της εποχής με Διευθυντή τον Γ. Αυλάμη, ενός από τους θεμελιωτές της Χειρουργικής στην χώρα μας...». Κίνηση βέβαια χωρίς γεγονότα που ενίοτε ξεπερνούν την ίδια την ανθρώπινη φύση δεν υφίσταται... «Άλλωστε, αυτά τα γεγονότα είναι που ορίζουν και τις εξελίξεις... Ένα τέτοιο συμβάν ζει ο Γ. Τζίφας ως ειδικευόμενος Θωρακοχειρουργός στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας... «Ένα απόγευμα μας έφεραν δύο νεαρά παιδιά, τραυματισμένα σε τροχαίο. Το ένα είχε εμφανείς εξωτερικές κακώσεις, το άλλο όχι. Έβγαλα μια ακτινογραφία θώρακος και είδα ότι υπήρχε εσωτερική αιμορραγία. Ενημέρωσα τον Επιμελητή για το περιστατικό κι ετοιμάσαμε το χειρουργείο. Μετά από ώρα, προσπαθώντας να εξηγήσουμε την αιμορραγία, συνειδητοποιήσαμε ότι επρόκειτο για ρήξη στην καρδιά του. Έκανα ένα ράμμα και η καρδιά πήρε μπροστά. Την εποχή εκείνη, ήταν το 13ο περιστατικό στον κόσμο που επέζησε ύστερα από ρήξη καρδιάς...». Το γεγονός ορίζει το επόμενο σημείο του τροχού. Την Καρδιοχειρουργική. Το 1981, αφού ολοκληρώνει τα χρόνια ειδικότητας στην Θωρακοχειρουργική κατευθύνεται στο Λονδίνο, όπου ειδικεύεται στην Καρδιοχειρουργική Κλινική του «The London Hospital» με Διευθυντή τον T. Lewis...

Έχοντας δημιουργήσει τις προϋποθέσεις και φροντίζοντας πάντα να μην απομακρύνεται από τον «άξονα» του τροχού που τον δένει με τις αξίες του παρελθόντος, το 1984 ο Γ. Τζίφας επιστρέφει στην Ελλάδα για να πορευτεί προς το «Βασιλείω»... Για δυο χρόνια εργάζεται στο Νοσοκομείο «Σωτηρία», όπου ο Καθηγητής Φώτιος Παναγόπουλος επικειρεί τη δημιουργία Καρδιοχειρουργικού Τμήματος. Η έναρξη του Εθνικού Συστήματος Υγείας φέρνει και την κατάργηση της εν λόγω κλινικής, αλλά και την ένταξή του Γ. Τζίφα στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» με θέση Επιμελητή Α' στην Καρδιοχειρουργική Κλινική που διευθύνει ο Φ. Παναγόπουλος.

«Βρεθήκαμε στο κενό... Δεν υπήρχε καμία οργάνωση, κανένας εξοπλισμός παρά το γεγονός ότι είχε ξεκινήσει η Καρδιοχειρουργική στο νοσοκομείο χρόνια πριν. Όλα γίνονταν με κόπο και με δυσκολία...». Παρά τις δυσκολίες, ο Γ. Τζίφας φαίνεται να πατά σταθερά στον τροχό της τύχης του... Το 1991, μάλιστα, αναλαμβάνει θέση Διευθυντή της Κλινικής... Μοιάζει να μην συνειδητοποιεί όμως τη «ρευστότητα» της κίνησης... «Είχα επιστρέψει από το Missouri των Η.Π.Α., όπου είχα παρακολουθήσει πρόγραμμα μεταμοσχεύσεων και ήμουν πια Διευθυντής της κλινικής. Οργάνωσα λοιπόν να κάνω την πρώτη μεταμόσχευση πνεύμονα στην Ελλάδα. Είχαμε βρει τον ασθενή που έπρεπε να κάνει τη μεταμόσχευση και είχα αναφέρει στην υπηρεσία ότι ζητούσαμε μόσχευμα. Όταν αυτό βρέθηκε, καλέσαμε τον ασθενή για να προχωρήσουμε με τη μεταμόσχευση. Όλα ήταν έτοιμα, όταν η Αναισθησιολόγος αρνήθηκε να συμμετάσχει στο χειρουργείο, επικαλούμενη έλλειψη εμπειρίας. Για μένα ήταν η αρχή του τέλους με το εν λόγω νοσοκομείο...». Ένα χρόνο αργότερα, ο Γ. Τζίφας «εγκαταλείπει» το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» και αναζητά να «πατήσει» σε ένα πιο υποσχόμενο σημείο του τροχού... Από το 1992 έως και το 2003 εργάζεται ως συνεργάτης Καρδιοχειρουργός διαδοχικά στα Ιδιωτικά Θεραπευτήρια «Απολλώνιο», «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών» και «Ερρίκος Ντυνάν», μέχρι την στιγμή που η αναζήτησή του μοιάζει να τελειώνει... «Το 2003 ξεκίνησε η συνεργασία μου με το «ΙΑΣΩ GENERAL». Κλήθηκα να οργανώσω τη νεοϊδρυθείσα κλινική, καθώς ήμουν ο πρώτος Καρδιοχειρουργός που συνεργάστηκε με το εν λόγω θεραπευτήριο. Στις 13 Φεβρουαρίου της ίδιας χρονιάς, πραγματοποιήσαμε εκεί το πρώτο περιστατικό στην ιστορία του ιδρύματος...». Έκτοτε, ο Γ. Τζίφας παραμένει σταθερά στο ίδιο σημείο του τροχού... Η συνεργασία του με το «ΙΑΣΩ GENERAL» έγινε πια άξονας της ζωής του, άξονας που συνδέεται με την προσωπική καταξίωση και επιτυχία...

Η πορεία του Γ. Τζίφα στον δικό του Τροχό της Τύχης συνεχίζεται... Ο ίδιος έχει συμφιλωθεί με τον χρόνο, την κίνηση, τον αέναο κύκλο των μεταπτώσεων, τις αναγεννήσεις και τις πτώσεις που ελλοχεύουν καθώς η ζωή του αιωρείται στην επιφάνεια του τροχού... Έχει τον ορθολογισμό να γνωρίζει πως η σταθερότητα δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση, έχει τη δύναμη να χρησιμοποιεί το μυαλό του ώστε να διατηρείται ζωντανός στον άξονα του «βασιλείω», τον αυτοέλεγχο και την εμπειρία να γνωρίζει πως κάθε δράση έχει και αντίδραση, κάθε ακμή και παρακμή... Είναι πια έτοιμος να μπορεί να πει «Εχω βασίλει», χωρίς αυτό να διαταράξει στιγμή το «βασιλείο» της ζωής του...

Ο Γεώργιος Τζίφας, με μέλη της ομάδας του «Ευαγγελισμού»

Βασίλειος Φωτόπουλος

Επιστημονικός Διευθυντής Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού»

«Είχα πολύ όμορφα και ήρεμα παιδικά και σχολικά χρόνια, στο Κοπανάκι Μεσσηνίας, όπου και γεννήθηκα... Λίγο πριν τις Πανελληνίες εξετάσεις για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο, βρέθηκα αντιμετώπιως με το πρώτο μεγάλο δίλημμα της ζωής μου... Πολυτεχνείο ή Ιατρική... Τελικά, επέλεξα το δεύτερο... Τύχη ή απλά πρακτική απόφαση, αυτό δεν μπορώ να το απαντήσω ακόμη...»

«Κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής μου θητείας, βρέθηκα στην Πνευμονολογική Κλινική του Νοσοκομείου «414 Νοσημάτων Θώρακος» στην Παλιά Πεντέλη... Θα μπορούσα να είχα παραμείνει εκεί και να ολοκληρώσω την ειδικότητα της Παθολογίας σε σύντομο χρονικό διάστημα, όμως επέλεξα να αποχωρήσω... Ένιωθα ότι είχα βαρθεθεί, ότι αυτή η ειδικότητα δεν με ενέπνεε... Μετά από λίγο διάστημα, ήμουν πια στο «Γενικό Κρατικό Νίκαιας», ξεκινώντας ειδικεύση στη Γενική Χειρουργική...»

«Μετά το τέλος της ειδικότητας κι ενώ εργαζόμουν ως Γενικός Χειρουργός στον ιδιωτικό τομέα, έμαθα τυχαία –μέσω μιας σχετικής ανακοίνωσης σε εφημερίδα του Ιατρικού Συλλόγου- για μια υποτροφία του ιδρύματος «Favaloro Foundation», που εδρεύει στην Αργεντινή... Η υποτροφία δινόταν σε Έλληνα Χειρουργό, με σκοπό να εκπαιδευτεί στην Καρδιοχειρουργική... Επιλέχθηκα ανάμεσα σε είκοσι συλλογιστές... Ποτέ πριν δεν είχα σκεφτεί την Καρδιοχειρουργική μέχρι εκείνη τη στιγμή...»

«Τα χρόνια στο Μπουένος Άιρες ήταν τα καλύτερα της ζωής μου... Είχα την τύχη να είμαι ο μοναδικός Έλληνας Καρδιοχειρουργός, μαθητής του René Favaloro, μιας σπουδαίας προσωπικότητας, διεθνούς εμβέλειας... Ο R. Favaloro με αγκάλιασε σαν παιδί του, όχι απλά σαν ειδικευόμενο... Τα περιστατικά ήταν αμέτρητα... Ατελείωτες ώρες στα χειρουργεία... Στα τρία χρόνια είχα πια ολοκληρώσει την ειδικότητα, αλλά έμεινα μαζί του, ως Associate Consultant...»

«Έφυγα από την Αργεντινή, κατόπιν παραίνεσης του R. Favaloro, με σκοπό να μετεκπαιδευτώ... Με έστειλε ο ίδιος στο Βασιλικό Νοσοκομείο του Ριάντ, στην Σαουδική Αραβία... Μετά από δυο χρόνια, λίγο πριν αποχωρήσω, βρέθηκε εκεί ο Sir Magdi Yakoub και αποφάσισα να παραμείνω για ακόμη δυο χρόνια... Κάναμε εγχειρήσεις, σπουδαία Καρδιοχειρουργική έρευνα... Θα έλεγα πως το εν λόγω ίδρυμα ήταν ιατρικός «παράδεισος»... Επιστήμονες από ολόκληρο τον κόσμο προσέφεραν κλινικό και ερευνητικό έργο...»

«Μετά από ένα μικρό διάστημα συνεργασίας στο Μπαχρέιν, αποφάσισα να επιστρέψω στην Ελλάδα... Η οικογένειά μου, άλλωστε, είχε ήδη γυρίσει πίσω... Η προσαρμογή δεν ήταν εύκολη για μένα στην Ελλάδα... Για καλή μου τύχη, ο Sir M. Yakoub, διαμεσολάβησε ώστε να έρθω σε επαφή με τον Στέργιο Θεοδωρόπουλο... Ξεκίνησα, λοιπόν, μαζί του στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών»... Λίγους μήνες αργότερα, μετακινήθηκα κι έκοτε παραμένω στο Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», δηλώνοντας απόλυτα ικανοποιημένος από αυτή τη συνεργασία...»

«Ο σοφός μαθαίνει από τα λάθη των άλλων... Με αυτή την πεποίθηση, πορεύτηκα και πορεύομαι στη ζωή μου... Στην καριέρα μου, είδα ακόμη και «ιερά τέρατα» της Καρδιοχειρουργικής να κάνουν λάθη, λόγω υπερβολικής αυτοπεποίθησης... Όμως, κανείς μας δεν είναι τέλειος... Σημασία έχει να είσαι ταπεινός... Η αλαζονεία τιμωρείται αυστηρά...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Κοπανάκι Μεσσηνίας, 13 - 6 - 1953
- Ιατρική Σχολή «Καποδιστριακή» Πανεπιστήμιο Αθηνών, 1972 - 1979
- Στρατιωτική θητεία, Νοσοκομείο «414 Νοσημάτων Θώρακος», Παλιά Πεντέλη, 1980 - 1982
- Υπηρεσία Υπαίθρου, 1982 - 1983
- Ειδικεύση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Γενικό Κρατικό Νίκαιας», Πειραιάς, 1985 - 1988
- Ειδικεύση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσηλευτικό Ίδρυμα «Favaloro Foundation», Μπουένος Άιρες, Αργεντινή, 1989 - 1994
- Μετεκπαίδευση στο Νοσοκομείο «King Faisal Hospital», Riyadh, Σαουδική Αραβία, 1994 - 1997
- Συνεργάτης Καρδιοχειρουργός, Στρατιωτικό Νοσοκομείο Μάναμα, Μπαχρέιν, 1997 - 1998
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», 1998 - 1999
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 1999 - σήμερα

Δημήτριος Τσούπης

685

Συνεργάτης-Διευθυντής Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού»

«Η μουσική έπαιξε πάντα σπουδαίο ρόλο στη ζωή μου... Αποφοίτησα από το πρότυπο Μουσικό Γυμνάσιο της Ζωσιμαίας Ιωαννίνων, με επαίνους στη ζωγραφική, τη μουσική και πρωτίως στους αθλητικούς αγώνες... Ίσως γι' αυτό επέλεξα την Ιατρική... Θεωρώ πως είναι η ύψιστη τέχνη...»

«Ως πρωτοετής φοιτητής ακόμη, ήξερα πως θα γινόμουν Χειρουργός... Μόνο Χειρουργός, τίποτα άλλο... Τότε, σκεφτόμουν και τη Νευροχειρουργική, εκτός από την Καρδιοχειρουργική... Είναι αδιανφισβήτητα, οι πιο δύσκολες ειδικότητες... Μάλιστα, στάθηκα και τυχερός, καθώς κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής μου θητείας, στο Νοσοκομείο της Αεροπορίας, είχα βρεθεί ως βοηθός στο πλευρό του Νευροχειρουργού Γ. Τσαπρούνη, σε αρκετά χειρουργεία... Ήταν μαγικές αυτές οι εμπειρίες για ένα τελειόφοιτο...»

«Ειδικοτήκα σε μια ιστορική κλινική... Στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», δίπλα στον Εμμανουήλ Χλαπούτάκη και τον Ιωάννη Νομικό... Μαζί με τον Δημήτρη Ζαρκαλή, ήμασταν οι μόνοι ειδικομένοι τότε που χειρουργούσαμε καρδιές, με τη βοήθεια του Διευθυντή μας, Ιωάννη Παπαϊωάννου... Δεν ήταν θέμα τύχης, βέβαια... Όταν μας ενημέρωσαν πως δεν ήμασταν έτοιμοι να πραγματοποιούμε χειρουργεία, οργάνωσα τους υπόλοιπους ειδικομένους και στείλαμε επιστολή στον Πρόεδρο του Νοσοκομείου... Ήμουν έτοιμος να φτάσω μέχρι το Υπουργείο Υγείας, αλλά δεν χρειάστηκε...»

«Με το πέρας της ειδικέυσης, ξεκίνησα την καριέρα μου στον ιδιωτικό τομέα... Αρχικά στην ομάδα του συμπατριώτη μου, Γεώργιου Μάκου, μετά με την ομάδα του Μιχάλη Κανταρτζή και κατόπιν ως ανεξάρτητος Χειρουργός... Πήγα και στο Houston, για κάποιους μήνες, να μετεκπαιδευτώ στα θεωρακοκοιλιακά ανευρύσματα και για ένα διάστημα στη Γερμανία να παρακολουθήσω Παιδοκαρδιοχειρουργική... Ακολούθησε το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού» μέχρι που βρέθηκα στην Κρήτη...»

«Ξεκίνησα την Καρδιοχειρουργική δραστηριότητα στο Νοσηλευτήριο «Ασκληπιείο» του Ηρακλείου, από το μηδέν... Εκπαίδευστα το προσωπικό, παρήγγειλα το μηχανήμα εξωσωματικής, τα εργαλεία, οργάνωσαμε μια υπερσύγχρονη Μ.Ε.Θ. με τον Θωμά Κελεγιώρη... Πηγαίναμε πολύ καλά... Χειρουργούσαμε βεβια περιστατικά, άπορους αλλοδαπούς που πλήρωναν μόνο το ίδρυμα, ναρκωμανείς... Ο ανταγωνισμός αδυσώπητος... Καταγγελίες επί των καταγγελιών και προσπάθειες να μας κλείσουν... Δεν τα κατάφεραν... Έφυγα γιατί έφτασα στο σημείο να πληρώνω υλικά από την τσέπη μου... Έβλεπα τη διοίκηση να μην ενδιαφέρεται πια... Δεν πήγαινε άλλο...»

«Η Ιατρική βασίζεται στην παρατήρηση και την εμπειρία... Ο Καρδιοχειρουργός πρέπει να είναι εύστροφος, να βρίσκει λύσεις... Πρέπει, επίσης, να είναι κοινωνικά ευαίσθητος... Να χειρουργεί όταν πρέπει και μέχρι εκεί που φτάνουν οι δυνατότητές του... Αυτό ο υπέρμετρος εγωϊσμός ορισμένων συναδέλφων που νομίζουν ότι μπορούν να χειρουργήσουν τα πάντα, είναι καταστροφικός... Οι Καρδιοχειρουργοί δεν είναι Θεοί...»

«Απεχθόναμο την επιδειξιμανία... Δεν νιώθω την ανάγκη του «φαινεσθαι», δεν θέλω να είμαι στο προσκήνιο... Ξέρω ποιος είμαι και δεν με ενδιαφέρει τι θα πουν οι άλλοι... Το μόνο που με ενδιαφέρει είναι να είμαι καλά με τον εαυτό μου και να χαίρω της εκτίμησης των ασθενών μου... Αφήνω το «φαινεσθαι» σε όσους το έχουν ανάγκη...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Ιωάννινα, 29 - 10 - 1958
- Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Αθηνών, 1977 - 1983
- Στρατιωτική θητεία, 1983 - 1985
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο Ρόδου, 1984 - 1985
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Άγιος Σάββας», Αθήνα, 1985 - 1988
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 1988 - 1992
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Ομάδες Γεωργίου Μάκου, Μιχάλη Κανταρτζή, 1993 - 1994
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 1994 - 2010
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ασκληπιείο», Ηράκλειο, 2010 - 2013
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 2013 - σήμερα

Δημήτριος Βήχος

Συνεργάτης-Διευθυντής Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού»

«Ονειρευόμουν να γίνω Καρδιοχειρουργός από τα Γυμνασιακά μου χρόνια... Είχα παρακολουθήσει κάποιες ταινίες στην τηλεόραση και με είχαν μαγέψει... Τελειώνοντας το Λύκειο, έφυγα για σπουδές στην Αγγλία... Έμεινα στο Southampton για μια διετία, αλλά δεν θέλησα να μείνω παραπάνω... Το περιβάλλον δεν ταίριαζε στην ιδιοσυγκρασία μου... Έτσι, βρέθηκα στη Ρουμανία, από όπου αποφοίτησα ανάμεσα στους αριστούχους... Αν και επί ηγεμονίας Τσαουσέσκου, με τη γενική κατάσταση πολύ δύσκολη, έμεινα διότι μου άρεσαν οι άνθρωποι... Η ατμόσφαιρα ήταν Βαλκάνια...»

«Ειδικεύτηκα στο πλευρό των Εμμανουήλ Χλαπουτάκη και Ιωάννη Παπαϊωάννου, στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», με τους οποίους ανέπτυξα μια πολύ καλή σχέση... Στα χρόνια της ειδικότητας, τα καλοκαίρια, επισκεπτόμουν τον Καθηγητή Magdi Yakoub, στην Αγγλία, προετοιμάζοντας το έδαφος να βρεθώ κάποια στιγμή στην κλινική του... Τελικά τα κατάφερα...»

«Με την ολοκλήρωση της ειδικότητας, εντάχθηκα στο δυναμικό του Νοσοκομείου «Harefield», σε θέση Senior Registrar... Στα χρόνια που ακολούθησαν, είχα την τιμή να βοηθώ τον M. Yakoub και στην ιδιωτική πρακτική, στο Νοσοκομείο «Harley Clinic», όπου πραγματοποιούσε από μεταμοσχεύσεις μέχρι χειρουργική παιδων... Η προσωπικότητά του με είχε αγγίξει πολύ... Ας είναι ευλογημένος για όσα μου έμαθε... Θα ήθελα να είχα περισσότερο χρόνο στην Αγγλία... Διατηρώ όμως εξαιρετικά δυνατές οικογενειακές σχέσεις και με περίμεναν πολλά στην Ελλάδα... Έτσι, αποφάσισα να επιστρέψω...»

«Η πρώτη μου επαφή, μετά την επιστροφή μου, έγινε με το Νοσοκομείο «Ερρίκος Ντυνάν» με σκοπό να εργαστώ ως ανεξάρτητος Χειρουργός... Έμεινα εκεί για τρία χρόνια περίπου, όταν πια αποχώρησα για να αναλάβω θέση Διευθυντή στο Νοσηλευτήριο «Κεντρική Κλινική Αθηνών»... Ακολούθησαν συνεργασίες με τα Νοσηλευτήρια «ΙΑΣΩ General» και «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», για να καταλήξω εδώ που είμαι σήμερα...»

«Θεωρώ μεγάλη μου τιμή που συνεργάζομαι με τον Καθηγητή Φώτη Παναγόπουλο... Είναι το «κόσμημα» της ομάδας, συνθηίζω να λέω... Σπάνιος άνθρωπος με μια έμφυτη αριστοκρατία...»

«Εδώ και ενάμιση χρόνο, προχώρησα σε μια σημαντική επένδυση... Είμαι ιδιοκτήτης του Διαγνωστικού Κέντρου «Βιοκυτταρική» στην Καισαριανή... Εκεί εξετάζω το προεγχειρητικό και μετεγχειρητικό προφίλ των ασθενών μου... Θεωρώ πως όταν ένας γιατρός βρίσκεται σε καλή οικονομική κατάσταση, λειτουργεί ακόμη περισσότερο υπέρ των ασθενών του... Είναι απαλλαγμένος από το άγχος του κέρδους και αφιερώνεται στην ίαση του...»

«Δυστυχώς, δεν κατάφερα να διατηρήσω την οικογενειακή γαλήνη... Αφίερωσα όλη μου την ενέργεια και ύπαρξη στην Καρδιοχειρουργική, σε βάρος της συζυγικής μου ζωής... Θυμάμαι πως και ο M. Yakoub είχε το ίδιο πρόβλημα και παρηγορούμαι κάπως... Με τον γιο μου διατηρούμε άριστη σχέση... Μάλιστα έχει δηλώσει το ενδιαφέρον του να ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα του...»

«Το χειρουργείο είναι η απομόνωσή μου από τον κόσμο... Είναι σαν να βρίσκομαι σε ένα κόσμο άλλο, δικό μου... Εκεί μέσα υπάρχει μόνο για μένα και τον άρρωστο... Δεν μπορεί να μπει τίποτα ανάμεσά μας...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα 26 - 10 - 1964
- Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Southampton, Αγγλία, 1981 - 1983
- Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Κλουζναπόκα, Ρουμανία, 1983 - 1989
- Στρατιωτική θητεία, 1989 - 1991
- Ειδίκευση στη Γενική Χειρουργική, Γενικό Νοσοκομείο «ΚΑΤ», Αθήνα, 1991 - 1996
- Διδακτορική Διατριβή, «Καποδιστριακό» Πανεπιστήμιο Αθηνών, 1993
- Ειδίκευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 1996 - 1999
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ερρίκος Ντυνάν», 2002 - 2004
- Διευθυντής Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, Νοσηλευτήριο «Κεντρική Κλινική Αθηνών», 2005 - 2006
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «ΙΑΣΩ General», Αθήνα, 2006 - 2007
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 2008 - σήμερα...

Γεώργιος Γκρισόπουλος

687

Συνηγόστης-Διευθυντής Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού»

«Η Ιατρική ήταν πάντα η αγάπη μου... Και αυτή την αγάπη, την οφείλω στον παππού μου, ο οποίος υπήρξε Χειρουργός-Γυναικολόγος... Είχα την τύχη να μπαίνω στα χειρουργεία του παππού μου, αλλά και συναδέλφων του, ενώ ακόμη ήμουν Γυμνασιόπαιδο... Είχα μαγευτεί από τις ικανότητες, την προσήλωση, το περιβάλλον που έμοιαζε ιερό... Τελειώνοντας τη «Λεόντειο Σχολή», όπου φοιτούσα, έφυγα για σπουδές στην Ιταλία...»

«Η επιλογή της Καρδιοχειρουργικής έγινε επίσης πολύ νωρίς... Ήμουν ακόμη φοιτητής και γνωρίζοντας τον Διευθυντή Νευροχειρουργικής του Νοσοκομείου «Γ. Γεννηματάς», Δημήτριο Ρολόγη, έτυχε να βρεθώ στα χειρουργεία... Ήθελα να κάνω μια δύσκολη ειδικότητα... Η Χειρουργική είναι μάχη... Θα μπορούσε να με κερδίσει η Νευροχειρουργική, αλλά δεν υπέκυψα...»

«Γύρισα στην Ελλάδα, έχοντας λάβει και Ευρωπαϊκή άδεια άσκησης επαγγέλματος... Μετά το αγροτικό υπαίθρου και τη στρατιωτική θητεία, ξεκίνησα ειδικότητα στο Νοσοκομείο «Σωτηρία» και κατόπιν στο Νοσοκομείο «Ιπποκράτειο»... Ειδικευμένος Καρδιοχειρουργός πια, έφυγα για μετεκπαίδευση στο Liverpool της Αγγλίας...»

«Η ανάγκη μου να φύγω στο εξωτερικό συνδέεται με την αναζήτηση περαιτέρω εμπειρίας και γνώσης... Στο Liverpool είχαν βρεθεί αρκετοί συνάδελφοι στο παρελθόν και είχαν μείνει ιδιαίτερως ικανοποιημένοι με το επίπεδο Καρδιοχειρουργικής δραστηριότητας...»

«Κατά ένα μεγάλο μέρος, οφείλω την απόφασή μου αυτή στο Παναγιώτη Δεδεηλία από το Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», ο οποίος με καθοδήγησε... Τον θεωρώ φίλο, τον θαυμάζω σαν άνθρωπο και Χειρουργό... Πιστεύω ότι έχει ιδιαίτερες ικανότητες... Μαζί συνεργαστήκαμε αργότερα και σε πειραματικό πρωτόκολλο, στα πλαίσια του Διδακτορικού μου...»

«Μετά το Liverpool, βρέθηκα για ένα διάστημα στη Νέα Υόρκη, στα πλαίσια της διατριβής μου... Με την επιστροφή μου, ξεκίνησα τη συνεργασία μου με το Νοσηλευτήριο «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού» και συνεργάστηκα τον Ανασθησιολόγο Γ. Γεωργίου και Τεχνικό εξωσωματικής κυκλοφορίας την Φ. Δρακοπούλου...»

«Φυσικά και έχω φόβους, τους οποίους μου αρέσει να ξεπερνάω... Μου αρέσει να ρισκάρω... Δοκιμάστηκα στο εξωτερικό και τα κατάφερα... Ρίσκαρα και πέτυχα... Ο μόνος λόγος που γύρισα στην Ελλάδα είναι η οικογένειά μου... Δεν το μετάνιωσα ούτε λεπτό... Έχω σήμερα μια υπέροχη οικογένεια και δυο υπέροχες κόρες που γεμίζουν τη ζωή μου...»

«Αυτά που λέγονται ότι στην Ελλάδα δεν προκόβεις, είναι μύθος... Συμβουλευώ τους νέους συναδέλφους, αν θέλουν να δουλέψουν στην Ελλάδα, να είναι σοβαροί και μετρημένοι... Να μην ασχοληθούν με δολοπλοκίες και να αποτάξουν τις μιζέριες του συστήματος... Δεν υπάρχουν αόρατοι εχθροί και εμπόδια... Άλλωστε, όπως συνηθίζω να λέω, καλύτερα η ελληνική πραγματικότητα, την οποία γνωρίζουμε και πορευόμαστε ανάλογα, παρά μια άγνωστη κατάσταση, στο εξωτερικό, που δεν ξέρουμε πώς να αντιμετωπίσουμε καν... Εγώ, όποια στιγμή και αν χρειάστηκα την βοήθεια κάποιου συναδέλφου, ακόμη και παλαιότερου από εμένα, την είχα...»

«Δεν θα ξεχάσω το πρώτο χειρουργείο καρδιάς που είδα ποτέ... Ήταν από τον Γεώργιο Τόλη... Εντυπωσιάστηκα τόσο από τη διαδικασία, αλλά και από τον ίδιο... Σε αυτούς τους ανθρώπους οφείλω με σεβασμό και εκτίμηση... Είναι η ιστορία της Ελληνικής Καρδιοχειρουργικής...»

Βιογραφικό

- Τόπος γέννησης, Αθήνα, 28 - 2 - 1966
- Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Ρώμης, Ιταλία, 1990 - 1997
- Υπηρεσία Υπαίθρου, Οία, Σαντορίνη, 1997 - 1998
- Στρατιωτική θητεία, 1998 - 2000
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσ. «Σωτηρία», Αθήνα, 2000 - 2004
- Ειδικευση στην Καρδιοχειρουργική, Νοσ. «Ιπποκράτειο», Αθήνα, 2004 - 2008
- Μετεκπαίδευση στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο του Liverpool, Αγγλία, 2008 - 2010
- Διδακτορική Διατριβή, «Καποδιστριακό» Πανεπιστήμιο Αθηνών, 2011
- Συνηγόστης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 2011 - σήμερα...

Νικόλαος Καλημέρης

Συνεργάτης-Διευθυντής Ιδιωτικού Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού»

«Μεγάλωσα σε διαφορετικές πόλεις της Ελλάδας... Ο πατέρας, ελεύθερος επαγγελματίας, αναγκάζονταν να μετακινείται και μαζί του, ολόκληρη η οικογένεια... Ηράκλειο, Πάτρα και αργότερα Αθήνα... Όσο δύσκολος κι αν ήταν αυτές οι μετακινήσεις, με δίδαξαν να προσαρμόζομαι εύκολα και γρήγορα... Η Ιατρική μου άρεσε από την παιδική μου ηλικία, χωρίς καν να γνωρίζω το γιατί... Σήμερα, έχω μετανιώσει γι' αυτή μου την επιλογή... Τόση διαπλοκή μέσα σε αυτό το κώρο, τόσος αθέμιτος ανταγωνισμός... Αν άρχιζα από την αρχή, πιθανόν να γινόμουν Μηχανολόγος...»

«Έφυγα για σπουδές στην Ιταλία, ελπίζοντας σε ένα καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα... Με ενδιέφερε πολύ η Ογκολογία και πίστευα πως εκεί θα είχα καλύτερο μέλλον... Δυστυχώς, η σχετική Σχολή στο Μιλάνο, δέχονταν μόνο φοιτητές από Καθολικά σχολεία... Έτσι, δεν ευδοκίμησε αυτή μου η επιθυμία... Συνάντησα πολλές δυσκολίες, δεν εντάχθηκα εύκολα στον ιταλικό τρόπο ζωής... Ο στόχος μου, όμως, ήταν να τελειώσω την Ιατρική και αυτό έκανα...»

«Επέλεξα τη Θωρακοχειρουργική, γιατί ακριβώς μοιάζει με την Ογκολογία... Ειδικεύτηκα και στην Καρδιοχειρουργική, στο πλευρό του Γεώργιου Σανούδου, ο οποίος έδινε ένα τεράστιο αγώνα στο Νοσοκομείο «ΝΙΜΤΣ»... Με το πέρας της ειδικεύσεως, βρέθηκα στον ιδιωτικό τομέα, όπου εργάζομαι μέχρι και σήμερα... Με ενδιέφερε, βέβαια, το Δημόσιο, αλλά κάθε προσπάθεια που έκανα κατά καιρούς, για μια θέση σε κάποιο νοσοκομείο, απέβη άκαρπη...»

«Είναι «ηθικό» το πρόβλημα της Ιατρικής σήμερα... Το σύστημα λειτουργεί υπόγεια –γνωριμίες, μεσάζοντες, χρηματισμοί, πιστώπλατα «μαχαϊρώματα»... Δεν υπάρχει κανένας να ελέγξει, να σε κρίνει ως Χειρουργό και μόνο...»

«Εμείς οι Χειρουργοί, έχουμε εχθρική σχέση με το θάνατο... Είμαστε οι μόνοι που τον αντιμετωπίζουμε καθημερινά... Εγώ είμαι τελείως ψυχρός την ώρα του χειρουργείου... Φροντίζω να κάνω τη δουλειά μου καλά και δεν αφήνω το θάνατο να με επηρεάσει... Τον βλέπω σαν ένα φυσικό φαινόμενο... Το οποίο δεν έχει θέση στο χειρουργείο μου...»

«Η επιλογή των συνεργατών είναι καίρια... Πρέπει να υπάρχει σύμπτωση, ομαδικότητα... Η ομάδα πρέπει να μιλά το λιγότερο δυνατό, να συνηνοείται με τα μάτια, να καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο και να αλληλοβοηθούνται... Δεν χρειάζονται πολλά... Μόνο συνεργασία ουσιαστική, που στο τέλος θα γίνει μια ρουτίνα προς όφελος του ασθενή...»

«Γίνομαι πάντα φίλος με τους ασθενείς μου... Θέλω να με κοιτάζουν στο πρόσωπο και να βλέπουν δύναμη, να βλέπουν έναν άνθρωπο που είναι ικανός να τους βοηθήσει... Αν υπάρχει ενδοιασμός, εκείνοι θα το δουν, θα το καταλάβουν... Πρέπει ο Χειρουργός να είναι σίγουρος για τον εαυτό του, ώστε ο ασθενής να τον ακολουθήσει στο χειρουργείο ήρεμος και έτοιμος να παλέψει... Τόσα χρόνια Χειρουργός, έχω πια αναπτύξει μια έκρη αίσθηση... Αν κάτι πηγαίνει στραβά, το νιώθω... Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα έτοιμος... Πάντα εκεί για τον κάθε ένα ασθενή...»

Βιογραφικό

- Γεννημένος του 1955 στην Πρέβεζα, τον Μάιο του 1955
- Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Τεργέστης, Ιταλία, 1975 - 1983
- Στρατιωτική θητεία, 1983 - 1985
- Ειδικευση στη Γενική Χειρουργική, Νοσοκομείο «Παμμακάριστος», Αθήνα, 1985-1989
- Ειδικευση στη Θωρακοχειρουργική και Καρδιοχειρουργική, Νοσοκομείο «ΝΙΜΤΣ», Αθήνα, 1989 - 1993
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Απολλώνειο», Ομάδα Γεώργιου Τζίφα, 1993 - 1996
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Ομάδα Στέργιου Θεοδωρόπουλου, 1996 - 1999
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Γενική Κλινική Αθηνών», Ομάδα Δημήτριου Λεωνίδα, 1999 - 2000
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ερρίκος Ντυνάν», Ομάδα Παναγιώτη Ασημακόπουλου, 2000 - 2004
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Metropolitan», 2004 - 2008
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Αθηνών», Ομάδα Δημήτριου Νίκα, 2008 - 2012
- Συνεργάτης Νοσηλευτηρίου «Ιατρικό Κέντρο Ψυχικού», 2012 - σήμερα...